

Geestelyke gesangen, opgemaakt door eenige godvruchtige sangers en sangeressen, en nu uyt verscheyde by een vergaderd

Adriaan van Loo

bron

Adriaan van Loo, *Geestelyke gesangen, opgemaakt door eenige godvruchtige sangers en sangeressen, en nu uyt verscheyde by een vergaderd*. Simon Clement, Middelburg ca. 1714 (herdruk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/loo_001gees02_01/colofon.php

© 2014 dbnl

dbnl

[Eerste deel]

Voor-Reden, Aan de Zangers en Zangeressen.

Verstandige Zangers en Zangeressen, het gene U hier voorkomt zijn eenige Geestelijke Gezangen, opgemaakt van verscheyde Persoonen van allerley slag, die zomtjids (na dat God haar het hert bewoog) het eene of het and're hebben uytgegalmt tot Gods eer en harer verwakking, dese werden U E. hier Opedragen, op dat Gy Liederen die mede deel-genoten zijt van de zelve Genade, ook op gelijke wijze die zoude beantwoorden.

Voor desen zijnse in verscheide Boekjes gedrukt geweest, (uytgenomen eenige) dog nu heb ik de zelve by malkand're gevoegt op het versoek van veele, tot dien

einde op dat ik ook die onder u arm sijn de zelve voor een kleyne prijs of weinig Gelt mogten bekomen, anders liep de prijs te hoog, dewijl de zelve uit een and're Provintien hier moesten werden ontboden.

Ik heb 'er geen van mijn eigen by gedaan, (hoewel God my somtijds een Lofsang heeft in de mond geleit) op dat ik niet en zoude schijnen een anders werk te laken, en het mijne UE. aan te prijsen: ten einde ik hier van mogt ontfangen eenige lof; Neen, 't Sal my genoeg wesen dat God werd verheerlijkt, en gy lieden gestigt.

Voorts dewijl ik heb gezien dat de Zangers en Zangeressen, dese Gezangen niet en hebben versmaat; maar met alle vrolijkheid gesongen hebbe niet konnen nalaten haar hier by te doen Drukken een tweede Deel; Daar ik ook niet aan twijffelen of zal zoo aangenaam wesen, als het eerste.

Belangende de regelen die in 't zingen moeten werden waargenomen, ik wijs u tot Gods Woord, en tot de Voor-reden van dien nu Zaligen Man Gods Yodocus van Lodensteyn, die hy gemaakt heeft voor sijn Ziels-opwekkende Uitspanningen.

Alleen tragt u hert in desen Gods-dienst te bewaren: op dat verre van UE. sy, Ydelheid, Slordigheid, Onbedagtsaamheid, Vleeschelijkheid en Onverstand.

Zingt ook niet te veel Liederen, tot ook Psalmen agter den anderen; maar later tusschen beide tijd wezen om over het gezongene te spreken, of particuliere Meditatien over de zelve te hebben: by gebrek van deze is het Gezang als onnut.

Begint noit dese pligt sonder voorgaande Gebed tot God, 't zy dan statig, of uitschietent, op dat het werde gedaan in de name des Heeren Iesu.

Eindelijk neemdt dit en gebruikt het tot uwer stigting, en in plaats van vele Ydele onnutte klap; ('t welk heden in dese Geesteloose Liefdeloose tijd te veel geschiet tot uwe eigen Ziels verwijdering en verderf, tot oneere van u God, (die gy u Vader noemd) en tot schade van u naasten) zoo spreekt (veel liever) onder malkand're met Psalmen, Lof-zangen, en Geestelijke Liederen Zingende den Heere met aangenaamheid in uwe herten.

Adriaan van Loo.

Blad-Wijzer Van de Gezangen.

- Morgen-gezag.* Heer hoe zal ik u 1
vergelden.
- Avond-gezag.* O! groote God, die alles 4
wat 'er leefd
- Een bennaude Ziele, klagende tot God 5*
over haar dry Dood-vianden: en den
Heere om hulpe en bystand aanroepende
tegen de selve. Hoe werd mijn Ziel zoo
seer besprongen.
- Klagte en Gebed tot Jesum, in 't naderen 7*
tot sijne H. Tafel. Mijn waarde Ziel hoe
dus ontsteld.
- Ziels-worsteling en Overwinninge, na het 11*
genieten des H. Avondmaals. Eilas! wat
ramp, ag! wat elende.
- De lieffelijke Vreugde van een versekerde 17*
Ziele smakende de zoetigheyd van de
liefde Christi Luc. 11: 46. O mijn Ziel,
wat soete tijden.
- Een Ademhalende Ziele, uit het midden 18*
van haar zoo Lighamelijke als Geestelijke
bezoekingen tot God vliedende, en op
haren Vader lieffelijk leunende. Wat is 't
mijn Ziel, hoe dus ontsteld.
- Lieflyke Ziel-dwank, of innige hertstogten 21*
tot den Heere Jezus. O Iesu wat is 't dat
u dring.
- Klagte van een bennaude Ziele, in 26*
Geestelijke verlatingen. Al agt gy my nu
niet, O! Heer.
- Zielen-zugt.* O Heere Iesus weest dog 28
mijne.
- Op het bedenken van onse zwakheyd en 29*
groote noodzakelijkheid van Gods genade
hulpe. Als ik eens regt zie mijn elende.
- Dank-lied.* O gy mijn Ziel wilt u 31
verblijden.

Ziels-opwekkinge. O! gy mijn Ziel, wat 33
meugt Medicatie. O! dat mijn Heer en
Ziel.

Klagte tot God. O! wat een groote smerte. 35

<i>Een Lied.</i> O! Heer, mijn God, zeer groot van.	35
<i>Strijd tussen Vleesch en Geest.</i> Mijn waarde ziele.	36
<i>Een Christens Kloekheyd.</i> Ik vraag na Hemel nog na Aard.	37
<i>Gebed tot Jesu.</i> Liefste Iesus mijn beminde.	38
<i>Wy zullen vermelden van den Name des</i> <i>Heeren onses Gods.</i> O! noit, o! noit.	40
<i>Den Hemelsen-arend, sijn vlugt</i> <i>spoedende na het doode Lighaam. Luc.</i> <i>17.</i> Alles vind' ik vol elende.	47
<i>Eenzaam Gepeins.</i> Heer Iesu, Leven, Ligt, ja eenig Al.	49
<i>Gebed om voor God te leven.</i> Ag! God, wilt my eens geven.	52
<i>Het overgeven van een geloovige Ziel,</i> <i>aan Jesus.</i> Alleen Alweerdig God.	52
<i>Een Antwoord van een Kind Gods.</i> Ik hoor een stem uit 's Hemels Throon.	54
<i>Een zugt tot Jesum.</i> O! zoete Iesu, wanneer zal het wesen.	57
<i>Hertstogtige Wenschingen, om van de</i> <i>Weereld en sijn eigen verdurvenheid te</i> <i>mogen verlost, en met Jesus vereenigt te</i> <i>worden.</i> Hoe word mijn herte Heer.	59
<i>Ziels-verlangen, om 't genieten van Jesus.</i> O lieve Iesu, Ziele Vrind.	61
<i>Den alles vermogende door 't Geloove.</i> <i>Marc.: 23.</i> Dan als Gods Geest mijn Ziel bewerkt.	63
<i>De gelukzaligen Hoveling.</i> Opgeblase hovelingen.	64
<i>'s Mensch ydel Gewoel.</i> Hoe woeld' den Mensch om goed by goed te rapen.	66
<i>Bede om den Wind van Gods Geest.</i> Ontsluyt, O! Heer, u ingewand, ontsluyt.	68

Bede tegens de Geestelijke Slaap-zugt. Ik 69
slaap zoo vast, mijn Ziel die leid als dood.

Jesus kloppende aan de Deure van sijn 70
Bruid. Op, op, doet open mijn Duive,
mijn Schoone.

<i>De kloppende Ziele, en weigerende Jesus.</i>	72
Jesus mijn Middelaar, Heiland en Koning.	
<i>Lied van het Ik. O! Ia, O! Ik</i>	74
<i>Aan een Ziele die niet derfd naderen tot</i>	75
<i>het Avondmaal. O twijfelende Maagd.</i>	
<i>Zugtinge van een Ziele in duisternis. Mijn</i>	77
Ziel heeft langen tijd gewagt.	
<i>Zugtinge, om van het Lighaam der zonde</i>	78
<i>ontslapen en met Christo vereenigt te zyn.</i>	
My paste Wel, dat ik ging denken.	
<i>Ziels-verzugtinge. O grooten Herder der</i>	81
verdwaalde Schapen.	
<i>Ziels-oeffening in zeer diep verval, en</i>	84
<i>vervreemdheid van de Heere, by occasie</i>	
<i>van des Heeren Avondmaal. De tijd die</i>	
naakt nu weer mijn doode Ziel.	
<i>Ziel-zugtinge. O heil Fontein.</i>	93
<i>Den regten Pligt eens Christens. Zeer</i>	97
heilig heerlijk, wijs, alwaardig.	
<i>Liefde-Lied. Mijn Iesus zoud' ik uw</i>	99
voortaan niet minnen.	
<i>De navolginge Christi. Zotte Iesu,</i>	101
Hemels voorbeeld.	
<i>Eenzaamheids Troost. Ag hoe zit ik hier</i>	105
alleen.	

Morgen-Gezang. Psalm 5: vs. 4. 's Morgens, Heere, zult Gy mijne stemme hooren; 's morgens zal ik (my) tot u schikken, ende wagt houden.

Op de stemme van den 77. Psalm.

1. Heer hoe zal ik 't u vergelden
 En met lof genoegzaam melden?
 't Goede, dat my desen nagt
 Door uw' hand is toegebracht:
 Iesu Christe, Heer der Heeren,
 'k Zal u prijsen, u vereeren;
 Want gy na uw' goedigheid
 Mijn rotz, en mijn schuil-plaats zijt.
 2. Gy beschermt de Isrëlitën,
 Die laat gy u gunst genieten,
 's Morgens, 's avonds, en by nagt,
 Houd gy over haar de wagt,
 Gy weet haar voor ongelukken
 Te bevrijden, weg te rukken,
 Uyt des Zatans loose strik,
 En des doods benauwde schrik.
 3. Gy laat over haar niet komen,
 Dat des Werelds Kind'ren schromen,
 In het donker zijt gy haar
 Ligt, en als een Beukelaar,
 Gy wilt uwe Eng'len geven,
 Tot haar dienaars in haar leven;

Want haar dog de Zaligheid
Is beloofd en toegezeid.

4. 'k Had my tot de rust begeben,
En gy zijt my by gebleven,
Gy hebt over my de wagt
Naauw gehouden in de nagt:
Uwen arm was my een wapen,
Op dat ik gerust zouw slapen,
Gy hebt tot my in die tijd,
Uwen vleugel uytgebred.

5. Gy waard aan mijn regter zijde,
Als ik my te slapen leide,
Iesu 's morgens vond ik dy
Onverscheidelijk by my,
Gy droeg over my de zorgen,
In het duyster, en 't verborgen,
Nu zie ik het Morgen-licht,
En met een u aangezigt.

6. Og! Wat zal 't een zoet ontwaken
Voor my zijn, als al de zaken
Zullen werden opgeregt,
Als u Woord ons heeft gezegd;
Als ik werden zal verzadigt,
En ten vollen begenadigt,
Door u heerlijk aangesigt,
In wiens licht ik zie het licht.

7. Heere, Iesu, hoog geprezen
'k Zal dan eeuwig by u wezen,
Dienen u, daar gy nu zijt
In volkomen Heyligheyd,
Ag! Hoe voel ik het verlangen
Mijne Ziel geduerig prangen
Na dat schoone Koningrijk,
Nergens is 'er sijns gelijk.

8. 'k Moet een kleynen tijd nog wagten,
Weynig dagen, weynig nagten,
Evenwel 't vald my zeer lang,

't Vald my bitter, 't vald my bang;
 Nogtans wil ik u na waarde
 Eeren, wyl ik ben op aarde,
 't Werk, dat gy nog hebt voor my,
 Wil ik doen met herten bly.

9. Een ding wil ik maar begeeren,
 Wilt mijn Bede niet afweeren,
 Merkt op 't geen ik tot u zeg,
 En met smeeken voor u leg,
 Laat geen ongeregtigheden
 My verlokken, nog vertreden,
 Doet my mijden alle kwaad,
 Volgen uwen wijsen raad.

10. Gy die zijt seer goedertieren,
 Wilt my in uw wegen stieren,
 Gy zijt tog mijn heerlijk lot,
 Al mijn heyl is by u God,
 Wilt my tog ten besten raden
 Leyden op u soete paden,
 Gy zijt by my voor en na,
 Waar ik sit of waar ik sta.

11. Houd my af van mijne zonden,
 Zoo werd ik opregt bevonden,
 Maakt my nederig ende zagt,
 Na u voorbeeld door u kragt;
 Geeft, dat ik in 't ligt kan wand'len,
 In opregtheyd alles hand'len,
 'k Zal dan zijn in u verheugd,
 Springen op van enkel vreugd.

12. Als gy my zult kragt toezenden,
 Zal geen sonde my seer schenden,
 'k Wensch te treffen haren kop,
 Datse noyt meer stonden op,
 'k Vind mijn Ziel ook seer genegen
 Tot u Wet, en tot uw' wegen,
 Dit is by my vast gezet,
 Naauw te letten op uw' Wet.

13. 'k Wil u geven al mijn kragten
 All' mijn woorden en gedagten,
 Tot uw' eer, 'k wil op u staan,
 Kleven u geduerig aan,
 Geeft dit my en al uw' Kind'ren,
 Van de meerd're tot de mind'ren.
 Die u vlijtig roepen aan,
 Om in uwe Wet te gaan.

M.J. Koelman.

***Avond-Gebed. Psalm 4. Vers 9. Ik zal in vrede t'zamen nederliggen
 ende slapen; want Gy, ô! Heere, alleen, zult my doen zeker woonen.***

Op de Wijse: Van den 116. Psalm.

1. O Groote God, die alles wat 'er leefd,
 Door uwe magt en sterke hand behoedet,
 En ook zeer mild met drank en spijze voedet,
 Ia alle goed naar ziel en lighaam geeft.
2. Wy danken u voor uwe goedigheid,
 Vermids gy ons (onwaardige) gestadig,
 Door uwe gunst en zegen zeer genadig,
 Als Schaapjes in een vette weyde leid.
3. Want gy, o Heer! hebt ons in desen dag
 Voor ongeluk bewaard, en ook gegeven,
 Dat wy te zaam in goeden vrede leven,
 Zoo dat (door u) geen Viand ons vermag.
4. Dat wy, in plaats van ware dankbaarheid,
 U goede gunst met zonden steeds beloonen,
 Waar door wy ons aan u ondankbaar toonen,
 En zeer vertoornen uwe Majesteyt.
5. Maar tred, o Heer! met ons niet in 't gerigt,
 Wilt met u Geest tog nimmer van ons scheidt,
 Laat die by daag' ons in u paden leiden,
 En ook des nagts ons zijn een Heilig ligt.
6. Wy bidden u, bewaard ons desen nagt,

Voor alle kwaad, voor ongeluk en schade,
En overdenkt ons steeds met u genade,

Houd over ons dog altijd goede wagt.

7. Op dat wy dan, als ons de slaap verlaat,
Met alle vlijd weer ons verfriste leden,
Tot lof en eer uwe naam besteden,

Die ons soo mild met alle goed verzaad.

8. Inzonderheid waak over onse Ziel,
Op dat sy niet door list van haar vianden,
Gebragt wert in des Zatans felle banden,

Of in der zonden grondeloose wiel.

9. Weest gy, o Heer! De laatst in onse zin,
Op dat wy nu in goeden vrede rusten,
En onse Ziel in uwe gunst verlusten,

En komt daar morgen vroeg al weder in.

10. Zoo zullen wy in alle ware deugd,
U Heylig woord, en uwen Name vreesen,
Laat dit, o Heer! ons hoogste vreugde wesen,

Dat onse Ziel haar in u Heil verheugd.

11. Ziet ons, o God! In Christo Iesu aan,
En wilt ons dog voor ydelheid bewaren,
Op dat wy hier zoo eenen schat vergaren,

Die met ons mag tot u ten Hemel gaan.

Robertus Immens.

***Een benaauwde Ziele, klagende tot God, Over haar drie Dood-vrienden:
ende den Heere om hulp en bystand aanroepende tegen de selve.***

***Op de wijze: Van den 66. Psalm. Of een vers in twee gespleten; op de wijze:
Reveille vous. Of de 10 Geboden.***

1. Hoe werd mijn Ziel zoo seer besprongen,

Van mijn Vianden boos en kwaad?

Ik word van haar tot zond' gedwongen:

Zoo dat het mijn aan 't herte gaat.

Hoe komt de Duyvel door sijn lagen
 My altijd 't goede af te raan?
 Ag! Heer, ik kan sijn list niet dragen;
 Nog sijne boosheyd tegenstaan.

2. Daarom, ô! Heer, wilt my versterken
 En helpen door u sterke hand;
 Op dat ik tegen 's Duyvels werken,
 Mag hebben goeden onderstand.

De Weereld vol van vuiligheden,
 Komt my ook met haar boos fenijn,
 Bespringen al mijn swakke leden:
 Op dat ik ook mogt Werelds zijn.

3. Sy toond my al haar zot vermaken;
 Of zy my daar toe krijgen mogt,
 Dat ik mijn Heere ging versaken,
 En dienen al dat aards gedrogt.

Wilt my, ô! Heer! dog kragten geven,
 Om haar te konnen wederstaan:
 Om dat ik steeds in u mag leven,
 En van de losse Wereld gaan.

4. Mijn eigen vleesch wilt ook niet rusten;
 Maar komt my met haar gansche magt,
 Bespringen met veel boose lusten:
 Alsoo word ik tot zond' gebragt.

Ik ben, ô! Heere! door haar steken
 Wel menigmaal voor u misdaan;
 En ben by na van u geweken,
 En een verkeerden weg gegaan.

5. Ik ben zeer vol van sware wonden,
 Waar door mijn Ziel lijd groote smert:
 Dat sijn mijn snode vuyle sonden;
 Die my zeer drukken aan het hert.

Maar ik wil mijn tot Christum wenden,
 Die my alleen genesen moet:
 Hy is 't die al de zwaar elenden
 Van onse Ziele wijken doet.

6. Op hem alleen wil ik dan leunen.

Hy is mijn burgt en sterke wal,
 Hy sal mijn swakheid ondersteunen,
 Hy is 't die 't al versoenen zal.

O groote God! weest my genadig;
 Dat ik in Christo nagt en dag,
 Mijn eeuwig heil en troost gestadig,
 En al mijn vreugde zoeken mag.

7. Wilt my om zjnen wil vergeven
 Mijn sonden die ik heb begaan:
 Op dat ik mag op nieuw gaan leven,
 En altijd u ten dienste staan.

Als dan mijn Ziel van 't vleesch sal scheidyden,
 Neemt my ook op in uwen Throon:
 Op dat ik my daar mag verblijden,
 En alsoo eeuwig by u woon.

Robertus Immens.

Klagte ende Gebed tot Iesum, in 't naderen tot sijne H. Tafel.

Stem: O Zalig Heilig Bethlehem.

1. Myn waarde Ziel hoe dus ontsteld?
 Wilt dog niet langer blijven treuren,
 Dien zonden-last die u nu kweld,
 Sal immers Iesus van u scheuren.

2. Al zijn u eigen kragten swak,
 Wilt uwen nood aan Iesum klagen,
 Beswijkt gy onder 't sonden pak,
 Vertrouwd op hem hy zal het dragen.

3. Hy noodigd u nu aan sijn Dis,
 Waarom dan zoo een rouw bedreven?
 Stemd maar op hem, hy zal gewis
 U ook wel voorder kragten geven

4. Met regt, mijn Ziel, zijt gy bevreest,
 Tot dese heyligheid te naken,
 Laat vry u sonden, minst en meest,

U droevig en bekommert maken.

5. Maar laat geen droefheyd meester zijn,
Wend u tot Gods barmhertigheden,
Wat zegt der Zielen Medicijn,
Hoord dog sijn woord en zoete reden.

6. Hy roeptse niet die zijn gezond,
Maar wil den zieken Herder wesen,
Heeft u de zonde dan gewond,
Dien Iesus zal u weer genesen,

7. O Iesus, 's herten troost en vreugd,
Nood gy de zielen vol gebreeken,
Op dat gy soo de zieken meugt,
Door u Bloed wasschen en opkweeken.

8. Al is mijn ziel dan zeer bemorst,
Nog wil ik evenwel niet schromen,
Tot u, O! lieve Vrede-vorst,
Tot u, mijn Heiland, toe te komen.

9. Gy hebt, ô Heer, u liefd' en kragt,
In u vernedering bewesen,
Als yder die men tot u bragt,
Door uwe handen wierd' genesen.

10. Wilt ook alzoo mijn zieke ziel,
Met allerley elend' beladen,
Op-trekken uit dien modder wiel,
En in u Bloed, o Iesu, baden.

11. O Iesu Christi Davids Zoon,
In zoo een arme blind geboren,
Buyg my voor u Genaden-throon,
Laat mijn u stem, u stemme hooren.

12. Tot 't goede ben ik doof en stom,
Ag! wilt u over my ontfermen,
Mijn hert is koud, o Iesu! kom
Wilt my door uwen Geest verwerpen.

13. Ik ben ook kreupel, zwak en lam,
Om yets tot uwer eer te werken,
Op! of u kragt van boven kwam,
Om mijne zwakheid te versterken.

14. Was ik alleen maar krank en zwak,
 Maar vrees dat ik ben dood in zonden,
 Dog Iesus, die 's doods prikkel brak,
 Mijn Heiland, heeld ook zulke wonden

15. Doe Lazarus begraven lag,
 Kwaamd gy hem Iesum weer verwekken,
 Wilt ook alzoo mijn Ziele, ag!
 Nu uit het graf der zonden trekken.

16. Ook was de gantsche wereld dood,
 Eer gy haar kwaamd in liefd' aanschouwen,
 Zou dan mijn ziel in desen nood,
 Op u mijn Heiland, niet betrouwen.

17. Tot wien zou ik dog henen gaan,
 By u alleen, by u is 't leven,
 U zoete Iesu kleef ik aan,
 Aan u wil ik my gantsch'lijk geven

18. Ik leun op u, ô sterke Held,
 Die Dood en Duivel hebt verwonnen,
 Ia al de Helsche magt geveld,
 Gy sult my doode 't leven jonnen.

19. Ia ga dan na u Vreugde-feest,
 Maar, ag! daar zijn nog felle troepen,
 Die all' haar kragten, onbevreest
 Om my te steuyten, t'zamen roepen.

20. Mijn eygen vleesch, zoo vol bedrog,
 Komt my aan alle zijden kwellen,
 Waar by sig ook de wereld nog
 Vervoerd met 't boos gedrogt der hellen.

21. Al is 't dat zy niet gansch mijn hert,
 Van u, mijn herder, konnen trekken,
 Zy komen egter zware smert,
 En ongeneugt daar in verwekken.

22. En weten door een loosen schijn,
 Mijn zinnen zeer in warr' te brengen;
 Om dan alsoo haar boos fenijn,
 Door all' mijn leden te vermengen.

23. O! trouwen Herder staat mijn by,

Ag! wilt u over my ontfermen,

En voor die wreede wolven my,
Door uwe sterke hand beschermen.

24. Ik heb geen kragt, nog weet geen raad

Hoe ik haar tegen-weer zou bieden,
Gy zijt mijn troost, mijn toe-verlaat,
In uwe armen koom ik vlieden.

25. Mijn kragt is niet als ydel laf,
Een riet, waar op men niet kan steunen,

Gy zijt mijn sterkte stok en staf,
Op u, mijn Heyland, wil ik leunen.

26. O! Iesu, het gekrookte riet,
Wilt gy dog immers niet verbreken,
Het rokend' lemmet zult gy niet
Uitblussen, maar veel meer ontsteken.

27. Mijn s'herten lamp is sonder vlam,
Wilt dog dien oly daar in gieten,

Die uyt u eygen herte kwam,
Van 't hout des Kruiers tot ons vlieten.

28. O! eeuwig Ligt, O! klare Zon,
Wilt dog mijn herte nu bestralen,

Laat uwe stroomen, vreugde-bron,
Dog binnen in mijn ziele dalen

29. Ik arme worm kom dan, met u,
Tot u, O! zoete Iesus, kruipen,

En neven s'Vyands leger nu,
Aan uwe Liefde-tafel sluypen.

30. Mijn trouwen Heiland, laat my, ag!
Maar onder uwe Tafel wesen,

Op dat ik daar de brokjes mag,
Gelijk de hondkens, oplezen.

31. Ik ga dan heen, mijn Heyland, kom
Wilt my met uwe vlerken dekken,

Ik ga; maar wilt mijn Bruidegom,
Met uwe liefde-koorden trekken.

32. O! Iesu, grijpt my by de hand,
Zet dog mijn herte gratig open,

Op dat zoo, zonder tegenstand,
 U balssem in mijn ziel mag loopen.
 33. Ag! geeft nu dog een wormke kragt,
 Laat uwe magt en swakheyd blijken,
 Komt in mijn ziel die op u wagt,
 En wilt daar nimmer meer uit wijken.

Robertus Immens.

Ziels-worsteling ende Overwinninge, Na het genieten des H.

Avondmaals.

***Ziende op eenige woorden van de Bruid en Bruidegom. Cantic. 3. en
 5. Psalm 18: vers 5, 6, 7.***

*Banden des doods hadden my ontvangen, en de beeken Belials verschrikten my.
 Banden der Hellen omringden my, strikken des doods bejegenden my.
 Als my bange wat, aanriep ik den Heere, ende riep tot mijnen God, hy hoorde mijn stemme uit
 sijn Paleis,
 en mijn geroep voor sijn aangesigte kwam in sijne ooren.*

Stemme: O kersnagt, enz.

1. Eylaas, wat ramp, ag! wat elende,
 Waar ik my keer, waar ik my wende,
 't Is niet als droefheid en verdriet,
 Mijn vyand heeft mijn dood gezworen,
 Nu moet mijn arme Ziel versmoren,
 Om dat mijn Liefde van mijn vliet.
 2. Waar sal ik my na toe begeven,
 Ik kan dog zonder hem niet leven?
 Nu 's Hemels spijse van my wijkt,
 Zal ik van dorst en honger sterven,
 En moet nu alle bystand derven,
 Ay my, mijn droeve ziel beswijkt.

3. Want ik geweest ben van de gasten,
 Die ook al in de schotel tasten,
 En drinken van den zoeten wijn,
 Dog sonder reine Bruilofts-kleeren,
 Haar tot des Konings Maaltijd keeren,
 Maar moet nu uitgeworpen zijn
4. Den Koning zond wel sijne Boden,
 Die my ter Bruiloft kwamen nooden,
 En zeiden my mijn pligten aan,
 Ik meinde dat wel na te komen,
 Met my voor die tijd in te tomen,
 En dan den ouden gang te gaan
5. Ik sal nu Hemels spijs verwerven,
 Sprak ik, maar wou geen wereld derven,
 Die lag my al te zeer aan 't hert;
 Ik wilde wel Gods zegen smaken;
 Maar 't was, eilaas! het aards vermaken
 Dat van my meest bekoesterd werd.
6. Ik had my in mijn eigen oogen,
 Wel opgeschrikt na mijn vermogen,
 En ook mijn pligt seer wel volbragt;
 Maar, ag! daar waren troetel-zonden,
 Die meest mijn lieve ziele wonden,
 Daar had ik niet eens op gedagt.
7. De Tafel droop van heil en zegen,
 Mijn dogt ik had Gods Gunst gekregen;
 Maar hoorde doe dit naar geluid,
 Kom hier gast laat u herte breken,
 Daar u beminde zonden steken,
 Die moeten met de wortel uit.
8. Ik was hier door in duizend vreesen,
 Het dagt my al te hard te wesen,
 Mijn zoo door desen strengen band,
 Van 's werelds vreugde in te tomen,
 't Kost in mijn ydel hert niet komen,
 Te missen soo een waarde pand.
9. Ik wilde dan zoo naauw niet letten,

Maar ging my slegts ter Tafel zetten,
 En door mijn ongewassen mond,
 Die zoete Zielen-spijs genieten,
 En oly op mijn herte gieten,
 Dat ongevoelig was gewond.

10. Den Bruidegom was nog genegen,
 Mijn steenig herte te bewegen,
 En sprak: wilt gy dog voor u zien,
 Zult gy de Zwijnen van u jagen,
 En zult gy niet haar drek uitvagen,
 Zoo sal ik moeten van u vlien

11. Hy sprak nog eens, kom doet my open;
 Maar neen, ik liet hem henen loopen,
 Nu is hy weg, eilaas! wat raad?
 Ik wilde nu wel na hem hooren,
 Maar al mijn hoop is nu verlooren,
 Ag! ag! wat desolaten staat.

12. Waar dat ik kom 't gaat alles vlugten,
 Een yeder sluit nu voor mijn zugten
 Sijn ooren toe, en stiert hem heen,
 Ik hoor al roepen; weg met desen,
 Zou die in ons geselschap wesen,
 Hy mag de aarde niet betreen.

1. Ruste.

13. Maar ag! het swaarste nog van allen,
 Gods gramschap is op my gevallen,
 Die gansch geen mensche dragen kan,
 De Zatan komt nu vreeslijk tieren,
 En om mijn arme ziele zwieren,
 Waar sal ik hulpe zoeken dan?

14. Zou God nog niet genadig wesen,
 Og! ja, ik heb het wel gelesen,
 Doe Petrus zoo gezondigt hadd',
 Hoe hy des Heeren gunst en zegen,
 Door tranen heeft weerom gekregen,
 Wanneer dat hy zoo kragtig bad.

15. Ag! kost ik ook eens bitter weenen,

En uit den grond mijns herten steenen,
 Want 't is een regt verbrijseld hert,
 Waar door des Heeren ingewanden,
 Van teere Menschen-liefde branden,
 En sijne gunst verkregen werd.

16. Doe Iesus liet sijn oogen vallen
 Op Petrus, zijn de sterke wallen,
 Van sijn verharde hert geveld,
 Men zag doe uyt sijn oogen komen,
 Een grooten vloed van tranen stroomen,
 Hy was gelijk als Ys dat smelt.

17. Wou my die Zon ook eens beschijnen,
 Hoe zoo dien dikken dijk verdwijnen,
 Die ik door mijn onagtzaamheid,
 En door 't veragten van Gods gaven,
 Heb om mijn zwakke Ziel gegraven,
 Ia tusschen my en God geleid.

18. Hoe zou mijn harde hart dan weeken,
 Wat zouden daar al water-beeken
 Uitvlieten, O! dat Tranen-brood,
 Zou nu mijn regte spijsse wesen,
 Dat zou mijn zieke ziel genesen,
 En helpen uit dien swaren nood.

19. Dat ik nu ook (als David dede)
 Met tranen mogt mijn Leger-stede
 Nat maken, dat zou door dien vloed,
 Mijn ziel (gelijk op ligte baren)
 Tot haren Trooster henen varen,
 En tot haar heil en hoogste goed.

20. Weg wereld, ik wil u verlaten,
 U vreugde kan mijn gansch niet baten,
 Nu ik mijn Liefste misschen moet,
 't Is uwe schuld, O! ydelheden,
 Dat ik zoo droevig moet gaan treden,
 Gy hebt mijn al dit kwaad gebroed.

21. Ik wil by u niet langer blijven,
 Mijn koude ziel zou voorts verstijven,

Ag! ik moet na de wermte toe,
Ik wil mijn Liefste weer gaan zoeken,
In alle straten en hoeken,
Ik ben dit ydel leven moe.

22. Mijn Liefste, ag! mijn wel beminden,
Wanneer zal ik u weer daar vinden?

Ziet dog mijn armen aard'-worm aan,
Dat ik u eens mogt weder krijgen,
Ik zou niet na de wereld hijgen,
Of ook u zoo niet laten gaan.

23. Wien zie ik daar in dese wijke,
Het is mijn Lief, ag! ik beswijke,

En moet van flauwte zijgen neer,
Zou hy my nog met troost verzaden,
Daar ik hem ging zoo stout versmaden!

Neen, neen, ik krijg sijn gunst niet weer.

24. Daar komt hy aan, ag! hoord hem spreken:
Wel hoe mijn Lief, waarom geweken?

Kom staat dog op, ik zeg u kom,
U zal geen straf, maar gunst gebeuren,
Daarom wilt dog niet langer treuren,
Kom kust mijn uwen Bruidegom.

25. Ik wil den dood niet der Zondaren,
Maar wilse door mijn dood bewaren,

En wissen al haar zonden uit,
Ik heb gehoord u droevig kermen,
Daarom kom ik met open ermen,
Om u t'omhelsen als mijn Bruid.

II. Ruste.

26. O! Bruidegom, O! mijn beminde,
O! Bruidegom, die mijn bezinde,

Komt gy hier uit u Heiligdom,
Om mijn misdaad met heil te loonen,
Hoe kost gy mijn meer liefde toonen,
O! alderliefste Bruidegom?

27. Ag! dat ik had nu honderd tongen,
Die uwen Lof te zamen zongen,

Nu gy mijn Ziele soo verzaad,
 Nu gy mijn komt zoo vrolijk maken,
 Hoe laat gy my u liefde smaken,
 Mijn Bruidegom, mijn toeverlaat.
 28. Ag! Liefste, had ik tranen-plassen,
 Om daar u voeten med' te wassen,
 Die door mijn zonden sijn gewond;
 Hoe word mijn ziel daar door bewogen,
 Ik zouse met mijn hair afdroogen,
 En kussen ook met mijnen mond.
 29. Laat dog de stroomen der genaden,
 Waar meed' mijn Ziel is overladen,
 Ei! laat die zoete Hemels-vreugd,
 Dog binnen in mijn herte trekken,
 Om steeds mijn ziel daar op te wekken,
 Tot uwe liefd', en alle deugd
 30. Nu gy mijn hert hebt ingenomen,
 Ag! laat 'er nu geen wereld komen,
 Die my zoud trekken van u af,
 O! Iesu, maakt al mijn vianden,
 Mijn Zielen-moordenaars te schanden,
 U Geest bewaar my tot in 't graf.
 31. Ik smaak nu regte Hemels-spijsen,
 Die my een soete vreugd bewijsen,
 Nu is my 's werelds vrugt te laf,
 Het is een pil met gouwd bestreken,
 Maar als 'er dat is van geweken,
 Zoo is het niet als Zwijnen-draf.
 32. Ik wil dan Hemels-spijsen minnen,
 Dat 's Gouwd van buyten en van binnen,
 Dat is dien Wijn en zoeten Most,
 Waar van men voedsel kan verwagten,
 Want hier door krijgt de ziele kragten,
 Hoe lieflijk is die Hemels kost,
 33. Mijn lief, ag! wil my steeds aankleven,
 Want zonder u kan ik niet leven,
 Zoo niet u Geest steeds in mijn leefd,

Zoud' ik mijn nieuwe kleed beslijken,
 Ia al mijn kragt zoud' van my wijken,
 Als iemand die geen hoofd en heeft.
 34. Gund my, mijn lief, dees laatste bede,
 Neemd over al mijn herte mede,
 Bewaard het tot den laatsten dag,
 Op dat ik by Gods Lievelingen,
 (Als sy verheugd en vrolijk zingen)
 Ook desen Lof-zang brengen mag.
 35. O! Heilig, Heilig, Heilig, Heere,
 U zy alleen den lof en eere,
 O! driemaal groote Majesteit,
 Dat ik hier met die reine Scharen,
 Mag uwe Heerlijkheid verklaren,
 O! Heilig in der eeuwigheid. Amen.

Robertus Immens.

De liefvelijke vreugde, van een versekerde Ziele, smakende de zoetigheid van de Liefde Christi. Lucas. 1: 46.

Op de wijze: Van den 38. en 61. Psalm. Of: Poliphemus aan de strande.

1. O Mijn Ziel, wat soete tijden
 Tot verblijden,
 Om in God te zijn verheugd,
 Nu mijn hert wilt opspringen,
 Ik zal zingen,
 Waar ik zwem in 's Hemels vreugd.
 2. Niet in zotte ydelheden,
 Daar met reden,
 Vroome zielen t'aller tijd,
 Al des Zatans boose werken,
 In bewerken,
 En hoe dat hy haar benijd.
 3. Hy komt nu al weder toeren,
 Om te voeren,
 Mijne ziele van dit pad,
 En my uit de hand te brengen,
 Dese dingen
 Die my zijn zoo weerden schat.
 4. Hy zoekt nu al men sijn razelijk te blasen,
 Dit mijn helder Hemels ligt,
 En met vele loose vonden,
 t'Aller stonden,
 Weg te nemen mijn gezigt.
 5. Om my in den strik te vatten,
 Toond hy schatten,
 Zeer bedriegelijk toe gesteld,
 Maar wanneer Gods geest komt schijnen,
 Zo verdwijnen
 Sy, gelijk als Was dat smelt

6. Weg dan Zatan u genugten,
Doen my zugten:
Weg ook weereld: 's Duivels strik,
Weg mijn vleesch: u boose lusten;
Moeten rusten;
Al u vreugd is my een schrik.

7. 't Is my al, door Gods genade,
 Drek en shade,
 Wat niet na den Hemel smaakt
 Nu dat ik des Heeren zegen,
 Heb gekregen,
 Is 'er niet dat my vermaakt.

9. 't Zijn alleen de Liefde panden
 Die nog branden
 In mijn ziel, en bly gemoed;
 Iesus is 't die my verheugde,
 Zoete vreugde,
 Iesus is mijn hoogste goed.

9. Die Fonteine der genaden,
 Kan versaden,
 En verkwikken zielen dorst,
 En met hare reine plassen,
 Ook afwassen,
 Zielen door de zond' bemorst.

10. Hier uit heeft mijn ziel bekomen
 Zoete stroomen,
 Die zoo heerlijk was verdord
 Maar nu weer begint te bloeyen,
 En te groeyen,
 Zo dat sy weer levend' word.

11. Mijn verlosser groot van waerde,
 Heeft op Aarde,
 Steeds geleden druk en pijn,
 Hy den gever aller kragten,
 Most versmagten,
 Op dat ik mogt vrolijk zijn.

12. Ik elendig en onaardig
 Ben 't niet waardig,
 Dese gunst is al te groot,
 Iesus, die my eens zal geven,
 't Eeuwig leven,
 Koesterd my hier in sijn schoot.

13. Iesum wil ik eer bewijsen,
 Ende prijzen,
 Iesus is mijn zielen rust,
 Op hem staat al mijn vertrouwen,
 In 't benouwen,
 Iesus is mijn 's herten-lust.

14. Iesus is een Vorst des levens,
 Daar benevens,
 Is hy ook die klare Zon,
 Die my komt in 't herte dalen,
 Met sijn stralen,
 Iesus is mijn vreugde-bron.

15. Ag! In desen wel-beminden,
 Is te vinden,
 Al wat tot mijn leven diend,
 Zoud' ik nu dan droevig wesen,
 Ofte vreesen,
 Neen, hy is mijn liefste vriend.

16. Ik wil dan op Iesum steunen,
 Ende leunen,

Want hy door sijn sterke hand,
My zal van de bokken scheidyden,
En geleyden,
In mijn lieve Vaderland.

Robertus Immens.

Een Ademhalende Ziele, Uit het midden van haar, zo Lichamelyke als Geestelyke bezoeking tot God vliedende, ende op haren Vader lieffelyk leunende.

Op de wijze: *Van den 62. Psalm.*

1. Wat is 't mijn Ziel, hoe dus ontsteld?
Wat onheil is 'er dat u kweld?
Wat druk doet u zoo innig zugten?
Wat angst, wat smeer heeft u omringd?
Wat is 't voor droefheid die u dringd,
Waar heen mijn ziel, waar wilt ghy vlugten?

2. Wat vreeslijks dog is 't dat u jaagd,
Waarom, mijn Ziel nu zoo vertzaagd,
Is God dan niet u trouwen Vader?

Wat u dan kweld, en wat gy mist?
Of wat gy zoekt, mijn ziel, hier is 't,
Hier is die volle heils Spring Ader.

3. Zijn niet Gods wegen u bekend?

O! ja, mijn ziel, gy zijt gewend
Die naauwe paden te betreden,
Heeft niet die groote Majesteyt,
U nu al menigmaal geleid,
In bitterheid in tegenheden?

4. En heeft ook niet sijn sterke hand,
U altijd goede onderstand,
Ook midden in den druk gegeven?

Was niet het einde altijd goed,
En heeft u al den tegenspoed,
Niet nader tot u God gedreven?

5. Of is het nu een zwaarder smert,
En ongeval, dat u het hert
Meer als voor heenen komt benouwen?

Of zijt gy nu soo niet verligt,
Om in dien druk Gods aangezigt,
Met troost en blijdschap te aanschouwen?

6. Staat op, mijn ziel, houwd egter moed,
Ook desen storm en tegenspoed,
Komt uit uw 's Vaders ingewanden,
Die (hoe 't ook zy in u gewoel,
Al waard gy zelve laauw en koel)
In teere liefde tot u branden.

7. Gy zult nog zien met groote vreugd,
Schoon nu die zware ongeneugt,
Doet uwe heete tranen vlieten,

Hoe God na ongemeine smert,
Ook ongemeine troost in 't hert,
Van sijne Kinderen wil genieten.

8. God is dog immers uwen God,

U heil, u troost, u deel, u lot,
 U hoog vertrek, u vast vertrouwen,
 U sterke rotz, u vaste borgt,
 U Vader die steeds voor u zorgt,
 O! Ziel, zouwd' gy dan nog verflouwen.
 9. O trouwe God! 'k beken mijn schuld,
 Vergeefd my dog mijn ongeduld,
 Ag! wilt mijn zwak geloove sterken,
 Op dat ik, hoe dat gy 't ook voegd,
 In uwen wil steeds zy vernoegd,
 En altijd prijsen uwe werken.
 10. Ik leg mijn hand dan op de mond,
 Gy zijt het die my hebt gewond,
 U doen, mijn Vader, is regtvaardig,
 Doet maar, mijn God, wat u behaagd,
 Ik weet dat uwe hand my draagd,
 En niet en straft na ik ben waardig
 11. Ik zit dan neer en ben gerust,
 Want als 't maar u, mijn Vader, lust,
 My uit de droeffenis te trekken,
 'k Weet dat u magt is onbepaald,
 En dat ook aan u gunst niet faald,
 Gy kond en zult weer vreugd verwekken,
 12. Maar ook, mijn Vader, is 't u wil,
 Nog niet te redden, ik zwijg stil,
 Ik weet gy zijt mijn wijsen Vader,
 En dat ik door dien druk en pijn,
 Als door een Hemels Medicijn,
 Mijn vaster troost en vreugd' vergader.
 13. Wilt gy, mijn God, u aangezigt,
 Mijn ziel en troost, mijn eenig ligt,
 Ook voor een tijd niet laten schijnen,
 Maakt maar, mijn Vader, dat altijd,
 Die onvernoegde tegen-strijd,
 Dog verr' mag uit mijn ziel verdwijnen.
 14. Op dat ik zoo al meerder leer,
 Door dese middel u, mijn Heer

Niet om u gaven slegts bezinnen,
 Maar (hoe gy 't, Heer! ook met my maakt,
 't Zy dat mijn hert het prijst of laakt)
 Dat ik mag u om te beminnen.
 15. Als ik dat held're ligt dan mis,
 Leerd my maar in de duisternis,
 Dan evenwel op u nog hopen,
 Op dat in 't zy met vreugd' of smert,
 Nog egter met mijn gansche hert,
 Tot u, mijn Vader heen mag loopen
 16. Hoe 't dan op aarden met my staat,
 Of 't na of tegen wenschen gaat,
 Leerd my dat alles willig dragen,
 Zegd gy maar tot mijn ziel, weest stil
 Mijn Kind, want dit is zoo mijn wil,
 Dit is uw's Vaders wel behagen
 17. Op dat ik zoo met meerder kragt,
 Steeds na mijn Heilands komste wagt,
 Om na mijn Vaderland te varen
 Daar ik dan van de zond' bevrijd,
 Ia ook van alle moeyt' en strijd,
 Zal eeuwiglijk u roem verklaren.

Robertus Immens.

Lieff'lijke Ziel-Dwank, Of innige Hers-togten tot den Heere Iesus. Over de Woorden 2 Cor. 5. vers 14. De Liefde Christi dringd ons.

Op de wijze: *Hoe schoon ligt ons de Morgen-ster.*

1. O Iesu! wat is 't dat u dringd?
 O Iesu! wat is 't dat u dringd?
 O lieve Iesu! dat u dwingd?
 Een wormke zoo te minnen,
 O liefste Iesu door wat magt,

Word zoo u teere Ziel verkragt?
 Om my, my, te bezinne,
 Zouwd' 't zijn, dat mijn
 Reyne ziele, u beviele,
 En tot liefde,
 Zoo u lievend' hert doorgriefde.
 2. O Iesu! neen, Genaden zon,
 O zoete Iesu! Liefde bron,
 't Is enkel uwe goedheid;
 O! zoetste Iesu, die u dringd,
 O! liefste Iesu, die u dwingd,
 't Is enkel liefd' en zoetheid,
 Hoe goed, hoe zoet,
 Hoe doordringend, hoe ziel-dwingend,
 Ag! hoe heerlijk,
 Is u liefd', z'is ongrondeerlijk.
 3. Een breete sonder eind' of maat,
 Een lengte die veel verder gaat,
 Als Hemel ende Aarde:
 Een diepte zonder peil of grond,
 Een hoogte die nog oog nog mond
 Bereikt, of roemd na waarde,
 Ag! 't is, gewis
 Zoo een goedheid, zoo een zoetheid,
 Daar met lusten,
 Kan mijn ziele zoet in rusten.
 4. O! liefde liefde overgroot,
 Mijn arme ziel was levend' dood,
 Doe Iesus my kwam trekken;
 Ia zig geheel ten besten gaf,
 Sijn leven selfs, om my uyt 't graf
 Der sonden op te wekken;
 Hy riep, ik sliep,
 Ik sloot mijn ooren, 'k wou niet hooren,
 Maar hy drong my,
 Door mijn hert, sijn liefde dwong my,
 5. Droefd dog, mijn ziele, wat een goed,

Smaakt, ziele, wat u Iesus doet,
't Is Iesus, ziel, u Heiland,
't Is Iesus die 't u alles heeft,
U hulp, u troost, u bystand,
Droefd dog, zoekt nog,
Maar hoe heerlijk, en begeerlijk,
Dien beminden,

Iesus is 't, gy sult het vinden.

6. Maar ag! mijn Heyland, waarom is 't,
Dat nog mijn ziel zoo verre mist,
In u met al mijn zinnen,
En over al en 't aller tijd,
Gelijk gy 't, Heere, weerdig zijt,
Zoo innig te beminnen,
Daar gy 't, dog zijt,
Die my 't leven, hebt gegeven,
Gy alleene,

Zoete Iesu, anders geene.

7. Ag! ziel, hoe soo verkeerd en blind,
Dat gy niet meer dien Iesus mind,
Dien Heiland, ô dien Broeder,
Ag! wat mag 't zijn? of weet gy 't niet,
Dat uwen Broeder Iesus hiet?
En is u trouwen Hoeder,
Hoe dan, zoo van
Zulk een Hoeder, zoo een Broeder,
Afgeweken,

Voeld dog, ziele, ag! wilt breken

8. Ik voel, ik voel, mijn herte brand.
Ik voel, O! Iesus, 'k voel u hand,
Mijn ziele gansch doorgrieven,
O! zoete Iesu, og! hoe zoet,
O! lieve Iesu, ag! hoe goed,
Hoe zoet is 't u te lieven,
Komt gy, steeld vry,
Gansch mijn herte, dat met smerte,

Nog blijft hangen
 Aan mijn vleesch, daar 't zit gevangen.

9. Neemd gy mijn hert, het komt u toe,
 Het is der vremden Heeren moe,
 Iesu, mijn Heer, mijn Koning,
 Komt dog mijn Heiland, komt 'er in,
 Gebied en stierd het na u zin:
 Als in u eigen woning,
 Ag! Heer, hoe zeer,
 Perst en dringd my, ag! hoe dwingd my
 Uwe teere,
 Liefd' en goedheyd. Ag! mijn Heere;

10. Daar is mijn hert geheel en al,
 Of 't wil, of 't kan, het moet en 't zal,
 't Moet u, mijn Heyland, minnen,
 U lieve Iesu, u alleen,
 U zoete Iesu, anders geen,
 En wilt 't niet, dringt 'er binnen,
 Dringt 'et, dwingt 'et,
 Doet het zwigten, door u schigten,
 Al zouw 't scheuren,
 Dringt 'er in, ten zal niet treuren.

11. 't Is liefde dwang, 't is zoet geweld,
 Die niet en deerd, dat niet en kweld,
 Houwd gy het maar gebonden,
 't En vreest niet voor die slaverny,
 Want uwe banden maken 't vry,
 Van 't harde jok der zonden:
 Waar van, 't niet kan
 Vryheid krijgen, of 't moet hijgen,
 En verlangen,
 Om van u te zijn gevangen.

12. Daar van, mijn Heyland, grijpt 'et aen,
 En doet 'er in de boeyen gaan,
 't Moet u gevangen wesen,
 Daar zoete Iesu, 't vreest geen dwang,
 Hoe hard gy 't prest ten is niet bang,

U wonden is genesen;
 Grijpt 't, nijpt 't,
 Dog zoo innig, vry wat vinnig,
 O! die nepen
 Zijn zoo zoet, 't zijn liefde grepen.
 13. Daar dan mijn Heer, daar is mijn hert,
 Daar is mijn Ziel, die door u werd,
 Om u, tot u gedrongen;
 Al zeyd gy houwd voor u een deel,
 Ik zouw niet konnen, 't werd geheel,
 Door u, tot u gedwongen,
 U drang, u dwang,
 Is zoo lieflijk, schoonse dieflijk
 Steeld mijn herte,
 Ia vermoord 't zonder smerte.
 14. Ten vreest nog list, nog ook geweld,
 Of gy het steeld, of nederveld,
 Het wil nog kan niet loopen;
 Al voerd gy 't weg, al slaat gy 't dood,
 Of 't leeft, of 't sterft, 't is in u schoot,
 't Zal in de dood nog hoopen,
 Geen nood, dien dood,
 Zal het geven, 't regte leven,
 Want hierom, og!
 Roept het steeds, O! Iesu komt dog.
 15. Wanneer, mijn Heiland, ag! mijn Heer,
 O! zoete Iesu, ag! wanneer
 Zal ik u eens hier boven,
 Bevrijd van al dien vremde dwang,
 Die my hier vald zoo hard en bang.
 Met uwe kind'ren loven?
 O daar, zal maar
 Eeuwig schat'ren, helder klat'ren,
 Liefde dwingd ons,
 O de liefde Christi dringd ons.

Robertus Immens.

Klagte van een benaauwde Ziele, in Geestelijke verlatingen.

Stemme: *Van den 9. Psalm.*

1. Al agt gy my nu niet, O! Heer,
Maar stoot my heel en al ter neer,
Zoo sal u dog dierbaar agten,
En op u soete gunste wagten.
2. Ik zal mijn oogen op u slaan:
Ik wil, ik sal, niet van u gaan,
Tot dat mijn Ziele eenen zegen,
Uyt uwe volheid heeft verkregen.
3. U ik misdaan heb door mijn kwaad,
Dies gy my nu niet regt verlaat,
Ik hebbe u van my doen wijken!
Nu laat gy my, mijn dwaasheid blijken.
4. Ik hebbe, O! mijn liefste Vriend,
U toorn wel met regt verdiend,
Woud gy u regt aan my bewijsen,
Ik most nog u gerigte prijzen.
5. Al smheet gy my in 't Helsche vyer,
En u aan my noyt goedertier
Bewijsen woud, is noyt verschoonen;
Maar u geregtheyd aan my toonen.
6. Wat konde van my zijn gezegd,
Als dat het was regtveerdig regt;
'k Zal met mijn oogen vol verlangen,
Aan u altijd nog blijven hangen.
7. 'k Zal dan nog na den Hemel zien,
Van u vergramd tot Iesus vlien,
En hem nog door 't geloof om-ermen,
En wagten soo op u ontfermen.
8. Moet ik dan niet des zoeten naam
Voor eeuwig nog verloren gaan?
Hier ben ik, Heer, kond gy gedoogen,
Doet zoo het goed is in uw oogen.

9. Kan ik dan, Heer, nog door mijn dood,
Maar maken uwe eer groot,
En laat op my de schande wesen,
Als gy daar door kond zijn gepresen.

10. Want, Heer, dit is mijn grootste pijn,
Dat gy soo zeer verstoord moet zijn,
En dat mijn groote vuyle zonden,
Daar van de oorsaak zijn bevonden.

Ruste.

11. Want in u zelven zijt gy goed,
En straft my met een droef gemoed:
Ag! laat ik dan mijn hert verscheuren,
En dog geduerig daarom treuren.

12. Dat ik u heb tot straf gevert,
En zoo u goedigheyd geterget,
Want gy zeyd dat het is u smerte,
En u regt vaderlijke herte.

13. Dat gy u kind'ren zoo moet slaan,
Om datse van u wegen gaan;
Laat mijn maar om mijn zonden klagen,
En met geduld u gramschap dragen.

14. Laat dog maar dese droeve smert,
Vermurven, Heer, mijn harde hert:
Zoo sal dan steeds de sware pijn,
My zijn een goede medicijne.

15. Wel God die vol van liefde zijt,
Wilt dog, O! Heer, tot deser tijd,
Aan my u goedheid doen blijken,
Op dat ik niet en mag beswijken.

16. Waar is het oyt van u gehoord,
Dat gy geweest hebt zoo verstoord,
Dat gy geen zondaars wouwd aanschouwen,
Die geen op u wilden bouwen?

17. Vertrouwd dan, ô! mijn Ziel, vertrouwd,
En u nog vast aan Iesus houwd:
En bid dat hy u wil versterken,
Dat gy het goede nog meugt werken.

18. Vreest niet gy sult nog niet vergaan;
 Maar als de Bergen blijven staan.
 Zoo ligt een Mols-hoop is verdrongen,
 Zal desen Berg ook sijn verzonken.

19. In dese Zee seer wijd en breyd,
 Van Gods genaad' en goedigheyd;
 Daar is geen kwaad zoo groot bevonde,
 Die dese magt bepalen konde.

20. Wanneer 't u is maar een verdriet,
 Als gy op uwe zonden ziet:
 Ia met u bloed wel af wouwd koopen,
 Dat gy u nu dus hebt verlopen.

M. v. D.

Zielen-zugt, tot den Heere Iesus.

Op de wijze: *Van de 10. Geboden. Of: Reveilje vous, enz.*

1. O! Heere, Iesus, weest dog mijne;
 Ag! weest dog altijd in mijn hert,
 Ag! laat ik dog maar wesen dijne,
 Zoo is genesen al mijn smert.

2. Want gy, ô! Heere Iesus mede,
 Zijt al mijn wensch en 's hertens lust;
 En gy, ô! Heere, steld my te vrede,
 En maakt maar dat ik ben gerust

3. Schoon dat ik ook heb vele zonden,
 Die steeds bedroeven mijn gemoed,
 Als ik maar denke tot dien stonden:
 Dat gy voor dien al hebt geboet.

4. Dan is mijn hert geheel in ruste,
 Als ik dat denke, ô! mijn Vriend,
 Dan kan sig mijne Ziel verlusten,
 Om dat gy dit al hebt verdiend.

5. Ia dat ik God, als mijnen Vader,

Aanroepen mag in alle nood,
 Dat komt my, ô! gy heils-spring-ader,
 Van u hoogweerdig lijden groot

6. Anders mogt ik tot God niet spreken,
 Sijn heil'ge hooge Majesteit,
 Die zouw het kwaad aan my dan wreken,
 En toonen sijn gerechtigheid.

7. Maar in u ben ik, ô! mijn Borge,
 In u zoo is mijn Ziel gerust,
 Ia in u ben ik zonder zorge,
 Gy hebt Gods toren uytgeblust.

M. v. D.

***Op het overdenken van onse zwakheyd en groote noodzakelykheyd van
 Gods genade en hulpe.***

Op de wijze: Hoe leg ik hier in deez' ellende, enz.

1. Als ik eens regt zie mijn ellende,
 Mijn God en Schepper groot van weerd,
 Dan is 't dat ik my tot u wende,
 Mijn Ziele hulp van u begeerd;
 Wanneer ik zie al mijn gebreken,
 Die nog in mijne Ziele steken.

2. Dan zie ik dat vry grooter kragten,
 Als mijne mijn van nooden zijn.
 Daarom mijn oogen op u wagten,
 Mijn hert zugt tot u in dees pijn,
 Ag! wilt' my dog de kragt eens geven,
 Dat ik voor u nog eens mag leven.

3. Gelijk het my wel zouw betamen,
 En u, mijn Heer, toe komen zouw,
 Waar over ik my nu moet schamen,
 Ia ook met hert-zeer en met rouw,
 Moet zeggen, Heere, wilt my verschoonen,
 En u aan my barmhertig toonen.

4. Ag! Heere, wilt dog niet aanmerken,
Mijn boos en laauw en zondig hert;
Maar wilt het door u Geest versterken,
Op dat het voor u verbeterd werd
O! God, vergund my dese bede,
Dan is mijn herte wel te vreden.

5. Mijn God, wilt my dog eens verhooren,
Schoon dat ik anders heb verdiend;
Ag! om den Soon van u geboren,
Zoo wilt nog wesen mijnen vriend,
Ziet dog zeer niet op mijn zonden,
Als op des Heeren Iesu wonden

6. O! Heere, denkt dog aan de vreden,
Wanneer hy die verkregen heeft,
Heeft hy 't niet om mijn schuld geleden?
Ia die u, Heer, my dan vergeefd;
Weest my genadig om de stroomen,
Die uit zijn wonden sijn gekomen.

7. Laat my dog drinken uyt die beken,
Van dit hoogweerdig heylig bloed,
En zuiverd hier door mijn gebreken,
Wekt op mijn laauw en traag gemoed;
O! wilt dan, Heer, door u ontfermen,
Mijn laauw en kouwde Ziel verwerpen,

8. Hoe laauw en kouwd is steeds mijn herte,
Waar boven dat het altijd klaagd;
O! dat gy ook na dese smerte
O! dat gy daar zoo eens op jaagd;
O! dat gy die eens wouwd genesen;
O! dan en zoud ik niet meer vreesen.

9. Geen Ezel, Hert, of trage Beesten,
Wouwd gy ten Offer nemen aan,
Hoe zouwden dan de trage geesten,
Voor uwen Altaar blijven staan?
Mijn God, die is al mijn benouwen,
Dat gy my nog eens uit wilt sprouwen.

10. O! laauw te zijn vald my zeer bange:

Ag! dat gy my eens helpen woud;
 Na vyer strekt al mijn verlangen,
 't Was voor my beter heet als kouwd,
 Wilt door u vyer mijn hert aanraken,
 En zoo dan vyer eens doen blaken.

11. En wilt dog, Heer, niet van my wijken,
 Maar houwd my nu steeds by der hand:
 Laat dog u kragt in swakheyd blijken,
 Om my te doen goed onderstand,
 Op dat ik nog mag overwinnen,
 En komen eens ten Hemel binnen.

12. Daar sal ik u eens kunnen geven,
 Dat gy van my, Heer, hebt verwagt:
 Daar zal ik in dat nieuwe leven;
 Daar zal ik met die nieuwe kragt,
 U altijd Heilig, Heilig zingen:
 Daar sal ik u steeds lof toebringen.

13. O! wat een dag zal dat dan wesen,
 Als ik bevrijd van ongeval,
 U eeuwig lieven zal en vreesen,
 En noyt u meer vergrammen zal;
 Maar gansch verlost van al mijn zonden,
 U deugden eeuwig sal verkonden.

M. v. D.

Dank-Lied.

Stemme: *Van de 10. Geboden. Of Reveilje vous, enz.*

1. O! Gy mijn Ziel wilt u verblijden,
 Verblijd u altoos in den Heer,
 Verblijd u dog tot allen tijden,
 Dat gy verkregen hebt de eer.

2. Te kennen dat hoogweerdig wesen,
 Die groote God en Majesteyt,
 Die weerdig is te sijn gepresen,

Van nu tot in der eeuwigheid.

3. Og! wilt gy dog met al u kragten,
En vastelijk met u gemoed,
Voor alle dingen weerdig agten,
En houwden hem voor 't hoogste goed.

4. En wilt u Ziel in hem verlusten,
Laat hy dog zijn u gantsche vreugd,
Ag! laat u hert dog niet eer rusten,
Tot dat gy voor hem leven meugt.

5. Dit is gestadig, ô! mijn Heere,
Dit is gestadiglijk mijn woord,
Og! mogt ik leven t'uwere eere,
En dienen u gelijk 't behoord.

6. Dit is dan wensch van mijn verlangen,
Dit is den grond van mijn Gebed,
Hier aan soo blijfd mijn herte hangen:
Ik bidd' u, Heere, daar op let.

7. Wilt gy my dog zoo eenmaal zetten,
Door u goedgunstig aangesigt,
Dat ik mag leven na u Wetten,
Waar toe, Heer, dat ik ben verplicht.

M. v. D.

Ziels-Opwekkinge.

Op de wijze: *O Paris wreed, enz. Of: Edel Karsouw, enz.*

1. O! Gy mijn ziel, wat meugt gy gaan beginnen?

Dat gy des Hemels goed',

Van herten niet geheelijk tragt te minnen,

Want nog al ligt en vroet,

Hier op dees Aard',

En in dees ydelheden,

Die zoo kleene zijn van waard'.

Mijn dog u tijd besteden.

2. Tot beter goed, wilt u ook eens begeven,

Als ook oit wesen zal,

Om eens hier na met God te mogen leven,
 En zoekt dat boven al;
 Ia zoekt dat meer,
 En boven alle dingen,
 Want het kan u hert en ziel,
 Een regten troost toe bringen.

3. Dan zijt gy wijs en wonder wel beraden,
 Als gy zocht zulken goed,
 Waar meed' gy u regt kond' versaden,
 En ook werd regt gevoed;
 Want gy mijn Ziel,
 En kon' geen voedsel krijgen,
 In des werelds modder-wiel,
 Wilt dog naar hooger stijgen.

4. Met u vernuft en al u gantsch gedagten,
 Wilt dog van heden af,
 Den Zone Gods zoo minnend' by u agten,
 Laat al den aardschen draf;
 Laat Iesus dog
 U hoogste vreugde wesen,
 Dat gy mijne ziele nog
 Van hem moogd zijn genesen.

M. v. D.

Meditatie, Over de Woorden: Prov. 23. vs. 6. Mijn Zone geeft my u Herte.

Op de wijze: Herders maakt u uyt den Stal.

1. O! Dat dog mijn hert en ziel,
 U, mijn God, maar wel geviel,
 Durfd' ik u dat geven;
 Maar nu ben ik heel bevreest,
 Want 't herte en mijn geest,
 Schrikt en komt te beven.

2. Als ik denke dat mijn hert,
 Zoo in zonden is verwerd,
 Dat doet mijn vertsagen;
 Maar ô! groote Majesteyt,
 Maakt het door u woord bereid,
 Om u te behagen.

3. Laat de kragt van Iesus bloed,
 Dog afwasschen mijn gemoed,
 Van al mijne zonden,
 Op dat ik van al het kwaad,
 Dat gy, O! mijn Koning, haat,
 Rein mag zijn bevonden.

4. O! gy wensch van mijn gemoed,
 O! gy schat en hoogste goed;
 O! mijn liefste Vader,
 O! mijn troost en toeverlaat;
 O! mijn hoeder voor het kwaad;
 O! mijn hert-spring-ader.

5. Neemt gy mijn hert dat bidd' ik dan,
 Weest gy daar dog de meester van,
 Laat het u toekomen;
 O! dan ben ik heel gerust;
 Want in u is al mijn lust,
 O! mijn uytverkoren.

6. 't Is my, Heer, de grootste smert,
 Dat gestaag mijn zondig hert,
 Komt nog af te keeren,
 Dat het in een ander zaak,
 Oyt kan zoeken sijn vermaak,
 Dan in u, mijn Heere.

7. Houwd mijn hert by u, mijn God,
 En doet het na u Gebod,
 Altijd voor u leven;
 Want ik wensche anders niet,
 Dan te doen dat gy gebied,
 Wilt my dat dog geven.

M. v. D.

Klagte tot God.***Toon: Wonderlijk zijn de Werken, enz.***

1. O Wat een groote smerte
 Is my dat, ô! mijn God,
 Dat steeds mijn sondig herte
 Nog wijkt van u Gebod.
 O! Iesus. Al mijn vreugd,
 Geeft my dog maar die deugd,
 Dat ik u dienen mag,
 Bid' ik u nagt en dag.
2. Zouwd' ik hierom niet treuren:
 En droevig zijn altijd;
 Mijn herte niet verscheuren,
 Daar gy 't zoo weerdig zijt,
 Van my te zijn gediend;
 O! gy mijn beste vriend,
 Mijn troost en toeverlaat,
 Daar al mijn hoop op staat.
3. Daar zijn wel duizend reden,
 Die my verblijden, Heer,
 Al u barmhertigheden,
 Die trekken my zoo zeer,
 Tot u gehoorzaamheid,
 O! hoogste Majesteyt,
 En 't overvloedig goed,
 Dat gy my daag'lijks doet.
4. Ag! Hoe veel ben ik schuldig,
 En noit ik yet betaal,
 Mijn Heer, weest dog geduldig,
 'k Zal 't geven al te maal;
 Want Christus dierbaar bloed,
 Dat voor de zond' voldoet,
 Heeft ook voor my voldaan,
 Als ik het neme aan.
5. Dat ik u niet kan geven,
 Van 't geen ik schuldig ben,
 O! hoeder van mijn leven,
 Met droefheid ik beken;
 Ia ook met regt bend weerd,
 Zoo gy het maar begeerd,
 Dat gy my gansch verstoot,
 En van u gunst ontbloot.
6. Maar, ô! barmhertig Vader,
 Ontfermt u over my;
 O! alles heils spring-ader,
 Staat my dog altijd by;
 Geeft my dog eerts de kragt
 Daar ik altijd na wagt;
 Waar na ik altijd wensch,
 Ik werd' een ander mensch.
7. Gy weet het, ô! mijn Heere,
 Waarom ik altijd bid,

En wat ik meest begeere,
Dit is mijn eenig wit,
Dat ik met heel mijn hert,
U maar gehoorsaam werd;
Dat is mijn hoogste loon;
Ia meerder dan een kroon.

M. v. D.

Een Lied.

Op de wijze: *Lestmaal in 't krieken van den dage. Of: Ik wast lest op een zeker Feeste, enz.*

1. O! Heer, mijn God zeer groot van waarden,
Gy zijt de lust van mijn gemoed:
Wat heb ik nevens u op aarden?
Gy Heere, zijt mijn eenig goed,

Gij zijt mijn troost en toeverlaat;
 Ia alles wat mijn herte hier verzaad;
 Ia in u, Heere God, is al mijn lust,
 In u zoo is mijn herte regt gerust.
 2. Want gy, ô! Heere, zijt mijn leven,
 De lengte mijner dagen mee:
 Wilt u, ô! Heer, aan my maar geven,
 Dan is mijn hert geheel te vree.
 Weest gy maar mijn, zijt gy mijn schild,
 Ontneemd my dan al wat gy wild;
 Als ik u, Heere, hebbe tot een God,
 Dan hebb' ik verr' het alderbeste lot.
 3. De minste strale van u genade,
 Is by my, Heer, zoo groot van weerd',
 Daar na verlang ik vroeg en spade,
 Mijn hert geen ander goed begeerd,
 Verkrijg ik maar dit waarde goed,
 Ik schop de gantsche Wereld met de voet,
 Mag ik maar voelen dat gy t'aller tijd,
 O! Heer, my gunstig en barmhertig zijt.
 4. Dan vraag ik na geen Werelds dingen;
 Want wat de Wereld geven kan,
 Dat kan mijn hert geen troost toe brengen,
 Want in het lest moet men daar van:
 Ia 's Werelds goed laat na hem niet,
 Dan enkel kwelling en een groot verdriet;
 Maar die u, Heere, heeft tot eenen schat,
 Heeft alles wat sijn Ziele geerne had.

M. v. D.

Strijd tusschen Vleesch en Geest.

Stem: Hoe werkje dus Leeuwerk.

1. Mijn waardse Ziele ziet,
 Waarom zijt gy verslagen?
 Waarom en hoord' m'u niet,
 Van Vreugden-zang gewagen!
 Waarom is 't dat gy treuret?
 Waarom is 't dat gy zugt?
 Wat is dog u gebeuret?
 Zegd my u ongenugt.
 2. Vraagd gy dat, ô! mijn vleesch,
 Wilt gy de reden weten,

Waarom ik ben in vrees?
 De vreugd by na vergeten,
 Om dat gy m'allen tijden,
 Met u steeds strijden doet,
 Hoe zouwd' ik my verblijden,
 Of wesen wel gemoed?
 3. In plaats dat ik, mijn Heer,
 Met al mijn hert en zinnen,
 Gestadig even zeer,
 Behoorde te beminnen;
 Trekt gy dog steeds mijn herte
 Tot alle ydelheyd;
 O! wat een groote smerte,
 Wel weerd te zijn beschreid.
 4. Ik zit hier in een kast,
 Van vleesch en bloed gesloten;
 Hier zit ik heel in vast,
 En ben heel overgoten,
 Met u geweld gedrukket,
 Dat zwaarder is als loot.
 Hier ga ik neer gebukket,
 O! wat een groote nood.
 5. Maar gy, Almagtig God,
 Trekt my uit dit gewemel:
 Doet my op u Gebod,
 Steeds vliegen na den Hemel:
 Daar gy zijt, ô! mijn Heere,
 Mijn schat, mijn hoogste goed;
 Laat my dog daar verkeere,
 Zoo ben ik wel gemoed.
 6. Dat was mijn hoogste vreugd,
 Mogt maar mijn herte wesen,
 Gestaag door ware deugd,
 Ten Hemel opgeresen:
 Daar is mijn regte ruste,
 Daar is mijn Bruidegom,
 Daar zal ik my verlusten,
 Wanneer ik daar eens kom.

M. v. D.

Een Christens Kloekheyd.

Op de wijze: *Van den 100. Psalm.* Of: *Van den 134. Psalm.*

1. Ik vraag na Hemel nog na Aard,
 Als gy my tot u Kind begeere.
 Dan is mijn Ziel geheel gerust,
 En heb ook alles na mijn lust.
 2. Mijn herte denkt, of tragt niet meer,
 Als ik u hebb', ô! waarde Heer,
 Na yets dat in de Wereld is,
 Dan ben ik zeker en gewis.

3. Dat my dan niets ontbreken zal,
In dit bedroefde Tranen dal:
Want gy, ô! Vader zijt zoo rijk;
Ia mild, en goed, ook te gelijk.
4. Hoe kond gy dan mijn hert met pijn,
Hier oyt nog zoo bekommert zijn?
Neen wenteld uwen weg op God,

En tragt te doen op sijn Gebod.
 5. Wilt sijnen wil noit tegenstaan,
 Zoo zal 't u noit ook kwalijk gaan,
 Hoe dat het u dan immers gaat,
 Zoo zijt gy in een goeden.
 6. Het zy dan kwaad, het zy dan goed,
 Denkt dat het uwen Vader doet,
 Die altijd maar u goed beoogd,
 Geen tegen morren dan gedoogd.
 7. Kleefd't hem dan altijd agter aan,
 En laat hem nimmer van u gaan,
 Tot dat hy tot u ziele zeyd;
 Ik ben u heil en zaligheid.
 8. Al kreeg gy dan niet veel op reis,
 Zoo sult gy dog in sijn Paleis,
 Verzaad zijn tot in eeuwigheyd,
 Met al sijn goed en heerlijkheyd.

M. v. D.

Gebed tot Iesu.

Op de wijze: *Van den 77. Psalm.*

1. Liefste Iesus, mijn beminde,
 In u, Heer, is 't al te vinde,
 Groot vermaak, en 's herten lust,
 Heel de hope van mijn rust;
 O! gy schoonste aller menschen,
 Laat my noit iets anders wenschen,
 Als te hebben u, mijn God;
 Want dan heb ik 't beste lot.
 2. Wilt my maar u gunste geven,
 Die is beter als het leven;
 Ia u gunst is meerder waard!
 Dan den Hemel en de Aard:
 Mag ik maar u gunst verwerven;
 O! dan wil ik geerne sterven,

Geeft my dit maar, ô! mijn Heer,
 Dit is 't al dat ik begeer.
 3. Dan zal ik my, Heer, verblijden,
 En verheugen t'allen tijden,
 Meer dan over eenig goed;
 O! gy wensch van mijn gemoed.
 Wilt my ook een herte geven,
 Dat altijd voor u mag leven,
 Laat ik met mijn gantsche Ziel,
 Steeds doen dat u wel geviel.
 4. O! hoe ligt kond gy het werken,
 En my door u geest versterken;
 Als 't u maar beliefd, mijn God,
 Kragt te geven by 't Gebod:
 Nu, mijn Heer, sterkt gy mijn kragten,
 Want mijn oogen op u wagten,
 Mijn hert heft zig op tot u,
 Wilt gy mijn dan helpen nu?
 5. Wilt gy my dog hulpe toonen,
 En genadelijk verschoonen,
 Als een Vader en een Vriend,
 Zijne Zone die hem diend,
 Goede God weest met vervolgen,
 En wilt my ook niet vervolgen,
 Om het kwaad van mijn begaan,
 Aan u Majesteyt gedaan.
 6. Ik verlange vroeg en spade,
 En zie uit na u genade
 En na Iesus heilig bloed,
 Neigd mijn herte en gemoed;
 Laat my daar de kragt van voelen,
 Tegen al het zondig woelen,
 Dat daar nog is in mijn hert,
 Tot mijn leet en groote smert
 7. Dat zal hier mijn Hemel wesen,
 Wilt gy dus mijn ziel genesen:
 O! gy onspronk aller deugd;

O! Fonteine aller vreugd;
 Mag ik dit van u ontfangen,
 Nergens zal ik na verlangen,
 Dan dat ware dankbaarheid,
 U van my mag zijn gezeid
 8. Dan dat ik mijn gantsche leven,
 U ten dienst mag overgeven;
 Dan dat ik mijn leven lank,
 U mag geven lof en dank:
 Dan dat ik my ook verbindē,
 O! Heere Iesus, mijn beminde,
 Steeds te leven na u Wet,
 Die gy my hebt voorgezet.

M. van der Delien.

Wy sullen vermelden van den Name des Heeren onses Gods, Ps. 20:

8.

Op de wijze: *Van Repicavam.*

1. O! Noyt, ô! noyt,
 O! noyt volpresen Heer,
 Wanneer zal ik u zien, wanneer u zien?
 Wanneer zal ik u zien, wanneer u zien?
 Wanneer zal ik mijn onverzade Ziel,
 In 't rond verliesen? dat gy zelve zijt,
 In 't rond verliesen?
 In 't rond verliesen? dat gy zelve zijt.
 2. Ik heb gezien,
 Van uwe Heerlijkheyd,
 En van den onbegrijpelijken glans,
 En van den onbegrijpelijken glans,
 Die uyt u lieflijk aanschijn nederdaald,
 En het vermeerdert mijn begerlijkheyd,
 En het vermeerdert
 En het vermeerdert mijn begerlijkheyd.
 3. Onzienlijk ligt,

En dog alziende ligt;
 O! eeuwig leven zelfs, schoon onbepaald,
 O! eeuwig leven zelfs, schoon onbepaald,
 Geheug dog nimmer dat ik wesen mag,
 By 't ligt geblindhokt, en by 't leven dood,
 By 't ligt geblindhokt,
 By 't ligt geblindhokt, en by 't leven dood.

4. Alleen volmaakt,

En algenoegzaam Heer,
 Wiens hooge wegen onnaspeurlijk zijn,
 Wiens hooge wegen onnaspeurlijk zijn,
 Ey Geest beloofd my steeds te wesen toe
 Een Herte-kijker, daar 'k u mee beoog,
 Een Verre-kijker,
 Een Verre-kijker, daar 'k u mee beoog.

5. Almagtig Heer,

Van d'hooge Heeren-stoel,
 Die schittert van u flonkerend Majesteit,
 Die schittert van u flonkerend Majesteit,
 Is 's Werelds luister maar een schaduw van;
 Kom groote Koning by my wonen in,
 Kom groote Koning,
 Kom groote Koning by my wonen in.

6. Gy zelve zijt,

d'Eeuwige werkzaamheyd,
 Die uyt een niet 't heel al hebt opgebouwd,
 En u volmaakt bestel steeds onderhouwd;
 Gy Schepper zelfs zijt aller Schepsels zout,
 Uyt u alleen Heer, werkt 't al te maal,
 Door u alleen Heer,
 Tot u alleen Heer, werkt 't al te maal.

7. U naam is Raad,

Om dat gy 't vast verstaat,
 Gy zelfs zijt een eenig waaragtig God,
 U Woord is waarheyd van 't begin tot 't slot,
 Gy zijt getrouw tot in der eeuwigheyd,
 Daarom die slegt is, loopt u wijsheyd na,

Om raad die regt is,
't Woord 't geen gy zegd, is waarheid voor en na.

8. Alwetend wijs,
En wijs alwetend Heer,
Die 't listig hert alleen doorgronden kan,
Die 't listig hert alleen doorgronden kan,
Beädemd my van hoog zoo met u leer,
Dat ik mag kennen, wie en wat gy zijt,
Dat ik mag kennen,
Dat ik mag kennen, wat ook in my leid.

Ruste.

9. O! weerdigheyd,
O! gelukzaligheyd,
O! Engelen wellust, blijdschap, wijsheyd, kragt,
O! vreugde van het menschelijk geslacht,
Word dog tot my, of ik tot u gedragt,
In 't aardsch gewemel, lust my niet als u,
In 't aardsch gewemel,
Ia zelfs in d'Hemel, lust my niet als u.

10. O! onbevlekt,
O! rein, ô! zuiverheyd,
O! duyve van opregte eenvoudigheyd,
O! bundel van volmaakte heyligheyd;
O! mogt mijn mond uitblasen immermeer,
Met d'Eng'len 't Heilig, Heilig is de Heer,
Met d'Eng'len 't Heilig,
Met d'Eng'len 't Heilig, Heilig is de Heer.

11. Regtveerdig Heer,
Wiens toorn onverdraaglijk is,
Als een verteerend vyer en heete gloed,
Als een verteerend vyer en heete gloed,
Waar meed' gy op de flouwte zondaars woed,
Met grimmigheyd gantsch onverzettelijk
Met grimmigheyd Heer,
Met grimmigheyd gantsch onverzettelijk.

12. U oogenwenk
De Engelen beven doet,
En als den wind van uwe Neuse raast,

En als gy rook uit uwen monde blaast,
 Zoo dat het zidderd al, en drild en beefd,
 Laat dan mijn Ziel staan onverschrikkelijk,
 In uwen naam als
 Een sterken throon onverkwikkelijk.

13. Wat's dat voor groot
 En ongehoorde liefd',
 Die om een dooden hond sijn Zone dood,
 Die om een dooden hond sijn Zone dood,
 En aan den Vyand boesemd uyt sijn hert,
 Voor dese liefde, alle liefde wijkt,
 Voor dese liefde,
 Voor dese liefde, alle liefde wijkt.

14. O! liefde zelfs,
 O! ongeweten liefd',
 Een afgrond diep, een grondeloose zee,
 Een afgrond diep, een grondeloose zee,
 Wie zouwde geestelijk niet verliefet zijn,
 Op zulk een liefde die oneindig is?
 Op zulk een liefde,
 Op zulk een liefde die oneindig is.

15. O Vader lief,
 Rijk in langmoedigheid,
 Vol ingewanden van barmhertigheid,
 En wonderlijk vol van verdraagzaamheid,
 Ik hijg, en haak, en zugt na u gena,
 Wanneer 'k in zonden bloedig op den weg,
 Half dood van wonden,
 Vuil, onverbonden, walglijk nederleg.

16. O! kost'lijk goud,
 O! onwaardeerb're schat,
 O! mildheid die noit uitgegeven is
 Aan die voor u bereid ten leven is,
 Ik sal het zetten op een bedelen an,
 Tot hem, daar niemand ongetroost komt van,
 Hier is rijker niemand,
 Hier is milder niemand als die Rijkeman.

II. Ruste.

17. O! goedheyds zee,
 En ook voldoende mee,
 Die maar alleenlijk draagd de naam van goed,
 Die niet alleenlijk zegd, maar waarlijk doet;
 Wie kend u die niet meed' uitzingen moet,
 Hy is bestendig in sijn goedigheyd.

18. O! schoonste schoon,
 Schoon onveranderlijk,
 Wiens aanschijn is met minn'lijk blank en wit,
 Met hair gekruid en schijnend' zwart als git,
 En wonderlijk bevallig rood vercierd,
 Laatm' in u daden eer 'k van liefd' versteen,
 Want u genaden,
 Die trekt my na de schoonheid zelve heen.

19. Heer gy zijt God,
 Ia gy zijt zulk een God,
 't Gelukkig, onbegrijpelijk, eeuwig Al,
 En ik het zondig Niet door mijnen val,
 Gy boven woond: maar ik in 't aardsche dal,
 't Schoon mangel, van u heerlijk heerlijkheen,
 Kost by mijn gang wel,
 En al den rang wel van mijn deer'lijkheen.

20. Vlied schepsels vlied,
 Buiten God lust my niet,
 Gy zelfs alleen zijt mijn begeerlijkheid,
 Volmaakte noit volpresen heerlijkheid,
 U algenoegzaamheid is mijn rijkheid,
 O! Schepper, Koning, Meester, liefste Vriend,
 Mijne ziele woning,
 Niet als u honing vloeyend aanschijn diend.

21. Zit ik of sta,
 Trekt my u altijd na,
 Komt tot my in, komt tot my in, ô! Heer,
 En zijt gy eens gekomen keerd noit weer;

Gaat noit of doet een haastig wederkeer:
 Og! komt dog nader tot mijn ziel bezwaard!
 O! heils-spring-ader,
 Of trekt my nader tot u Hemelwaard.

22. 't Zien in 't duister,
 Zal daar verandert zijn,
 In 't zien den luister van u zoet aanschijn,
 En 't hemelhoog kennen waarlijk kennen zijn,
 In 't heilig rond van u eigenschappen,
 'k Sta op de stappen van u eerst besluit,
 Doet m'overtrappen,
 Doet m'overtrappen, dan is 't zugten uyt.

12. O! Iehovah,
 'k Zing vast de zal'gen na,
 Om dat ik al in hope Zalig ben,
 En ik op Aard' iets van den Hemel ken,
 't Is tijd dat is my aan dit werk gewen,
 'k Zing vast Halelujah de Engelen na,
 Hier Halelujah,
 Daar Halelujah, steeds Halelujah.

W. Dorville.

***Den Hemelschen Arend, sijn vlugt spoedende naar 't doode Lichaam,
 Luc. 17: 37.***

Op de wijze: *Van den 77. Psalm.*

1. Alles vind' ik vol elende,
 Waar ik buyten God my wende,
 Alles is een blinkend niet,
 Daar mijn Ziel u niet en ziet,
 O! gy zijt alleen begeerlijk,
 Gy, gy zijt oneindig heerlijk,
 Algenoegzaam is u goed,
 Onuitsprekelijk u zoet.

2. 't Wonder van u liefdens volheyd,
 Heeft mijn Ziel door liefdens dolheyd,
 Zoo ontstoken en verzet,
 Dat my yder is belet,

Die niet van de wereld eenzaam
 Spreekt, alleen van u gemeenzaam,
 En van u beminn'lijk ligt,
 Dat 'et vloed uyt u gezigt.

3. Hoe meer dat ik u begeere,
 Hoe 'k al meer en meer vermeere
 d'Onverzadelijke lust,
 Die alleen kan zijn geblust,
 Met u eens te zien veel klaarder
 Als tot nog toe, en u nader,
 Te beschouwen eeuwig een,
 Als met my te wesen een

4. 'k Ben wel swart en zeer onlieff'lijk,
 Maar mijn zwart is egte lieff'lijk,
 Als met Iesus bloed gewit,
 Witter als het witste wit,
 Wilt my in dit bloed zoo domp'len,
 Met u Geest zoo overrompelen,
 Dat gy in mijn voor u staan,
 U moogt zelver schouwen aan.

5. Zet op my u Godheyds stempel,
 En bewoond nu als een Tempel,
 Laat ik geen der vremde zijn:
 Ik ben d'uw', ey! weest gy mijn,
 Drukt u liefde in my neder,
 En ontfangt mijn liefde weder:
 Laat het haast'lijk zijn de tijd,
 Dat ik regt ken wie gy zijt.

6. Zind ik u hebb' leeren kennen,
 Wil ik graag my laten mennen,
 Maar u Geest my leyden wil,
 'k Vind' u in 't gezogte stil,
 'k Zie in u de schoonste schoonheyd.
 Og! was dit reeds mijn gewoonheyd,
 'k Zoude vinden meer en meer,
 En u noit volpresen Heer

7. O! alleen beminn'lijk voorwerp,

Na wiens luist'ren ik mijn oir scherp,
 Doet my hooren in de stilt,
 Ziele hebt al wat gy wilt,
 Laat vry u genade komen,
 Als geheele water-stroomen;
 Dese drie, Ziel, Oog en Keel,
 Zeggen nimmer 't is te veel.

8. Maar 'k verlang te zijn onthouden,
 U te zien verlost van zonden,
 In het hel en klaar omhoog,
 Daar gy nou gaat uit het oog;
 'k Zal daar vinden dat u klaarheid,
 Is klaarblijkelijke waarheyd,
 Ia ook nog oneindig meer,
 Als ik nu verwacht, ô! Heer.

9. Lost my haast'lijk uyt dees kerker,
 O! volmaaktheyds wijze werker,
 Dat u levens well' op borst,
 Om te stelpen mijnen dorst;
 'k Krijg verdriet in 't aardsch gewemel,
 'k Krijg en zugt vast na den Hemel,
 't Schip geballast met u min,
 Blaas u Geest ten haven in.

10. 'k Zie aan mijnen lust geen tomen,
 Voor dat ik tot u mag komen,
 Wilt gy geen verlangen meer,
 Laat het heden zijn, ô! Heer,
 Dat mijn Ziele meed' mag nad'ren,
 Daar die Arenden vergad'ren,
 Tot het levend' doode lijf,
 Daar ik op verslingert blijf.

W. Dorville.

Het Eeuwig Lied.

Op de wijze: *Van den 19. Psalm.*

1. Wanneer dees tijd Gordijn,
 Zal weg geschoven zijn,
 Dan voor de Heil'ge schaar,
 En dat het Hemels ligt,
 Haar geven zal gezig
 Om te beschouwen daar,

Iehovahs wesen aan,
 En in de Zee te baan,
 Van zijn oneenigheden;
 Dan zal 't God dorstig volk,
 Gezonken in die kolk!
 Eerst wesen regt te vreden.
 2. Dit onbepaalde goed,
 Van ons bepaald gemoed,
 Hier op der aard' bevat,
 Is al te sterken Wijn,
 Die zoo ligt dronken zijn,
 Word overstelpt en mat;
 Ia 't eind'loos eeuwig maakt;
 Dat d'eeuwig ziekte raakt,
 Onder 't volk ontstoken,
 En hy die daar van heeft,
 Die sterft terwijl hy leefd,
 En leefd in 't Graf gedoken.
 3. Ik sterf al eer ik sterf,
 Om dat ik 't Eeuwig derf;
 Mijn koorts neemt dagelijks toe,
 Ei! Steld niet langer uit,
 My hier te helpen uit,
 Ik ben de tijd al moe;
 O! Eeuwigheyd komt ras,
 Og! Dat ik by u was,
 't Zugt na u onverdroten,
 Hoe is 't, ô! Eeuwigheid,
 Dat gy zoo wensch'lijk zijt,
 Al zijt gy nooit genoten?
 4. Als ik u ommegang,
 Hebb' Eeuwigheden lang,
 Wat zal het dan wel zijn?
 Dat zal ik weten wis,
 Wat 't Eeuwig leven is;
 Ia zelve Eeuwig zijn:
 't Is best dat ik in spijt
 Des tijds, mijn tijd verslijt,
 Met d'Eeuwigheids gedagte
 En my daar aan gewen,
 Eer dat ik daar in ben,
 Door een gestaag verwagten.
 5. Og! dat de tijd, sijn tijd
 Had uitgediend, en wijd
 Van ons verhuysen wou;
 Of ons opbreken liet,
 Uit dit elendig Niet,
 Naar 't Eeuwige gebouw,
 Daar zullen w'eeuwig zijn,
 Eeuwig zijn: Eeuwig zijn;
 Om d'Eeuwigheid t'aenschouwen;
 En worden alles kwijd,
 Behalven d'Eeuwigheid,
 Die w'Eeuwig sullen houwen.
 6. Daar zullen w'Eeuwig sijn
 By 's levens heil Fontein,

By 't algenoegzaam goed,
By 't onbegrijpelijk ligt,
Daar alle glantsch voor zwigt;
By hem die alles doet,
Daar zullen w'Eeuwig zijn,
In 't Bruidegoms aanschijn,
En hebben vry genieten;
En na een Eeuwig zien:
Zal ons een Eeuwig zien
Van hem nog niet verdrieten.
7. Daar zullen w'Eeuwig zijn;
Eeuwig zijn: Eeuwig zijn;
En dat volmaaktelijk
In wil; en heyligheid:
In schoon: en heerlijkheid:
Niet meer veranderlijk;
Maar zijn in d'Opper-zaal,
Met d'Heil'gen al te maal,
Om Eeuwig daar te blijven,
En aan het Hemels-hof;
In den Iehovahs lof
Te helpen d'Eng'len stijven.
8. O! Eeuwigheid ik wil
Scheiden, om uwen 't wil,
Van alles dat 'er leefd;
Ia hier op Aarden is:
Als tot haar erffenis:
U mijne Ziel maar heeft;
Dus blijf ik al in 't Gast-
Huis: aan dees krankheid vast
Zonder hoop van genesen;
Tot dat ik uit 'er tijd;
Een lange Eeuwigheid
In d'Eeuwigheid zal wesen.

W. Dorville.

Eenzaam Gepeins.**Stemme: *Van den 16.Psalm.***

1. Heer Iesu, Leven, Ligt, ja eenig Al,
Is dan uw hert voor my gantsch toegesloten?
Mijn Ziel doold om, en doet vast val op val,
Ik leef als van Uw Aangesigt verstooten:
Nogtans zijt Gy alleen mijn Heil, en Vrede,
O! Bron van Troost, en Zee van Zaligheden.
2. Mijn Iesus kom ei! Kom doorzoek mijn hert,
Terwijl ik alleen hier zit in 't groene lommer
Van 't digt geboomt, vry, eenzaam, niet verwerd
Door eigen zorg, die 't hert bezet met kommer:
De zagte koelt' lokt U met 't lieflijk zuisen,
Den storm van 's Schepsels drift doet U verhuisen.
3. Ontledig dog, ontledig dog 't gemoed
Van al wat my belet eens regt te sterven
Aan eigen kragt, en wijsheid, die my doet
Uw zuiver ligt, bestuur, en sterkte derven,
Op dat ik nu ook niet en kom te krenken
Mijn zwakke Ziel, door sonder Geest te denken.
4. Gy, die 't gekrookte rietjes niet verbreekt,
Maar ondersteund op dat sy niet bezwijken,
Die 't zogend' Lammeken steeds draagd en kweekt,
En aan een Weez' doet Uw ontferming blijken,
Die 't rookend' vlaswiek nimmer uit zult blussen,
d'Aamegtige sterkt Gy met liefde kussen.
5. Kom goede Herder, wiens beproefde zorg
Verdiend dat men zig U geheel vertrouwe,
Gy zet uw Woord, uw Eed, uw Hert tot borg,
Neem, neem my Iesus, 't zal my noit berouwen,
Mijn Zon, mijn Schild, mijn Koning, kom verpletten,
't Geen over my U wil 't gebied beletten
6. Het rommelen van 's Vaders ingewand
En hield niet op zig over hem t'erbermen,
Die tegens al 't vermanen aangekant,
Ontvlugte 's Vaders Huis, en liefden ermen:
Ontleer mijn Ziel dog eens dit droevig dwalen,
Ag! Iesu, kom, kom, kom, my weder halen.
7. Hebt Gy van eeuwigheid op my gezien,
Op my gezien met 't oog van vrye liefde?
Belet my dan steeds van u af te vlien,
Mijn Iesus, die de hardste rotzen kliefde,
Gy die verzagten kund de steene herten,
Die uw gedugte Hoogheid derven terten.
8. Hebt gy noit Zegel op mijn Hert gedrukt;

En zijn daar noit geen lett'ren in geschreven
 Door uwe Hand? En is 't my noit gelukt
 Aan uw Verbond mijn woord: en hert te geven?
 Al was 't als een blinde, die verduysterd
 Verlangt na 't ligt door onmagt als gekluysterd.

I. Ruste.

9. Zie neder van uw Hoog verheven Throon;
 O! milden gever van uw goede gaven:

Mijn kragt verteerd; 'k ben uwen Naam tot hoon;
 Ag! Wilt mijn dorre Ziele dog eens laven;
 Verkwikt mijn Geest, en laat my niet versmagten
 In 't ongelooft, maar op u blijven wagten.

10. Gy zijt enkel goedheid, ô! groote God,
 Fontein van liefde, afgrond van genade;

Voor hen dien Gy het geeft op u gebod,
 Zig nu uw volheid, Heer, te komen baden:
 Gy overwind 't hertnekkig wederstreven;
 En doet het Hert in vreed' en vryheid leven.

11. Mijn afgenoegzaam, Groot en Heilig Heer,
 Almagtig, Heerlijk, Eeuwig, vol van Waarheid,

Alwetend', Wijs, Regtveerdig, die uw Eer
 En Majesteyt in onbesmette klaarheid
 Volständig liefd', uw Hoogheyd komt de Wetten
 Als d'Oppermagt aan al uw Schepsels zetten.

12. Hebt Gy behagen om een zondig niet;
 Een Maad', een Worm, uit grond'loos mededogen

U t'onderwerpen? Hebt Gy geen verdriet
 In 't Zaligen? En werd Gy niet bewogen
 Door yets in 't Schepsel? Ia die zig ontrekken
 Door Ongelooft, uw grimmigheid verwekken.

13. Wel aan dan Liefde zonder eynd', en maat,
 Verhef uw glory, hebt gy lust tot wond'ren?

Hier ben ik Heer, volbreng uw vryen Raad;
 Vertoon uw kragt in voor u af te zond'ren
 Mijn gantsche hert, trek, trek my dog naar boven,
 Doe my u kermen, vreesen, lieven loven

14. Gelukkig Volk dat zig Iehovah kiest
 Tot sijn bezitting, eeuwiglijk verslonden

In d'Oceaan der Liefde, daar verliest
 Zig yder 't hert dat Iesus komt doorwonden,
 Daar leefd de Ziel, gezuivert, en bevredigt
 Door 't Bloed des Lams, en van haar zelfs ontledigt

15. Ag, scheids muur, droev'ge scheids-muur, die my scheid
 Van Iesus af, mijn God, ag! Komt dog nader;

Maakt my eenvoudig, teer al in 't beleid
 Des Herte, mijn verstroyde Ziel vergader:
 Dat zoo uw magt, en goedheid eens beklijve
 Op dit gemoed; dat ik steeds by u blijve.

16. Ag! Schepsel, Schepsel door een yd'le waan
 Hebt gy mijn Ziel al lang genoeg bedrogen;
 Gy hebt my al te schandelijk verraan,
 Weg Zatan, weg bedrieger, 't is gelogen
 Al wat gy inblaast, ag! Wie zal my zetten
 Op effenbaan; en vryen uit uw netten.

II. Ruste.

17. Ag! Eygen Ik, ag! Eygen Zin, en Lust:
 Ag! Eigen Wijsheid, Sterkte, Werk, en Leven;
 Ag! Engen Eer, en Agting, snoode Rust,
 In 't eigen, ag! Wat hebt gy my gedreven
 In mijn verderf, ik hoop het zal u rouwe
 Door d'overwinning van het Zaad der Vrouwe.

18. Mijn gruw'lijk, naar, en duyster Ongeloof
 'k Heb lang genoeg gezeten in uw boeyen,
 Ag! Waar ik voor uw helsche reden doof:
 Hoe zouwd' mijn Ziel door kragt van waarheyd groeyen
 Hoe zouwd' ik Iesu dierbaarheid erkennen
 Hem nemen aan, en steeds aan hem gewennen.

19. Ag! Iesu lief, 't is by my buyten raad:
 Maar Gy hebt dierb're balsem in uw Wonden:
 Doorzoek, en zie het innigst' van mijn kwaad;
 Ag! Kom mijn Hert, en Nieren dog doorgronden,
 Verbreek, bouwd op, verwond, en heel my weder:
 Gy zijt alleen bequaam, getrouw, en teder

20. Almagtig Koning, grijp my by de hand;
 En maak een eind' van al mijn dwasen wandel:
 Door eygen Geest, en dempt aan alle kant
 Mijn eygen leven, op dat al mijn handel
 In Waarheid zy, in Liefde, in Geloove;
 Ontfonkt door 't Hemels Vuur verligt van boven.

21. Vernederd my, vernederd my 't gemoed:
 En leer my als een Kindje aan u kleven.
 Zagtmoedig, stil, zeer buigzaam: klein en goed;
 Dat zig aan uw beleid wil overgeven:
 Dat zig wil dragen naar sijn kleyne kragten;
 En d'yd'le eer blymoedig kan veragten.

22. Op dat ik Iesu hange aan u Borst:
 En door u kragt voorspoedig op mag wassen;
 Gy zijt mijn wortel; Foei my dat ik dorst
 U mijn Fontein verlaten, doe my passen
 Op uw geleid', en 't wenken van uw oogen,
 Naar uwen raad, en wil, alleen gebogen.

23. Op dat een Ziel die 't alles heeft verbeurd,
 Zoo trouwloos, dwaas, zoo schuldig, en onmagtig,
 Die 't lieflijk jok onbandig heeft verscheurd,
 Nog werd' in u, en sterkte groot en kragtig,
 Om als een held al juichend' 't pad te loopen,

Gebed om voor God te Leven.

Stem: *Fy schaamt u Brabant zeere. Of op de wijze: Van den 6. Psalm.*

1. Ag! God wilt my eens geven
 Dat ik voor u mag leven,
 En doen dat gy gebied,
 Geeft my dat ik u vreesen,
 En steeds gehoorzaam wesen;
 Dan wensch ik anders niet.
2. Dit was mijn hoogste vreugde
 En dat mijn meest verheugde,
 Mijn alderbeste goed:
 Want niet is op der Aarden,
 By my zoo groot van waarden
 Dan een vernieuwd gemoed.
3. O! zeer langmoedig Heere,
 Wilt u dog tot my keeren,
 Al hebb' ik 't niet verdiend:
 Weest my hier in genadig,
 En toond nog zoo gestadig,
 Dat gy zijt mijnen vriend.
4. 't Is immers regte reden,
 Dat ik al mijne leden
 Zouw schikken tot u eer:
 Al ben ik schoon niet weerdig,
 Laat ik zoo onregtveerdig,
 Aan u niet wesen Heer.
5. Dat ik al u weldaden,
 Zouw komen te versmaden
 Met mijn ondankbaarheid;
 Wilt my hier voor bewaren,
 En laat my steeds verklaren
 U groote goedigheid.
6. O groot en magtig Koning,
 Ik buig my voor u woning,
 En wagt met groote smert,
 Tot dat eens dese bede,
 Door u barmhertigheden,
 Van my verkregen werd.

M. v. D.

Het Overgeven van een Geloovige Ziel, aan Iesus.

Toon: *Courante Monsieur, enz. Of: Gelukkig Bruilofts-feest, enz.*

1. Alleen Alweerdig God,
 U Kind'ren deel en lot,

Die om een zondig Niet, en boos gedrogt,
 Hebt zoo een heil besteld en uitgewrogt:
 Dat Aard' en Hemel moet verwonderd staan,
 Wanneer s'uw Wijsheid daar in merken aan:
 U Voesterling te laten 's Hemels Throon,
 Om 's Menschen wil te worden 's Menschen Zoon.

2. Ag! dat mijn domme Ziel,
 Dan nu eens nederviel

Voor uwen Throon en Heil'ge Majesteit,
 En kenden 't Heil dat 'er in Iesus leid;
 Ia dat 'er eens een straal van boven kwam,
 Die 't Oog, en Hert, en Ziel geheel in-nam,
 Op dat ik kennen mogt uw' Heerlijkheid,
 En zien mijn walgelijke zondigheyd.

3. O! Iesu, als Propheet,

Leert my dan, dat ik weet,
 Wat 't zy te dienen zulk een Heiligheid.
 Als Priester schenk my uw' gerechtigheid,
 Op dat wanneer ik dan voor God verschijn,
 Door Iesu Bloed eerst mag geheiligd zijn.
 Als Koning neemd mijn hert geheelijk in,
 En buigd, regeerd, en stierd dat na u zin.

4. Drie-een'ge Heiligheid,
 En Heil'ge Drie-eenigheid,

Voor wien het Hemels Heir en d'Eng'len-schaar,
 Uw Heerlijkheid uitroepen voor en naar;
 Ia daar de Heilige voor uwen Throon
 U loven Vader, Heil'ge Geest, en Zoon;
 Haar Kroonen werpende voor u ter neer,
 En zingen Heilig, Heilig, Heilig Heer.

5. Ag! dat nu ook een schigt

Kwam van u aangezigt,
 En daalde tot in 't binnenst van 't hert,
 Ia dat mijn Ziel daar door getroffen werd,
 Op dat ik in mijn Nietigheid verdwijn,
 En 't Schepsel Niet, maar gy het Al moogd zijn:
 Dat by my alle eigen zy vermijd,
 En ik u dien om dat gy 't weerdig zijd

6. Geef Iesu dat ik dan
 Alles versaken kan,
 Hoe lief en zoet voor 't vleesch ook wesen mogt:
 Want ik ben uw', en gy hebt my gekogt.
 Laat ik alleen maar doen u wijse Will',
 En zijn onder uw' handelinghe still'.
 O! Iesu lief, toond dat gy Koning zijt,
 En dood in my al 't geen u Rijk benijdt.

7. O! Koning op u kragt
 Ik dan alleen maar wagt;
 Gebied gy dan ik ben u onderdaan,
 En moet, ja zal u nu ten dienste staan.
 Geen vremder Heeren dienst my nu meer lust;
 Want die is door uw' liefde geheel geblust,
 Gy, gy mijn zoete Iesu, Gy alleen
 Zijt al mijn lust en Koning, anders geen.

8. Ik tred' dan in den vloek,
 Dat 'k u alleen maar zoek,
 En my geheel aan u zoo over geef,
 Dat 'k nu voor my niet meer, maar voor u leef.
 O Koning Iesu! komt dan in mijn hert,
 Op dat het nu niet weer verrukt en werd
 Van eige liefd', op Schepsels ydelheyd,
 Maar ik u zy en dien in eeuwigheyd.

H. Nahus.

***Een Antwoord van een Kind Gods. Op de Woorden, als Proverb. 23
 vets 26. Mijne Zone geeft my u Herte.***

Op de wijze: Hoe schoon ligt ons de Morgen-ster.

1. Ik hoor een stem uit 's Hemels Throon,
 Die roept, geeft my u hert mijn Zoon,
 En wilt niet langer toeven:
 Maar laat de Wereld henen gaan,
 En kleefd my uwen Vader aan,
 Ik zal u laten proeven,
 Hoe goed // hoe zoet,

Hoe gantsch heerlijk // hoe begeerlijk
 Zy te agten
 Mijne liefd', en wonder kragten.
 2. O! Iesu waar komt dit van daan,
 Dat gy my spreekt zoo vriend'lijk aan?
 Hoe zouw mijn Ziel niet tragten,
 Om u, mijn God, te kleven aan?
 En steeds tot uwen dienst te staan,
 Wilt gy my maar bekragten,
 Dan zal // ik al
 Uw' genaden // en weldaden,
 Stedes roemen,
 En u ook mijn Vader noemen.
 3. Ik kom hier met mijn herte Heer,
 En leg het voor u voeten neer,
 Het moet dog by u wesen,
 Al is het niet zoo 't wesen moet,
 Neem gy 't maar aan, ô! Heere goed,
 En wilt het ook genesen:
 U Geest // zy meest,
 O! mijn Koning // in mijn woning,
 Dat mijn Ziele
 U, ô! Iesu, dog beviele.
 4. Ik breng u, Heer, een hert zeer kouwd,
 't Is onbeweegd gelijk een hout;
 't En kan u heil niet voelen:
 U goedheyd, Heer, die gy 't aanbied,
 Nog uwe liefde dringen 't niet,
 't Blijfd angstig liggen woelen,
 O! Heer // zoo zeer,
 Is 't gedwongen // en gedrongen,
 Dat 't moet kwijnen,
 En van angst by na verdwijnen.
 5. Daarom, ô! Iesu, weigerd' 't niet,
 Maar neem het aan, of 't nog zoo ziet,
 Bezoedeld door de zonden,
 Als gy het maar opraap, en weer

Door uwen Geest vernieuwd, ô! Heer,
 En wast in uwe wonden,
 O! dan // zal 't van
 All' sijn smetten // die 't beletten,
 Zijn genesen,

En tot uwen dienst steeds wesen.

6. Wilt gy 't los maken gantsch en gaar,
 Uit 's Viands strikken en gevaar,
 Waar in het legt gebonden:
 Want andersinds, mijn herte, Heer,
 Kan niet voortbrengen tot u eer,
 Zoo persen 't al sijn zonden,
 Breekt strik // dat ik
 Van de smerten // mijnes herten
 Zijnd' ontslagen,

Mijnen Heer weer mag behagen.

7. Mijn Hert, ô! Iesu, is bedeed,
 't Heeft in der vremden dienst geweest,
 Zoo dat het aller wegen,
 Zeer deerlijk is mishandeld, Heer,
 Men trok mijn herte gints en weer,
 Gelijk de Dieven plegen:
 O! Heer // stel 't weer
 In uw' vryheid // en die blyheid,
 Die 't ontnomen

Is, wilt laten weer bekomen.

8. Want zonder u weet het geen raad,
 Waar 't henen loopt, of waar het gaat,
 Het is u Geestes woning,
 Daarom zal 't weder tot u gaan,
 En kleven u gestadig aan,
 Het komt u toe, mijn Koning:
 Geef my // (roept gy
 Uit u Throone,) ô! mijn Zone,
 Gantsch en gader

U Hert; Ziet hier is 't mijn Vader.

9. Schuifd Hemel, scheurd dat nederdaald

Mijn Vader, en mijn hert weg haald,
 Van al 't gewoel der Aarden;
 Ia scheurd, ô! Hemel, scheurd in twee,
 Op dat mijn hert mag vliegen mee
 Tot God, die 't houwd in waarden:
 Daar zal // 't voor al
 Zig vervreugen // en verheugen
 In u eere,
 En u naam steeds loven, Heere.

A. v. Viers.

Een Zugt tot Iesum.

Stemme: *Van den 79. Psalm.*

1. O! Zoete Iesu, wanneer zal het wesen,
 Dat gy mijn kranke Ziele zult genesen?
 O! Iesu, zal die gy hebt uitverkoren,
 Onder 't bedroefde pak der zonden smoren?
 Zal, Heer, mijn eizig hert
 Nog langer zoo verwerd
 In dese wildernissen,
 Zonder beweegd te zijn
 In ongevoel'ge pijn,
 U lieflijk aanschijn missen?
2. O! zoete Iesu, hebben dan u wonden
 Haar kragt verloren, datse niet mijn zonden
 Afwasschen kunnen? of hebt gy besloten
 My voor altijd uit uwe gunst te stooten?
 Ag! Iesu, ag! mijn Ziel
 Schijnd in een tuymel-wiel
 Te wesen heel verdronken;
 Og! roepts' in grooten nood:
 Ik leg geheelijk dood,
 In dijnsingen verzonken.
3. Wel zoete Iesu, heeft u Geest sijn kragten
 Verloren, die my te verkwikken plagten?
 Of heeft u gunst, die gy my liet bekomen,
 Haar woon-plaats uit mijn Ziele weg-genomen?

Wat is het dan, ô! Heer,
 Dat nog mijn Ziel zoo zeer
 Werd van u weg gedreven?
 Of is dit u besluit?
 Of is u goedheyd uyt?
 Of hebt gy my begeven?

4. O! neen, die Ziel-verkwikkende Fonteine,
 Uw' wondens kragt zal nimmermeer verdwijnen,
 Nog u besluit, ô! Iesu, zal niet falen,
 Of schoon u Schaapkens kwamen af te dwalen
 Schoon dat het aardsche dal
 Veranderd wierd, en al
 Wierden de Bergen kragtig,
 Met grooter magt beroerd,
 En in het hert gevoerd
 Der Zeën, ô! Heer, Almagtig.

5. Maar 't is 't gedrogt, en tovermagt der hellen,
 Dat 't'zamen spand' om my ter neer te vellen;
 Daarom, ô! Iesu, laat uw' ingewanden
 Door uwe teere liefde tot my branden:
 Want zonder uwe kragt,
 Kan ik die groote magt
 Van alle mijn Vyanden,
 In 't minst niet tegenstaan,
 Zoo hevig komens' aan,
 Nog al haar wreede tanden.

6. Op, op mijn Ziel, waar toe dit droevig klagen?
 Waar toe in klagt versleten gantsche dagen?
 Ziet hier, ziet hier u Heylands ermen open,
 Traght maar (al konje niet) daar in te loopen;
 Waar toe zoo lang gedraad?
 U schuld is al betaald,
 U Heyland heeft geleden,
 Neem aan wat Iesus geeft,
 't Is lieflijk wat hy heeft;
 Hy heeft voor u gebeden

7. O! Iesu lief, wanneer zal ik hier boven

Met duisend Engelen u stadig loven?
 Als my in steed' van dit mijn droevig schreyen,
 Dat eeuwig Halelujah zal verblyen.

Ag! Iesu, Iesu lief,
 Komt heim'lijk als een dief,
 Steeld gy vry heel mijn herte,
 't Komt u, ô! Iesu toe,
 't Is nu van 't hijgen moe,
 Ontbind gy 't van sijn smerte.

A. v. Viers.

***Hertstogtige Wenschingen, Om van de Wereld en sijn eigen
 verdurvendheid te mogen verlost, ende met Iesus vereenigt te worden.***

Op de wijze: Nadien de Godd'lijkheid, enz.

1. Hoe word mijn herte, Heer,
 Van alle kant zoo zeer,
 Door zoo veel list besprongen,
 Hoe komt die helsche Slang
 Op my aangedrongen,
 En maakt mijn Ziel zoo bang?
2. En mijn gantsch snode hert,
 Hoe maakt het my verwerd,
 Dat ik niet door kan breken,
 Waar dat ik zit of sta:
 Ag! Hoe veel gebreken
 Slepen my agter na.
3. Ook bid de Wereld my,
 Dat ik dog hares zy,
 Dan komt dien Ziel-verleider
 Met listen op my aan,
 Op dat hy my weider
 Mogt in sijn net doen gaan.
4. Ag! Iesu, ô! mijn Heer,
 Moet ik dan nog zoo zeer
 Van u zijn afgedreven?
 Zal in die wreede magt
 Mijn Ziel langer leven,
 Die nu is zonder kragt.
5. U bid ik, ô! mijn Heer,
 Laat my dog nimmermeer
 Van uwe wegen wijken,
 Blijft my dog altijd by:
 Want ik moet bezwijken
 Als ik niet by u zy.
6. Kom woond dog in mijn hert,
 Eer dat het sterft van smert,
 U met u Geest alleene,
 Zoekt het: ja 't is u deel,
 U deel, en anders geene;

Neemd gy het dog geheel.

7. ô! Iesu, kom dog aan,
Doet gy het tot u gaan,
 Iaagd gy de vreemde Heeren
Met al haar magt daar uit,
 Doet het tot u keeren,
Dit is dog u besluit.

8. O! Wereld, snode Vleesch,
Waar toe dog al u vrees,
 Dat ik u zal begeven?
Hebt gy dan niet beschouwd,
 Wat Iesus most geven,
Eer hy my heeft getrouwd:

I. Ruste.

9. Heeft het u wel een traan
Doen uit u oogen gaan,
 Kostend' u zoo veel zugten,
(Op dat ik wederom
Zouw den Dood ontvlieden,)

Als mijnen Bruidegom?

10. Wat wilje my geheel

Nog hebben tot u deel?

Zijt gy zoo rijk als Iesus?

Gy bend een Bedelaar,

Als gy staat by Iesus?

Weg dan met u gebaar.

11. Of denkje datje hier

Door al u loos getier,

En door u slimme teeken,

My zult bewegen nog,

En tot u dienst spreken

Door al u slim bedrog

12. Denkje dat ik niet ken,

En zoo vergetig ben

Hoeje mijn had gebonden?

Dat heeft te veel gekost

Eer ik van mijn zonden,

Ben door veel Bloed verlost.

13. Iesus u Heilig hert,

Heeft het te zeer gesmert;

En 't heeft u boven maten

In uwe Ziel geraakt;

God most u verlaten,

Eer ik wierd vry gemaakt.

14. Meend gy, ô! Wereld nu,

Dat 'er nog yet voor u

Overig is gebleven?

Neen, die voor my geheel

Zig ging overgeven,

Die kies ik tot mijn deel.

15. Weest my dog niet meer aan

Om u ten dienst te staan:

Want dog: wat zal 't u baten,

Zoo ik een kleinen tijd,

Die u moet verlaten,

Was tot u dienst bereid?

16. Hebt gy dan dienst van doen,

Laat het u and'ren doen,

Die hier u vreugd' genieten;

Gy zijt haar Hoofd gesteld,

't Kan haar niet verdrieten,

Hoe gyse bind en kweld.

17. Ik heb een ander God

Verkregen tot mijn lot,

Die kan ik niet verlaten:

Die wil voor u niet meer

Over in my laten;

Alles is voor dien Heer.

18. U, Iesu, kleef ik aan,

Laat my niet van u gaan,

Uw' dienst is regte vryheid:

Wat slaafschen dienst ons gaf,

Agt ik by blyheid.

Niet meer dan enkel draf.

II. Ruste.

19. O! Koning, gy alleen,
Gy Iesus, anders geen;
Gy zijt al mijn begeeren;
Als ik u maar eerlang,
Zal het my niet deeren,
Of het my vald wat bang.
20. Als ik u Geestes gloed
Nog zoo maar missen moet,
En in mijn Ziel niet smaken,
U, Iesus, blijf ik by;
Wilt my dog los maken,
Ei! Weest verzoend met my.
21. Agt gy my dan niet weerd
Dat gy mijn zaak aanveerd,
Doet het dan om de liefde
Die uwe teere Ziel
Zoo kragtig doorgriefde,
Om uit dien tuimel-wiel.
22. Waar van ik zoo vermoord
Lag door mijn Bloed versmoord,
My weder op te heffen;
(O! Liefde overgroot,
Wie kan u beseffen)
Door zulken bitt'ren dood.
23. O! mijnen Bruidegom
Ziet gy dog na my om,
O! mijnen lieven Koning,
Hoe kan ik van u gaan?
Mijn hert is u woning,
't Moet voor u open staan?
24. Adieu, ô! snode vleesch,
Gy oorzaak van mijn vrees,
Dat's voor u wreed' verkrachte
Ziet niet meer na my om,
Wat ik ga betragten
Is voor mijn Bruidegom.
25. Daar Iesu, daar's mijn hert
Dat zoo geheelijk werd,

Om u, tot u bedreven;
 O! Iesu, daar is 't heel,
 Gy deed' 't weder leven,
 U kiest het tot sijn deel.
 26. Daar is het heel end' al,
 Nu het u dienen zal,
 Laat het geen vremde Heeren:
 Gy hebt het dier gekogt;
 Laat het nooit van u keeren,
 't Is in u magt gebrogt.

A. van Viers.

Ziels-Verlangen, Om 't genieten van Iesus.

Stem: Van den 100. Psalm of: Het avond-gebed.

1. O! Lieve Iesu, Ziele vrind,
 O! zoetste die mijn Ziele mind;
 Emanuel, ô! eeuwig God,
 Ei! weest mijn eeuwig deel en lot.
 2. O! lieve Iesu, Bruidegom,
 Ei! lieve Iesu, kom, ei! kom,
 O! lieve Iesu, Iesu zoet,
 Ei! kom in een onrein gemoed.
 2. O! lieve Iesu, Heer en Al,
 Ei! ziet eens op mijn Ziele-val,
 Ei! Iesu, Iesu, Iesu zoet,
 Weest gy mijn heil, en eeuwig goed.
 4. O! lieve Iesu, Heer en Hoofd,
 Ei! doet het geen gy hebt beloofd;
 O! Iesu, Iesu, rijken Heer,
 Ei! doet dog eens mijn Ziels bekeer.
 5. Ei! lieve Iesu, zalig Heer,
 Weest gy mijn rijkdom, schat, en eer;
 O! Iesu, vol van goedigheid,
 Schenkt my dog uwe Zaligheid.
 6. O! lieve Iesu, reine Heer,
 Ei! daald in mijne Ziele neer;
 Ei! lieve, lieve Iesu, kom,
 Ag! Heere Iesu, ziet eens om.
 7. O! zoete Iesu, vol gena,
 Immers kom ik nog niet te spa,
 Na u, na u is 't dat ik schrei,

En om u liefde dat ik vry.

8. Ag! is 'er nog een open oor,
En voor een Zondaar nog gehoor:
Ei! Zoete Iesu, hoord my dog,
Ei! helpt my nu dog, og! og! og!

9. O! Iesu, Iesu, Heilig Heer,
Ik kniel ootmoedig voor u neer,
Ei! Iesu, Iesu, weest mijn ligt,
Toond my u vriend'lijk aangezigt.

10. O! Iesu, Iesu, wijze Heer,
Roept tot mijn Ziele, keer, ai! keer;
Ei! lieve Iesu, Iacobs ster,
Ei! Iesu, roept mijn ziel van ver.

11. O! Iesu, Iesu, levens Bron,
O! Iesu, zalige Ziele Zon,
O! Iesu, Iesu, groot van magt,
Ag! Ag! hebt op mijn Ziele agt.

12. O! Iesu, hoog verheven Vorst,
Ag! komt en woond in dese borst,
Ag! Heere Iesu, Davids Zoon,
Ei! hoor, ei! hoor mijn nare toon.

13. Ag! was ik eens van u gekust,
Dan was mijn droeve Ziel gerust,
Ei! Iesu, Iesu, sprenkt u bloed,
Op een onrein en vuil gemoed

14. Waer blijf mijn lief waer blijf mijn vriend,
Ag! hoor het schreyen van u Kind,
't Geslagte Lam, 't geslagte Lam,
Ag! dat gy kwam, ag! dat gy kwam

15. 't Moet Iesus, Iesus, Iesus zijn,
Zal ik verlost zijn van mijn pijn,
Mijn ziel bezwijkt, en zijgd daar neer,
Na u, na u, ô! Heer, ô! Heer.

16. O! lieve Iesu, Iesu goed,
O! Iesu, Iesu, Iesu zoet,
Ei! ei! gebie, gebie, gebie,
Dat maar u wil, u wil geschie.

J. Zappius.

Den Alles Vermogenden Door 't Geloove. Marc. 9: 23. Alle ding is mogelyk den genen die Geloofd.

Stemme: Als 't begint.

1. Dan als Gods Geest mijn Ziel bewerkt,
Die duiz'lig leid daar henen,
En met sijn kragt haar swakheid sterkt,
Ia regt we 'er op de beenen;
Dan agt ik kwelling, leet, verdriet,
Of een'ge wanspoed min als niet.

2. Al schiet den Zatan tegens my,
Sijn doodelijke flitsen:
En komt de Helsche raserny,
En 's Werelds op my aanhitsen:
Hoe fel en vinnig datse woen,
Ik lachg' met al hun razend doen

3. De Naam mijns Gods is my een Borgt,
Sijn vlug'len my bedekken,
Waar heen ik tijdig, onbezorgt,
In tijd van nood vertrekke,
Daar blijv' ik wis en veylig staan,
Tot dat de stormen overgaan.

4. 't Geloof, het wapen van mijn Ziel,
Dat neem ik dan ter handen;
Schoon al de Wereld op my viel,
Ik maak haar magt te schanden;
Ik vell' en breng het al ten val,
Want door 't Geloof vermag ik 't al.

5. Gebeurd het dat der Slangen zaad,
My prikkeld in de hielen;
Dat uit'erlijke leed en kwaad,
Doet voordeel aan mijn Ziele
Ia 't argste dat my yemand doet,
Bevorderd my het grootste goed.

6. Indien men my mijn goed ontnemd,

Mijn Huysen en mijn Erven,
 En (met een woord) van all's vervreemd;
 Ia doetm' als Balling zwerven.
 Ik kreun' des niet, ik weet wel dat
 My God bewaard een eeuw'ge schat/

7. Ontroofd men my mijn Naam en Eer,
 En word mijn faam bezwadderd
 Door lastering, 't kweld my niet zeer,
 Hoe vuil men my bekladderd;
 Neen, want mijn roem, mijn lof en eer,
 En zoek ik niet als by den Heer.

8. Of zoo 't geweld nog hooger klimd,
 En doel-oog na mijn leven,
 Zoo dat het schuimbekt, bruld en grimd,
 En bars komt tegenstreven:
 Wat's dat? wanneer sy 't Lighaam knot
 Dan voerd het mijne Ziel by God.

9. Sy neemd van my het Tijd'lijk af,
 Om 't Eeuwig my te geven;
 Haar strengheyd vald my zwaar nog straf:
 'k Wil daar niet tegenstreven;
 Sy rukt mijn Ziel uit al haar nood,
 En doet my leven door de dood.

10. O! God in my kragt verwekt
 Van uwe Geestes werking,
 Mijn Ziel tot dees' aanmerking trekt,
 In mijn Geloofs versterking,
 Op dat ik wat my hier ontmoet,
 Noit flaauw: maar houwde lust en moed.

A. Godart.

Den Gelukzaligen Hoveling.

Stemme: Psalm 149. Of: Rozemond die lag gedoken, enz.

1. Opgeblase Hovelingen,
 Vol van dampen, wind en waan;

Die malkanderen verdringen,
 Om 't digst' by uw' Prins te staan,
 Die derhalven door de Nijd,
 By na heel verslonden zijt.

2. Die uw' hooren, die uw' zeggen
 Tijd en vlijt, uw' list en kunst,
 Dag en nagt zoekt aan te leggen,
 Om een hand vol Menschen gunst;
 Dat u dikwils dan nog mist,
 Als gy daar het meest op gist.

3. Maar een woordje, maar een daadje,
 Maakt u haat'lijk by uw' Vorst,
 Of een Oore-tuiter haatje,
 Die uw' naam en eer bemorst,
 In uw' af zijn, by uw' Heer,
 Daar mee leid' uw' hoop ter neer.

4. Na veel woelen, na veel hoopen,
 Na den dienst van menig jaar,
 Gaat men uw' Herts-timmer slopen,
 Dat zoo hoog geresen waar;
 Daat'lijk dan de lugt verzwind,
 Van uw' hoogmoeds-blaas vol wind.

5. d'Oogen, 't Oor, 't Hert van den Koning
 Word u onverhoeds ontzeid;
 Uit sijn hoog verheven woning,
 Word gy smaad'lijk weg geleid.
 Ziet eens sterff'lijk menschen Zoon,
 Dit is vaak der Princen loon.

6. Maar die in het Hof verkeerren,
 En dat Heilig heerlijk Huis,
 Dat den Opper-Heer der Heeren
 Heeft getimmerd op sijn Kruis,
 Die daar is een Hoveling,
 Word noit geen verschoveling.

7. Ia al wie ten dienst wil komen,
 By dien Vorst, wie dat hy zy
 Word genadig aangenomen,

En die blijfd voor eeuwig by
Sijnen Koning; geen geval
Hem oit daar van scheiden zal.

8. Feild daar iemand in sijn pligten,
d'Heere ziet sijn zwakheid aan,
Ia sijn zwakste dienst verrigten
Houwd hy al voor wel gedaan:
Vald daar iemand plomp en grof,
Hy regt hem weer op uit 't stof.

9. Gy behoefd geen Mensch te vreesen,
In dat heerlijk Hof gezin,
Dat hy u mogt schaad'lijk wesen,
Men is eens van Ziel en Zin;
Niemand daar sijn vreugd beklaagd,
Want de Nijd daar niemand knaagd.

10. d'Een zorgt daar zoo zeer voor d'ander,
Als elk voor zig zelven doet;
Sy zijn vroilijk met malkander,
Om malkanders heil en spoed;
Niemand is voor zig alleen,
Maar elk arbeid voor 't gemeen.

11. Niemand vind zig hier bedrogen
In het einde van sijn dienst;
Maar hy zal zig zien verhoogen
(Uit gena, niet door verdienst)
Tot een Koninklijke staat,
Die in Eeuwigheid bestaat.

12. Hemels Koning, die uw Vrinden
Met onwelb're Kroonen Kroond,
Laat my by u gunste vinden,
Mijn onwaardigheid verschoond,
Op dat ik, in de Hemel Zaal,
Hier na, ook als Koning praal.

A. Godart.

's Mensch Ydel Gewoel.

Stem: *Anacreon, Anacreon de Digter, enz.*

Hoe woeld den Mensch om goed by goed te rapen,
Wat vlijt, wat moeit en arbeid vangd hy aan?

Hy geeft zig zelfs des nagts geen rust tot slapen,
 Nog 's daags geen rust; noit heeft hy eens gedaan,
 Geen moei'lijkheid, hoe lastig en hoe smert'lijk;

Hoe vol gevaar
 Ontziet hy, als hy maar
 Met al sijn ommeslag,
 Een weinig winnen mag.

2. Wat is de winst van al sijn rust'loos pogen?
 Hy wint wat wind, dat Goed hiet by den Mensch;
 Goed! dat sijn hert, zoo weinig als sijn oogen

Vervullen kan, vermids sijn grage wensch
 Altijd na meer en meer is happig ziende;

Hoe meer hy heeft,
 Hoe min vernoegd hy leefd,
 Om dat hy zoekt dat meer,
 Te meerd'ren meer en meer.

3. Dus doet dien Mensch niet als geduerig wroeten,
 En kruipt gelijk een blinde Mol in d'Aard';

Hy poogd sijn Aardsche lust met 't Aardsch te boeten,

En onderwijlen hy noit Hemelwaard
 Sijn herte heft; de plaats der wisse Goed'ren,

Sijn' oogen staag,
 Zien nergens als omlaag;
 Dies kan sijn loon niet sijn
 Dan smert en Ziele pijn.

4. Na lang verloop van 's Tijds gelegtheden,
 Door hem besteed in 't nutt'loos Aardsch gewoel,
 Zoo leid daar vol behoef'lijkheden,

Ontbloot van deugd, van kennis en gevoell',
 Van Gods Genaad', en Geeft, en van Geloov', en

Van raad en daad,
 In die beroide Staat;
 Ai! denkt eens wat dan 't Goed
 Dien Mensch voor nutte doet.

5. 't Verligt niet, maar 't veroordeeld sijn bezitter
 Hy vind het heil daar in niet dat hy zigt;
 De zoete voorsmaak vald hem wrang en bitter,

De winsten die hy doet, hem schade wrogt,
 In 's Doods gevaar,
 Dan als de goed'ren, daar
 Zijn hert stond opgezet,
 Verzwinden van sijn Bed.

A. Godart.

Bede om den Wind van Gods Geest.

Op de Wijse: *Van den 52. Psalm.*

1. Ontsluit, ô! Heer, u ingewand, ontsluit
 Als is beloofd Schat-kameren van winden;
 Ei! kom doorwaaid den Hof van u beminden:
 Want by gebrek van Geest gaat alles uit,
 't Ontbreeken, Heer, 't ontbreekt u aan geen magt,
 Uw' armen zijn niet korter nog niet langer,
 Als oit wel eer het jeugdig kruid vermagt,
 Maakt het ons niet door lang vertoeven banger.

2. De boose groent', en schiet vast weelig op,
 Sijn oog puild uit, gerimpeld zijn sijn darmen,
 En gy, helaas! vergeet den hoop der armen,
 En zend gy water, het is drop voor drop;
 Waar zal dit, Heer, waar zal dit eind'lijk heen,
 U Thuis gelijkt een huilende Woestyne,
 Hy word aan al het Wild Gediert gemeen
 Daar nestelen zelfs, Wolven, Vossen, Zwijnen.

3. Noorden wind, ô! strengen wind ontwaakt,
 O! wind, gy kond haast, als wy het niet denken,
 De Stam en Tak van hooge Ceders krenken;
 Kom waaid eens dat het alles schut en kraakt,
 Vertoon u ons vry als eenen Orkaan,
 En smijt om ver wat niet voor u wil buigen,
 Zoo moet, Heer, zoo zal en moet het gaan,
 Tot zuivering zoo moet dit vat aan dingen.

4. O! Zuiden-wind, ô! zagte wind ontwaakt,
 O! wind, gy kond, zoo ligt als wy het denken,
 Weer Geest, en Jeugd, en Leven aan ons schenken,
 Toond maar u kragt, die doode levend' maakt,

Of toond u eens als op het Pinxter-feest,
 En doet ons zijn van zoo een wind getuigen,
 Zoo zullen wy vernieuwd door Iesu Geest
 Een voedsaam zap uit volle borsten zuigen.

P. van Zorgen.

Bede tegen de Geest'lijke Slaap-zugt.

Op de wijze: *Van den 51. Psalm.*

1. Ik slaap zoo vast, mijn Ziel die leid als dood,
 En ik ontzie mijn oogen eens te vrijven,
 Ei! komt, ô! God, die slaap-lust van my drijven,
 Al was het met een harden douw of stoot:
 Of trekt my met de Beenen van mijn Bed,
 Waar op ik ben zoo zorgeloos gaan rusten,
 Of dondert met vloeken van uw' Wet,
 Tot dat ik eens verlaat mijn vuile lusten.
2. Ik heb, helaas! het sluimeren zoo lief,
 Ik leg en ronk en wentel in de zonden,
 Mijn schuld is meer als honderd duisend panden,
 En nog zoo slaap ik zonder kwijting brief;
 Ik weet dat schuldenaars geen rust en past,
 Sy moeten voor de stem des Eischers beven,
 Sy vreesen staag te worden aangetast,
 Dit vonnis leid al in haar hert geschreven.
3. O! Ionas, hoord ga niet dien fellen wind
 Zoo bulderen, hoord gy de Zee niet woelen?
 Of zijt gy gantsch beroofd van u gevoelen,
 Of zijt gy doof, of zijt gy steeke-blind?
 Gy slaapt en snorkt in 't opperst' van de mast,
 Gy zijt gerust, en laat fiolen zorgen,
 Al waar daar niet een penning tot uw last,
 Of dat gy waard voor 's Regters oog verborgen.
4. O! trage Ziel, zoo zwaar als steen of loot,
 Staat op, zoo zal de Morgen-ster u ligten,
 Staat op, en denkt op uw' verzuimde pligten,
 Verlaat de slaap, de zuster van de dood.

O! Ziele, ziet hoe weinig tijds u rest,
 De Zuider-zon die roept u om te werken,
 En zoo gy niet verlaat uw' stinkend' nest,
 Zoo doet gy erger als een hond of verken.

P. van Zorgen.

Iesus kloppende aan de Deure van sijn Bruid.

Stemme: 's Morgens in 't kriecken, enz. Of: Ik was lest op een zeker Feeste.

Iesus.

1. Op, op, doet open, mijn Duive, mijn Schoone,
 Ik sta hier buiten aan de Deur en wagt,
 Mijn Vader wouwd' met my t'uwend wel wonen,
 Maar in te varen zelfs in dese nagt,
 En zoo ons niet al straks wierd opgedaan,
 Zoo zouwd' ik elders moeten henen gaan,
 Daarom Vrindinne staat ten eersten op,
 Gy weet dat ik niet garen dikwils klopp.

2. *Ziele.* 't Is midder nagt, en ik leg nu te bedde,
 Ik ben ontkleed, mijn oogen zijn vol vaak,
 't Zal wel hoog dag zijn, dat derf ik wel wedde,
 Eer ik uit dese zagte veeren raak,
 En als ik dan gekleed ben en gereed,
 Zoo zal ik u ten eersten doen de weet,
 Lust het u dan tot my te komen in,
 Ik zal u beid' ontfangen als Vriendin.

3. *Iesu:* Ziele gy moet ons geen wetten voorschrijven,
 Maar nu en weet gy niet het geen gy doet;
 'k Zouw u die vaak wel haast kunnen verdrijven,
 En loopen Deur en Grendels onder voet;
 Maar neen, mijn voeten agt ik zeer te waard,
 Dewijl gy d'uwe zoo zorgvuldig spaard,
 En die niet wil bezoed'len met wat stof,
 Dat ik tog dadelijk zouw wasschen of.

4. *Ziele*. Iesus hoe moogd gy een Mensch tog zoo kwellen,
Ik ben schier naakt, en hier en is geen ligt,
'k Zal my niet kreunen aan kloppen of bellen,
Ik denk uw' zaak is van geen groot gewigt.
Iesus. Ia *Ziele* grooter als gy denken kund,
Het ligt en leven word aan u gegund:
Ook heb ik hier een Mantel, Rok, en Kleed,
Die zouw gy hebben zoo gy open deed.
5. *Ziele*. Ia, ja ik geef niet veel om u schoon praten,
Of 't nu of morgen is komt niet zoo naauw
Iesus. Volmaakte, wilt gy my nu niet inlaten,
Terwijl mijn hoofd en hair schier druypt van dauw;
Wel aan ik ga dan liefste, vaard dan wel,
Dewijl gy voor den Hemel kiest de Hel,
En my u Vriend geeft smadelijk den schop,
Ik zeg u ook mijn gunst en vriendschap op.
6. *Ziele*. Ai my! daar gaat hy weg, Iesus keer weder,
Keer weder, O! mijn lieve Bruidegom,
Die my daar even nog aansprak zoo teder,
Hier binnen zijt gy altijd willekom;
Helaas! waar is mijn aangenamen gast;
Foei my dat ik niet meer heb opgepast,
Waar is hy nu? waar is mijn liefste heen?
Og! waar ik straks geweest zoo fluks ter been.
7. Het slot en klopper die druipen van Mirrhe,
Og! of ik wist waar hy was heen gegaan,
Hier helpt geen schreien, geen piepen, geen kirren,
Ik sta op kolen, ik moet mee ter baan,
Ik zal mijn *Ziele* nimmer geven rust,
Tot dat ik hem vind' en weer hebb' gekust.
Weet gy het niet gy Wagters van de Stad,
Wat Iesus heeft gekosen voor een pad?
8. *Iesus*. Hier ben ik zelve, mijn schoone Vriendinne,
Geef hier uw' hand, wy zullen t'zamen gaan,
Kond gy nog Iesus een *Ziele* beminnen,
Die u zoo liet in wind en regen staan.

Ziele. Ik houwd' u vast, ik heb u nu gewis,
Ik sal u kleven aan gelijk een klis,
Ik kan niet zonder u een staps-weegs gaan,
Ei! laat my noit op eigen beenen staan.

P. van Zorgen.

De kloppende Ziele, en weigerende Iesus.

Stemme: 's Morgens in 't kriecken van, enz. Of: Ik was lest op een zeker Feeste.

1. Ziel. Iesus, mijn Middelaar, Heiland en Koning,
Ei! doet my open nu te deser nut.
Iesus. Wie of zoo stoutelijk klopt aan mijn woning?
Ziele. Het is een zeer verlegen Creatuer,
Die met sijn zelve weet geen langer raad,
Dewijl sijn Heil in uwe komst bestaat:
Ei! komt dan Iesus, komt dan met 'er spoed,
Want gy zijt warelijk mijn hoogste goed.
2. Iesus. Ik heb zo meenigmael moeten staan kloppen
Maar noit en was tot uwent iemand t'huis,
Voor mijn stem scheen gy u ooren te stoppen,
En komt gy tot my geperst door kruis:
Moet ik nu straks ontfangen in mijn schoot,
Een die zoo menigmaal my buiten sloot?
Neen, neen, ô Ziel gy stelde my te leur,
Wagt nu ook wat daar buiten voor de deur.
3. Ziele. 'k Bid u doet open, ô! Iesu mijn schoone,
Mijn Vriend, mijn Man, en lieve Bruidegom,
Iesus. Trouwloose konnen hier binnen niet wonen,
Het geen gehoorzaam is, is willekom:
Daarom zoo zeg ik, tot U, Ziele gaat,
En zoekt by uwe ouwde doelen raad:
Want aan mijn deur en vind gy geen gehoor,
Ik ben hier binnen wagt gy daar wat voor
4. Ziele. Mag ik u bidden! doet dese reis open,
Gy zijt niet beter immers als u woord,

Waar henen zouwd' ik elendige loopen?
 Ik zal dan wagten hier voor aan de Poort,
 Tot dat gy eens door mijn geslagt klagt,
 Zult wesen vermuruwd en verzag;
 Ik weet dat gy een Ziel die altijd klopt,
 Nog immer hebt van uwe deur geschopt.
 5. *Jesus*. Hier van, ô! Ziele, zal niet met al werden,
 Maar zoo gy tog wagten zijt gezind,
 Ik zal zien wien van ons twee 't langer kan herden,
 Gy sloeg mijn kloppen ook eens in de wind;
 Daarom zoo zeg ook nog eens Ziele gaat,
 Want al u kloppen doet als nog geen baat:
 Gaat heen en vald my nog niet langer moe,
 Gy sloot voor my ook eens de deure toe.
 6. *Ziele*. 'k Zal dan standvastelijk wagtende blijven,
 Ik zal niet wijken ook een vinger breed;
 Niemand en zal my van dese plaats wijken,
 Daar ik tot Dood en Leven ben gereed,
 En schoon mijn nimmermeer word opgedaan,
 Zoo zal ik blijven aan den dorpel staan,
 Ia zoo men mijn de deur niet open steld,
 Ik moet'er in met bidden of geweld.
 7. *Jesus*. Ik geef, ik geef 't u, ô! Ziel gewonnen,
 Ik kan niet langer u versoek af-slaan;
 Komt in ik zal nu u bede vergonnen,
 't Is lang genoeg mijn weig'ren uitgestaan:
 Ik zal u voeren by mijn frissche Wijn,
 Daar zullen wy te zamen vrolijk zijn;
 Ik zal u brengen in mijn beste Zaal,
 Daar zult gy met my houden Avondmaal
 8. *Ziele*. Mijn ziel kan zonder beswijken niet dragen
 De zoetigheid der woorden die gy spreekt,
 Zoo niet u handen mijn stutten en schragen,
 En gy met Appelen my sterkt en kweekt.
 Voorwaar ik had het nimmermeer gedagt,
 Dat Iesus waar zoo vriendelijk en zag;
 Hierom verlegen Ziele klopt maar aan,
 Gewis u word eerlang ook open gedaan.

Lied van het Ik.***Wijse: Repicavam.***1. *O! Ik, ô! Ik,*

Voor my zoo schadelijk:
 Behoeftig *Ik*, maar in een oogen rijk
 In boosheid ken ik niemand uw's gelijk,
 Ik moet om uwen t'wil Iesus nog derven,
 Gy zult van hem nu nog nimmermeer
 Pardon verwerven,
Ik, gy moet sterven,
Ik, moet zijn niet meer.

2. *Dat Ik en mijn,*

Is oorzaak van mijn pijn,
 Dat maakt dat *Ik* na Ziel en Lighaam kwijn,
 En dat *Ik* als een schaduwe verdwijn.
 Dat doet u, ô! Heere, zoo verre vertrekken,
 Dat is een Voorhang en een dikke Mein,
 Ei! Wilt dit Hekke
 Om verre trekken,
 En word mijn gebuur.

3. *O! Ik, zoo trots,*

Bedrieglijk en snood,
 Verwagt in uwen boesem schoot op schoot,
 Ik zeg u aan in Iesus Naam de dood:
 Hy zal u die nek en die beenen verbreken,
 Die nek en zenuw' van onbuigbaar staal,
 Die zal hy weeken,
 En u doen spreken
 Haast een ander taal.

4. *Vyandig Ik,*

Zoo vriendelijk in schijn,
 Gy zult eerlang aan 't Kruis genageld zijn,
 Daar zult gy sterven met een lange pijn;
 U Vonnis dat leid al, leid al gestreken,
 En dat besluit is onverbiddelijk:

Heer op uw spreken,
 Of op uw teeken,
 Zoo word ik een lijk.

5. De bitterheid,
 Die wijkt van dese dood,
 Sy nodigt my te rusten in haar schoot;
 Ei! Magtig Heer, geef my de leste stoot,
 't Eigen *Ik* laat dat ten grave dalen,
 Of buigd en brengt het op een ander dreef,
 'k Wil duizend malen,
 Dit woord verhalen,
 Sterf *Ik*, Iesus leef.

P. van Zorgen.

Aan een Ziele die niet derfd naderen tot het Avondmaal.

Wijse: Lof zang Mariae.

1. *Iesus*. O! Twijffelende Maagd,
 Hoe komt dat gy vertraagd,
 Om tot my in te komen?
 Indien gy zijt belust
 Na Vrede, Troost en Rust,
 Wel kom dan sonder schromen.

2. *Ziele*. O! Heer, ik kan niet staan,
 Veel minder tot u gaan,
 Want ik en heb geen voeten;
 Mijn Ziel is dom en grof,
 Sy doet niet als in 't stof,
 Gelijk een Mol te wroeten.

3. *Iesus*. O! Ziel, komt evenwel,
 Met al dat vuil gestel,
 Ik zal u wel verciereren,
 Ik zal u leeren gaan,
 Op dese levens baan,
 Mijn Geest die zal u stieren.

4. *Ziele*. Hoe zouwd' ik durven, Heer,
 Die alles nog ontbeer?

Ik ben naakt en elendig,
 Van alle goed onbloot,
 De schaamte maakt my rood,
 U woorden zijn bestendig.

5. *Jesus*. Kom binnen als Vriendin,
 Woont in mijn Huis-gezin,
 Of wilt daar veel verkeerren;
 Komt zet u aan den Dis,
 Daar overvloedig is,
 Al wat gy mogt ontbeeren.

6. *Ziele*. Ik vrees mijn stout bestaan
 Zouw mijn niet wel vergaan,
 Met reden mag ik schromen,
 En Heer gelijk gy weet,
 Ik heb geen Bruilofts-kleed,
 Om aan u Dis te komen

7. *Jesus*. O! Ziele, komt maar naakt,
 Hier ben ik mee vermaakt,
 Ik zal u kleeren geven:
 Gy moet eerst zijn ontbloot,
 En aan u zelven dood,
 Zoo gy met my zult leven.

8. *Ziele*. Wel aan dan, Heer, ik kom,
 Ik word' u eigendom:
 Gy spreekt my na mijn herte,
 Gy zijt mijn Medecijn,
 Mijn Kleed, mijn Brood, mijn Wijn,
 Gy stild en heeld mijn smerte.

9. *Jesus*. Maar Ziel weet dit voor af,
 Zoo ik u lust niet gaf,
 Wilt daarom niet verschrikken,
 Maar weest hier in verblijd,
 Dat ik u op mijn tijd,
 Genoegzaam zal verkwikken.

10. *Ziele*. Ik kom dan op u woord,
 Tot binnen in de Poort
 Van u Paters, ô! Heere;

In plaatse van een Roe,
Reikt my u Schepter toe,
Zoo zal my niemand deeren.

11. *Jesus*. Hoe zijt gy nog so schuw',
Ik ben geneigd tot uw',
Schoon gy dat niet kond voelen;
Staat maar een weinig stil,
En laat u eigen wil,
Niet meer zoo driftig woelen.

12. *Ziele*. Mijn lust, mijn wil, mijn drift,
Schenk ik u tot een gift,
Ei! Komt die gantsch verpletten:
Ag! waar ik niet meer *Ik*,
Maar, Heer, u wijs beschik,
Schrijf ik voortaan geen wetten.

P. van Zorgen.

Zugtinge, Van een Ziele in duisternis.

Stemme: Van den 100. Psalm.

1. Myn Ziel heeft langen tijd gewagt,
Naar 't eindigen van dese nagt:
Want zonder Ster, of Zon, of Maan,
En kan ik niet een stap weegs gaan.

2. Ik leg geduerig in het zand,
Want niemand vat my by der hand,
Ik vrees dat ik storten zal,
In 't aller uiterst' ongeval.

3. Ik kan niet op de gladde baan
Des Werelds, zonder Leidsman gaan;
Ei! Zend u waarheid, zend uw' ligt,
En onderwijst my van u pligt.

4. Verdrijft de dikke duisternis,
Waar door ik u zoo dikmaal mis:
Mijn kranke ziele dog geneest,

En schenkt my weer een nieuwen Geest.

5. Mijn Ziel die leid schier als versmagt,
Terwijl den Zatan daar om lagt:
Ei! Opend, Heer, het is hoog tijd,
De Schat van uw' barmhertigheid

6. Dan zal ik sonder eind' of maat,
U loven met een bly gelaat,
Dan zal my nooit ontbreken stof,
Om wat te zingen van uw' lof.

P. van Zorgen.

Zugtinge, Om van het Lighaam der Zonde ontslagen, en met Christo vereenigt te zijn.

Toon: Psalm 118. Of indien men een Vers in tweek splijt; Op de wijze: Van de 10 Geboden. Of: Reveilje vous, enz.

1. My paste wel, dat ik ging denken
Wie dat gy zijt een groot ontzag;
Ei! Wilt my zulken Geest eens schenken
Dat ik ootmoedig bidden mag
'k Heb veel van u te bidden, Heere,
Mijn arme Ziele klaagd haar nood,
Sy kan dat voordeel niet ontbeeren,
Of zy vald aan de voeten dood.
2. Verlost mijn Ziel van Vleesch en Zonde:
Want die belegeren mijn hert,
Hier van ontfang ik wond' op wonde;
En ik blijf in haar strik verwerd,
Sy zoeken my van u te scheiden,
Sy zijn geduurig op de jagt,
Ik kan haar somtijds wel ontmijsden,
Maar dikwils leg ik eer ik 't dagt.
3. Zo leef ik zonder u ellendig,
Ik ben geduerig in de ly,
Wie kan my geven kragt inwendig?

Dan gy, alleen, ô! Heere, gy,
 Want niemand anders kan my helpen,
 Ik sta ontbloot van goede raad,
 Mijn weedom wilt my overstelpen,
 Verschijnd, Heer, eer het word te laat.
 4. Wie zal dit werk voor my volenden?
 Wie zal mijn zaak zig trekken aan?
 Ik zie aan alle kant ellende:
 Mijn Vyanden zijn op de baan,
 Sprak iemand nu tot my van Vrede?
 Was God mijn Vriend tot deser stond,
 Ik zouw hem dwingen met gebeden,
 En zoeken tot dat ik hem vond.
 5. Nu moet ik als een dwase sterven,
 Ik heb geen snoer, geen deel, geen lot,
 Om met de Heiligen te erven,
 Ik ben versteken van dien God:
 En Iesus heeft in heeten tooren
 My uytgewesen uit sijn Rijk;
 Wat raad? Wat moed? Ik ben verloren,
 Want alles neemt van de wijk.
 6. 't Is dan te laat om iets te krijgen,
 Van 't Goed voor Vromen weg-geleid,
 Ik zal van droefheid neder-zijgen,
 Het Graf dat is voor my bereid:
 Wat baten tranen met gebeden,
 God sluit sijn ooren daar voor toe,
 Hy geeft geen antwoord op mijn reden,
 Het schijnt hy is mijn bidden moe.
 7. Ik wil voortaan dan stille zwijgen,
 Ik ben van 't roepen heersch en stom,
 Ik zouw maar straf aan straffe krijgen,
 En kom ik om, zoo kom ik om;
 Al zal hy my ter hellen zenden,
 Met woorden als een donderslag,
 Gaat weg, want ik u nimmer kende,
 Gaat weg in 't eeuwig Wee en Ag!

8. 't Zouw wesen wonder boven wonder,
 Indien ik nog ter naauwer nood,
 Wierd opgetrokken van hier onder,
 Uit dese kuil of water-goot,
 Wierd my een middel aangewesen,
 Om op te staan uit desen slijk,
 Hoe zouw God van my zijn gepresen,
 In mededogendheid zoo rijk.

9. 't Zouw Iesus, Iesus moeten wesen,
 Die my zouw nemen onderhand,
 Indien ik immer zouw genesen,
 Van desen doodelijken brand.

Zoo gy nu maar een woord wilt spreken,
 En dat uw' oog maar op my viel,
 'k Waar rein en zuiver van gebreken,
 En ik hadd' een gesonde Ziel.

10. Ei! Heere komt mijn hert verand'ren,
 Komt slaat het dat het weeker word,
 Drijft d'eene zonde voor den and'ren,
 Uit dit mijn ongestorven hert.

Komt in mijn stille Ziel nu werken,
 En toond daar wat u arm vermag,
 Dog wilt my ondertusschen sterken,
 En geeft my dan vry slag op slag.

11. Ik kan het karelijk bevroeden,
 Dat ik uw' medewerking mis,
 Om dat ik nog niet zie het goede,
 Dat in uw' Zoone Iesus is:

Kon ik indien uw' wel-geliefde,
 Geloovig en gelaten zijn,
 De droefheid die mijn Ziel doorgriefde,
 Die zouw maar Balssem voor my zijn.

12. O! God, verhoord my in dien Zonen,
 Dien Zoon eens aan het Kruis gedood,
 Op dat ik zoo by u mag wonen,
 En rusten in uw' zagten schoot,
 Ik kan voortaan een weinig hopen,

Dat Iesus my zal maken vry,
 Kom Iesus, kom haast tot my loopen,
 En maakt my door uw' komste bly.

P. van Zorgen.

Ziels-Verzugtinge.

Op de wijze: *Van den 8. Psalm.*

1. O! Grooten Herder der verdwaalde Schapen,
 Die 't eenemaal 't verloor'ne op komt rapen,
 Uit d'afgrond van het grond'loos zondig Niet,
 Daar 't hooploos leid zoo gy geen hulp en bied.

2. Beschouw mijn ziel, zoo jammerlijk verzonken
 En in een Poel van schuld en smert verdrongen,
 Begraven in het nare duist're graf,
 Daar noit de Zon haar helder schijnsel gaf.

3. Ik wil somwijl eens pogen u te klagen,
 O! Iesu lief; maar als ik zal gewagen
 Van mijn elend, ontbreekt my tong en hert,
 Mijn Ziel die is rampzalig zonder smert.

4. En schoon ik weet dat u alziende oogen,
 Vervuld met u vrywillig mededoogen,
 Doorgronden 't innigste van mijn gemoed,
 Gedoog nogtans dat ik u val te voet.

5. Om voor u hulp mijn diepe herte plagen,
 (Zoo ver als ik die kan) u voor te dragen,
 O! Boom des Levens, wiens genesend blad,
 Der Heid'nen heil, alleen in zig bevat.

6. Gy weet, helaas! Dat ik mijn gansche leven,
 Heb aan mijn eigen zin en wil gegeven,
 Het hoog gebied van Lighaam en van Ziel,
 Die my ook dreven daar het haar geviel.

7. Vervreemd van 't hoogste goed, de ware ruste
 Van 't red'lijk Schepsel, ging ik my verluste
 In 's Werelds ydelheid, en gaf mijn vleesch
 Zijn vergenoegen, vreemd van uwe vrees.

8. 't Geselschap van de dert'le Wereld wigten,
 Was mijn vermaak in plaats van Godsdienst pligten,
 Mijn hovaardy in 't cierelijk gewaad
 Was doenmaals niet het minste van mijn kwaad.

9. Al wat het Schepsel schoon had en beminn'lijk,
 Al wat tot voedsel strekte van het zinn'lijk,
 Van wellust, en van hoogmoed, was mijn wensch,
 Als een van u vervreemd ontzinnig Mensch.

I. Ruste.

10. In 't midden van dees afgrond van ellenden,
Kwam zig uw Geest in overtuiging wenden,
Voor zoo verr' tot mijn dwaas verblind gemoed,
Dat ik voor u, ô! Heer, erkennen moet.

11. Dat ik my vind' een afgrond van Godloosheid,
En t'zamen knoopinge van enkel boosheid,
Een bitt're gal, een huilende woestijn,
Een zondig Niet, bezoeteld als een Zwijn.

12. 'k Vind' mijn verstand de leidster van mijn ziele,
Vol duisternis, waarom my nooit bevielen
De Majesteit en glansch van 't Heilig Woord,
Waar door uw' Geest 't verligt gemoed bekoord.

13. Dit's d'oorzaak dat d'aanbiddelijke schoonheid
En liefde, die voor 't heilig oog ten toon leid,
Voor my tot hier toe in 't verborgen zijn,
Want 't Geest'lijk vat geen onherboren brijn.

14. Den afgrond uwer algenoegzaamheden,
Uw Goedheid, Wijsheid, o! oneindige reden,
Uw magt, en hoogheid zijn my onbekend,
Hierom is 't hert van uw zoo afgewend.

15. Dit houwd my Iesus dierbaarheid verborgen,
Zoo komt het dat mijn Ziel zoo zonder zorgen,
Nog vast houwd aan het hatelijk verblijf
In zonden, en haar walgelijk bedrijf.

16. Mijn wil dien volgens vind' ik gansch afkeerig
Van 't hoogste goed, in tegendeel begeerig,
Na 't schoon en zoet dat 't Schepsel aan komt bien,
En 't geen 't wellustig oog 'er in kan zien.

17. Ten besten is het enkel voor mijn zelven
Dat 'k leef, en wil my schikken om te delven
Naar 't eeuw'ge goed, de schat van zaligheid,
Waar toe my schrik en eige liefde leid.

18. Maar Iesu schoonheid, en bemin'lijkheden,
En lust om met mijn gantsche hert te treden,
In Gods gemeenschap, als mijn hoogste goed,
Dit heeft geen kragt op mijn ontaard gemoed.

II. Ruste.

19. Ik vind al mijn beweginge verdurven,
't Geloof en regte liefd', en versturven,
Verwond'ring, hoop op Gods uit hert geweert,
Van hem tot 't Schepsel en mijns zelfs gekeert.

20. Mijn leden zouwd' ik gantschelijk tot boosheid
Besteen, als 't wapentuig der Goddeloosheid,
Zou uwe hand my niet en wederhiel
En in-bond 't kwaad van mijn verwoeste Ziel.

21. Oneindig Heer, in liefde ongemeten,
Schouw aan op uw genaden-stoel gezeten,

In Iesu wonden 't vyand'lijke hert,
Dat door dit alles niet verbroken werd.

22. Verander dog uw lankmoed en genade,
Ontmoet een Ziel die steeds geneigd ten kwade,
Niets doen kan als hoereren van uw af,
En zig verzaden met der zwijnen draf.

23. O! teed're Iesu, vol van mededogen,
Vrywillig in uw liefde, slaat uw oogen
Op 't zig verdervend' Schepsel, neem 't geweer
Waar mede het gaat sijn eigen Ziel te keer.

24. Laat uw niet sluiten van de magt der hellen,
En komt de hoogstens haastig nedervellen,
Die zig, ô! Heer, verheffen tegens uw,
Komt lokt mijn hert van uw zoo byster schuw.

25. 't Hoveerdig zelfs, 't verstand uw vyandinne,
't Gemoed zoo ongeneigd om uw te minne,
Veranderd door uw Goddelijke kragt,
Kom Iesu toon uw Koninglijke magt.

26. Vloeid in mijn Ziel, Fonteine van de hoven,
O! Kristalijne Beeke daal van boven,
Met 's Levens-water in de modderkuil,
Mijns herts, reiniging uit der zonden vuil.

27. Laat d'oogen-zalf 't verblind gesigt besmeere,
Dat wy uw wijsheid dwaas te werden leere,
En maakt my, Heer, tot een ootmoedig kind,
Dat nergens rust dan in uw boesem vind.

III. Ruste.

28. Maar ag! Wat zeg ik, 'k voel hier wederstreven,
Mijn gantsche hert, 't wil zig niet overgeven
In Iesu hand, om blindeling sijn stem
Te volgen, en te luisteren naar Hem.

29. Ten wil niet sterven aan het zondig eigen,
Maar eigen zin en wil vind ik te neigen
Om zelfs te heerschen, tot mijn eigen rust,
Te disponeren naar het haar gelust.

30. Maar groote Iesu, triumphanten Koning,
Maak van uw vrye liefde een vertooning,
En dwingd mijn Ziel om tot u in te gaan,
Ontsluit mijn hert, ei! Blijfd niet buiten staan.

31. Blijft Zatans vyer'ge pijlen, breek sijn netten,
Wilt hem 't bloed dorstig op-zet dog beletten,
Maar maak mijn, Heer, meest van mijn zelven vry,
Op dat ik d'uwe nu en eeuwig zy.

22. Schenk my opregtigheid, geloof, en vreese,
Door uwen Naam, en kom mijn Ziel genesen,
Van verloochendheid, in alles dat
Uw wijsheid voor my schadelijk bevat.

23. Laat my, ô! Heer, in eeuwigheid verdrinken,

In Iesu bloed, met schuld en smert verzinken,
 In d'afgrond van zijn wonden, maakt my rein
 Met 't levend' water uit de heil Fonteyn.

24. Ag! Heere, Heere, wilt u toorn dog stille,
 Als gy niet helpt, wat kan ik als u wille
 Steeds weder-staan, genade, Heer, gena
 Geeft dat een stoppel door uw gunst besta

25. Ag! Ag! Mijn God, bekeer u vyands herte,
 Bevrijd een helle wigt voor d'eeuwige smerte,
 Wast, wast met Ysop in het bloed van 't Lam,
 't Vervloekt gemoed, blijft wellust heete vlam.

26. Als ik dan zien zal uwe vrye liefde,
 En wien mijn boosheid 't dierbaar hert doorgriefde,
 Dan zal mijn ziel verteeren in het vuur
 Der liefde, die u Iesu stond zoo duur.

27. Dan zal ik my, uw Heer, ten offerhanden,
 Op d'Altaar van de liefde laten branden,
 Kom Iesu, kom, kom ruk my uit 't verderf,
 Leefd eeuwig in mijn Ziel, op dat ik sterf.

F. van Boekhoven.

***Ziels-Oeffening In seer diep verval, en vervremtheit van de Heere, by
 occasie van des Heeren Avondmaal.***

Op de wijze: *Van den 40.Psalm.*

1. De tijd genaakt nu weer mijn doode Ziel,
 Dat men u roept tot 't heilig Feest,
 Daar Iesu bloed, met Iesu geest,
 Word aangeboon, voor niet, aan die 't geviel,
 Om naar Gods vry ontfermen,
 Dien Heiland te omermen,
 Tot zoen ons voorgesteld,
 Om van hem Melk en Wijn,
 En Ziele Medicijn.
 Te koopen zonder geld.

2. De Hoge priester van het nieuw Verbond,
 Die roept daar met een luide stem,
 Een yder die geloofd in hem,
 Om toe te treen met hert, met ziel, en mond;

Maakt zijn Ziel dog vry.

6. God die gesegd
 Heeft dat het held're ligt
 Zouw schijnen uit de dikke duisternis,
 Bestrale dees mijn nare donk're Ziel,
 Op dat ik in het lieflijk aangezigt,
 Van Iesus zie de heil'ge heerlijkheid,
 Van hem wiens goedheid, Wiens trouwen waarheid,
 Duurd in eeuwigheid.

7. De goed'ren van
 Sijn zalig heil-verbond,
 Die dale neder op mijn doode ziel,
 Want daar de onmagt en verdorvendheen
 Zig 't meest vertoonen, zal d'oneindigheid
 Van zijn genade 't heerlijkst blinken uit,
 Van zijn genade, Van magt en liefde,
 't Heerlijkst blinken uit.

8. O! sterke God,
 Buigd maar mijn boose wil,
 En dwingd mijn ziel om tot u in te gaan,
 En overweldigd 't ongeloovig hert,
 En breekt de mond op, op dat geest en bloed,
 Mijn ziel door-stroomen tegen schuld en smet,
 Mijn ziel door-stroomen, Mijn ziel, &c.
 Tegen schuld en smet.

Ruste.

9. Ag! Iesu, kom,
 Kom breek de kop're deur,
 En 't ys're slot mijns herten, dat het vuur
 Van uw' genaad' my kome zuiv'ren uit,
 Maakt 't ingewand ontroerd om uwent wil,
 En doet mijn ziel dog uitgaan agter uw,
 Doet my met zugten, Een droevig kirren,
 Uitgaan agter uw.

10. Behoed my, Heer,
 Voor eigen werk en deugd,
 Laat my noit op mijn eigen beenen staan,

Wat leg gy op uw droessem neer,
 Hoord na de stem van uwen Heer,
 Want buiten hem gy noit geholpen werd,
 In hem is ligt en klaarheid,
 Het leven en de waarheid,
 Der liefde zuivre Bron,
 Al 't Heilig van hem daald,
 Niet heerlijk of het straald
 Door 't flikkeren van dees Zon.

7. 'k Zie groote Heer 't is dwase zottery,
 Dat ik blijf zwerven buiten uw,
 't Is Zatan's list, dit maakt my schuw,
 Wanneer gy roept, komt wend u maar na my,
 Als ik 't ga overleggen,
 'k En kan niet anders zeggen,
 Als dat het ongelooft,
 My al dit onheil brouwd,
 Mijn Ziel gebonden houdt,
 En voor u stem maakt doof?

8. Hier leid de grond van al mijn ongeval,
 Dit brood my uit die bittere vrugt
 Van zond' op zond', ag! schiep ik lugt!
 Ten zy mijn Ziel hier eindeling smooren zal.
 't Zijn wederspanningen,
 Die al mijn onheil smeden,
 Ag! oorspronk van mijn kwaad,
 't Hert is als over heerd,
 En om en om gekeerd,
 Dit stelt my buiten raad.

9. Ik zwerf vast heen en weer geheel verblind,
 Meest altijd troubel, nimmer stil,
 Vol eigen liefde, zin en wil,
 't Geen my de kragt van mijn herte,
 Geeft ongevoelde smerte,
 Een rotting in 't gebeent,
 Een kanker in 't gemoed,

Die steeds haar werking doet,
Schoon men 't nog voeld nog meend.

10. Dit jok van eigen ongerechtigheen
Is m'aangebonden door u hand,
'k Leg als verslagen en vermand,
Den Vyand heeft m'op d'Aard ter neer getreen,
Mijn dwaasheen my kastijden,
Mijn boosheen my bestrijden,
Met heimelijk geweld,
Mijn misdaad grijpt my aan,
En doet 't gezicht vergaan,
Mijn geest en kragt versmeld.
11. En nare dood-slaap heeft de Ziel verkragt,
Hy heeft mijn wegen af-gewend,
En maakt zijn pad my onbekend,
'k Ben als verwoest door Zatan's loose magt.
En 'k leg ter neer gezonken,
In zonden als verdronken,
Verslingerd in 't gewoel,
Van wellust en van vleesch,
Ag! Dat mijn Ziel verrees
Uit dese modder-poel.

I. Ruste.

12. Langmoedig Heer, verdraagsaam zonder end,
Hoe tergd het Schepsel uw geduld,
Regtveerdig wierd mijn Ziel vervuld,
Met wraak, en toorn en gramschap onbekend,
Hoe heilig zijn u wegen,
Wie kan u spreken tegen,
Wie heeft u zin doorgrond,
Wat klaagt dan nog de mensch,
Als 't hem niet gaat naar wensch,
Ag! Sluit my dog den mond
13. Ag! Isr'els kwaad vloed hem van zelven af,
Had maar mijn Ziel na u gevraagd,
Maar, ag! Ten heeft haar niet behaagd,
Te zien den raad die my u waarheid gaf.

Om dood in vuile zonden,
 Vol striemen en vol wonden,
 Verstokt en zonder God,
 Verstandeloos, rebel,
 Naar Iesus evenwel
 Te vlien, op u gebod.

14. Om met dien klop van 't stinkend zondig niet
 Wanschappen bloedig walgelijk,
 En weg geworpen in den slijk,
 Te gaan naar hem die al mijn dwaasheid ziet:

Heer opend my de oogen,
 'k Ben lang genoeg bedrogen,
 Door 's Duivels loose list:
 Die u genade werk,
 Wil stellen paal of perk,
 Zig ganschelijk vergist.

15. 't Is waar ik zie dat al wat in my leid,
 Verdurven is door Adams val,
 Dat ik rampzalig blijven zal,
 Zoo niet mijn Ziel van elders word gevleid.

Ik kan niet als verzwaren
 Mijn onheil, en vergaren
 Een schat van helsche smert,
 Hoe ik langer hier verblijf,
 Hoe 'k meer in 't kwaad verstijf,
 Tot 't eens gewroken werd.

16. Maar 'k heb ook weer een goed gerugt verstaan,
 Hoe Iesus naar Gods raad besluit,
 Komt roepen 't jaar van vryheid uit,
 Voor die zijn stem en roep wil gade-slaan,

En hoe de Vader mede,
 Wilt maken vaste vrede
 Zijn woord blijfd onder pand,
 Met die dees liefde stem
 Behoord heeft, en aan hem
 In Iesus reikt de hand
 In dit vry verbond,

17. Geen voordering geld in dit verbond,

Genaad' alleen is hier de voet,
 Waar op men toe treed Iesu bloed,
 En voerspraak steld alleen den vasten grond,
 't Geloof geeft heiligmaking,
 En regte zelfs versaking,
 Ook aan 't weerhoorig volk,
 't Helpt blinden aan 't gezigt,
 Hier krijgt den duist'ren ligt,
 Die staam'len taal en tolk.

18. Hier juigd en bloeid het uitgedroogde veld,
 't Geloof haald water uit den Gors
 Van 't steenig hert, en breekt den trots
 Van hoovaardie, zoo word ter neer geveld
 't Geen Iesus, voor geen Koning
 Wouw kennen, nog de wooning
 Van 't hert hem ruimen in,
 En 't sterk gewapend hoofd,
 Word van zijn kragt beroofd,
 En zijn vermeint gewin.

19. Een Ziel die zig van alles vind ontbloot,
 En dat in 't Vleesch niets goed en woond,
 Maar dat kwaadaardig hert vertoond:
 Te zijn in zond' en misdaad geestelijk dood,
 Die moet hier komen wagten,
 Met uitzien en vernagten,
 Al wakend' aan de poort
 Der wijsheid, dit 's de pligt,
 Die van my dient verrigt,
 En tot 't geloof behoord.

20. 't Is waar mijn Ziel die is zeer vast verknogt,
 Aan 't geen mijn dwaas gemoed verlost,
 'k Ben als een Diamant verstokt,
 En onder zond' als vleeschelijk verkogt,
 'k Word met geen lust bevangen,
 Hoe most het hert verlangen,
 Naar Iesu komst met magt,
 Om eigen Heerschappie,

En Zatans dwinglandie,
Te plett'ren door zijn kragt.

21. Maar niet te min gy proefd alwetend God
Mijn hert, ik betuig voor u, ik wensch
Dan al u vloek op d'ouden mensch,
Tot nederdaal, om dat hy met u spot,
't Is waar mijn gantsche leven,
Schijnd u te wederstreven,
Maar Heer volvoer u werk,
Met wet of liefde-dwang,
Kom maakt het my vry bang,
En word my zoo te sterk.

22. Ik vind' my Heer dat ik u Vyand ben,
Door mijn geboort' als bloed verwant,
Van Adam, 'k leg nog steeds de hand
Aan 't heilig regt, dies ik my schuldig ken,
Maar, Heer, u vrye liefde,
Die Iesum 't hert door-griefde,
Werd in haar glans beseft,
Wanneer haar vier'ge schigt,
Het alderslimste wigt,
Uit 's Konings haters treft.

II. Ruste.

23. 'k Leg my dan, Heer, voor u genaden-throon?
'k Seg Amen tot die zaal'ge vond,
Waar door gy heil oyt niet toe zond,
Voor die zig spoeid tot uw gekruiste Zoon,
Doet m'uit de dood verrijsen,
En 'k zal u goedheid prijsen,
Men loofd u niet in 't stof,
Nog 't nare duister graf
Der zonden, ey! Verschaft
M'een mond voor uwen lof.

24. Maak door u bloed en geest mijn hert gedwee,
Geeft wijsheid aan mijn dom vernuft,
Dat nu door onverstand versuft,
Bedaard mijn Ziel en stild die woeste zee,

Van ongestadigheden;
 Kom Prins van heil en vreden,
 Ei! Kom zagtmoedig Lam,
 En maak mijn Ziel bevrijd,
 Van toorn en zwarte nijd,
 Blust wellust heete vlam.

25. Wanneer ook dan mijn Ziel weer komt te voor,
 Dat ik nog dorst nog honger speur,
 Nog mijn verlooren staat betreur,
 Ik te vergeefs by Iesu zoek gehoor;
 Dat snoodheid nog ellenden,
 My nooit moet van u wenden,
 Die hoer en tollenaar,
 Ja 't geen verlooren was,
 Komt zoeken, en genas
 Van doodelijk gevaar.

26. 't Is waar u werk moet eerst zijn voor gegaan,
 Voor al d'opregte oeffening,
 Dewijl 't geloof is u beding,
 In 't heil-verbond; maar ag! Wie zal bestaan,
 Om hier te onderzoeken,
 In hoe verhoelen hoeken,
 Dat zaat kan zijn gezaaid?
 Wie weet wanneer 't gezwind,
 Geluit van 's Geestes wind,
 Zijn lof mogt zijn doorwaaid?

27. Dewijl 't voor my in 't eerst een dwaasheid scheen
 Dat zig voor u een doode hond
 Ter neerley, om u met de mond
 Als zonder hert te smeeken, zoo verdween
 De lust tot alle pligten,
 'k Dagt 'k zal nog niets verrigten,
 't Geen int geloove spruit,
 My dogt ik mogt zoo niet gaan
 Tot Iesus, 't was maar waan,
 Maar 'k won eerst wat voor uit.

28. De Syrier Veldheer spot met de Iordaan,

En met zijn water, 't geen zoo ras
 Hem van zijn smert en kwaal genas,
 Als knegten raad hem daar nog in dee gaan:

Zoo is 't met ons gelegen,
 Wy willen uwe wegen
 Gaan doorzien, en de vrugt
 Eerst smaken, onder schijn
 't Zouw enkel stouwdheid zijn,
 Dit maakt 't gemoed bedugt.

29. Voor 't laatst vergun my, Heer, een open oog,
 En sugtend' hert, om Zions leet,
 Gelukkig die zig zelfs vergeet,
 En voor 't gemeen tot u zijn knien boog.

Gy schijnd ons te begeven
 't Ontbreekt aan geest en leven,
 Wie roept niet Ieabod,
 Nu Zions heerlijkheid,
 In d'asch bedolven leid,
 Tot hoon van Isr'els God

30. Het kost'lijk volk daar Iesus beeld in blonk,
 Schijn levenloos als uitgeteert,
 En van den sprink-born afgeweert,
 Daar 't geest en kragt uit Iesus volheid dronk.

De Bruid kan 't pad niet vinden,
 Waar op sy haar beminden
 Wel eer t'ontmoeten plag,
 Hy vlugt haar uit 't gezigt,
 En met hem liefd' en ligt,
 't Word duister op den dag.

31. Ag! Zions Koning, ag! Emanuel,
 't Aamegtig volk de droeve schaar,
 Kirt als een duif in doods gevaar,
 Gy vliet vast heen en zijt haar veel te snel,

De Satans als ontbonden,
 Die geeft ons diepe wonden,
 En tast gelijk verwoed,
 Ontwaak kloekmoedig held,

Rukt ons uit zijn geweld,
Vertoon u Leeuwen moed.

32. Omgord u zweerd, doet Babel aan zijn val
Geraken, wreek eens al den hoon
Uw's naams, vergeld haar dobbel loon
Voor 't uitgeplengde bloed, ag! Wanneer zal
Die groote dag genaken,
Dat gy bekend sult maken,
U Koninklijken Naam,
Aan 't blinde Iodendom,
Ag! Iesu, Iesu kom,
Roept Geest en Bruid te zaam.

33. Helaas! Wy zien geen teekens meer voortaan,
Bekleed u Priesters meer met heil
En maak u Schaaps-kop vry en veil,
Van Wolf en Zwijn, die nu haar lust verzaan,
Doet Koningen haar Kroonen,
Haar Schepters en haar Throonen,
En al haar Heerlijkheen,
Voor Iesu Rijk en Eer,
Als Zions Opper-heer,
Volveerdiglijk besteen.

34. Giet water op het schier verdorde kruid,
Uw Geest die Noord' en Zuiden wind,
Doorblaas u Hof en doe gezwind
De Specerien weder botten uit,
Doet trouw en waarheid vloeyen,
Laat liefd' en eendragt groeyen,
Ons Liefste blank en rood,
Keerom word als een Ree,
Beschik u Zion vree,
Wek 't leven uit de dood.

F. van Boekhoven.

Ziel-Zugtinge.

Stemme: *Repicavam.*

1. O! Heil Fontein,
Van 't klare zuivre zap

Dat uwen hof bevogtigt en bespoeld,
 O! put van 't levend water, komt, ei! Spoeid
 Tot my u stromen, maak dees zoute grond
 Tot vrugtbaar land, en doet dees dorre boom
 Met kragt herleven, En vrugten geven,
 Aan uw volle stroom.

2. Ontwaakt, ô! wind,
 Uit Zuid' en Noorden-hoek,
 Doorblaas, doorblaas dees gantsch verwoesten hof,
 Op dat de Specerien botten uit,
 Kom Geest van God, oneindige kragt,
 Stort neder op mijn diamante hert,
 Kom breek dees rotsteen, Kom breek dees, &c.
 Geeft mijn liefden smert.

3. Het kost'lijk Bloed,
 Van Gods geslagte Zoon,
 Dat noit geen schepsel mogelijk heeft veragt,
 Gelijk wel dit rampzalig Hellewig,
 Dat roepe nog oneindige genaad'
 Voor zulken schuld, en d'algenoegzaamheyd
 Zal eeuwig blinken, Zal eeuwig, &c.
 In haar heerlijkheid.

4. O! Morgen-starr',
 O! eeuwig schijnend' ligt,
 O! Zon van waarheid en gerechtigheen,
 Bestraal dees gantsch verblinden duisterling,
 En doet hem zien op u, ô! eenig Al,
 Op dat hy al zijn heil by u alleen,
 Dog kome zoeke, Dog kome, &c.
 O! by u alleen.

5. Schenkt hem 't geloof,
 Aan uw belofte stem:
 En dat uw Woord dog treffe zijn gemoed,
 En dat hy bevind' nad're tot den Throon,
 Van vrye liefde, rukt hem uit den kuil
 Van vleesch, en Schepsels dienst, van hoovaardy.
 Van Zatans lagen, en 's herten plagen,

Maakt zijn Ziel dog vry.

6. God die gesegd
 Heeft dat het held're ligt
 Zouw schijnen uit de dikke duisternis,
 Bestrale dees mijn nare donk're Ziel,
 Op dat ik in het lieflijk aangezigt,
 Van Iesus zie de heil'ge heerlijkheid,
 Van hem wiens goedheid, Wiens trouwen waarheid,
 Duurd in eeuwigheid.

7. De goed'ren van
 Sijn zalig heil-verbond,
 Die dale neder op mijn doode ziel,
 Want daar de onmagt en verdorvendheen
 Zig 't meest vertoonen, zal d'oneindigheid
 Van zijn genade 't heerlijkst blinken uit,
 Van zijn genade, Van magt en liefde,
 't Heerlijkst blinken uit.

8. O! sterke God,
 Buigd maar mijn boose wil,
 En dwingd mijn ziel om tot u in te gaan,
 En overweldigd 't ongeloovig hert,
 En breekt de mond op, op dat geest en bloed,
 Mijn ziel door-stroomen tegen schuld en smet,
 Mijn ziel door-stroomen, Mijn ziel, &c.
 Tegen schuld en smet.

Ruste.

9. Ag! Iesu, kom,
 Kom breek de kop're deur,
 En 't ys're slot mijns herten, dat het vuur
 Van uw' genaad' my kome zuiv'ren uit,
 Maakt 't ingewand ontroerd om uwent wil,
 En doet mijn ziel dog uitgaan agter uw,
 Doet my met zugten, En droevig kirren,
 Uitgaan agter uw.

10. Behoed my, Heer,
 Voor eigen werk en deugd,
 Laat my noit op mijn eigen beenen staan,

Maakt my tot Niet, en word gy Iesu 't Al;
 Den Dagon van de zelfs gerechtigheid,
 Stort neder van sijn hoog verheven Throon,
 En komt verpletten, De magt en wetten
 Van de vreemde Goon.

11. 't Is zeker, Heer,
 Hier leid ons herte kwaad,
 Hier wil uw vyand, 't boos verstand, niet aan,
 Ag! Dat omhelsen van uw vrye Raad,
 Ag! Toond my, Heer, wat my nog wederhouwd,
 Van 't consenteren aan 't gena besluit,
 Van 't lieflijk leunen, En vrugtbaar steunen,
 Op 't gena besluit.

12. Rukt uit, rukt uit,
 De wortels van dit kwaad,
 Omgord u zweerd, ag! Kom, kloekmoedig held,
 Gy kend mijn vyand, en sijn boose list,
 Bevrijd my voor sijn heimelijk geweld;
 Ag! Helpt my daar u hulp het meest ontbreekt,
 Daar my den doorn, En den scherpen angel,
 't Diepst in 't herte steekt.

13. Ontledigt 't hert
 Van alle eigen waan,
 Dat in hem zelfs niet als gebrek en ziet,
 Verzegeld dog dat God waaragtig is:
 Ag! Groote Koning, maakt my dog opregt,
 En leerd my beven door uw aangezigt,
 En u bevelen, En toebetrouwen
 Al mijn ziels gewigt.

14. Vernederd my,
 Vernederd my 't gemoed,
 Op dat ik al u vrye handeling
 Voor goed keur, en de hand leg op de mond,
 Voor d'afgrond van het eindeloos verstand,
 't Alleen, wijs, goed, en opperst' al-bestier;
 Ag! Leerd my bukken, Groot magtig Koning,

15. Leerd my met vlijt
 Te wagten op u heil,
 Uw geest besluit my in een regten gank,
 En leere my verkiesen 't regte pad,
 Waar op ik uwen zegen mag ontfaan,
 Vat gy mijn hand, laat my niet van u gaan,
 Vat gy mijn hand dog, Vat gy mijn hand, laat
 My niet van u gaan.

16. Verligt my 't oog,
 Verhemeld my de Ziel,
 Op dat ik stelle al mijn Heerlijkheid,
 En lust daar in dat Iesu Koningrijk
 Werd uit gebreid dat Vader, Zoon en Geest,
 Van eeuw tot eeuw, als 't eenig eeuwig Al
 Word lof gegeven, Gedankt verheven,
 Als het eenig Al.

F. van Boekhoven.

Den regten Pligt eens Christens.

Wijze: *Van de 10. Geboden. Of: Reveille vous.*

1. Zeer Heilig, Heerlijk, Wijs, Alwaardig,
 En Algenoegzaam, Groot, en Goed,
 Almagtig, Trouw, en ook Regtvaardig,
 Waaragtig Leven, minn'lijk zoet.
2. Dan, ende voor u zelfs, en allen,
 Die u regt kennen, zijt gy Heer;
 Ia al wat in het hert kan vallen
 Zijt gy, en nog oneindig meer.
3. Zoo zijn ook alle uw besluiten,
 Uw daden, en uw gantsch beleid,
 De Aard 't en Hemel hoord men uiten:
 Al 's Heeren doen is Heerlijkheid.
4. Al was 't dan dat gy mijn wouwd dooden
 Voor Eeuwig, gy blijfd even goed;
 De wil omhelst, maar 't vleesch zeer noode,
 Al wat u wijsheid met mijn doet.

5. Komt dan, ô! Heer, gy zijt de Hooge,
Doet alles met my dat u lust,
't Zy met of tegen mijn vermogen,
U vry beleid dat is mijn rust.
6. Hebt gy meer Eer in anders leven?
Ziet, Heer, hier ben ik, dood my vry;
Laat uwe Eer maar zijn verheven;
Want dat is goed, of ik schoon ly.
7. Dog dit weet ik, ô! Heer, verkooren,
Dat eens van wil met u te zijn,
Geen teeken is van een verloren;
Maar van een die zal zalig zijn.
8. Al wat op Aard' mijn dan kan beuren
Van uwe hand, 't Is mijn al goed;
'k Wil over uw beleid niet treuren,
Heer, al uw bitter is mijn zoet.
9. Wilt gy mijn laten onder zonden,
U wil bemin ik, 't is mijn wel:
Wilt gy mijn slaan, ja diepe wonden,
Of leiden stedes door de Hel.
10. Wilt gy door duister mijn doen treden,
Of brengen in een dorr' Woestijn;
Ik ben met uwe wil te vreden,
U doen zal mijn genoeg zijn.
11. Hoe wel ik zond' en boose daden,
Als vleesches werk geduurig haat;
Ook lijden, dorheid en veel kwaden,
Mijn om haar zelfs niet aan en staat.
12. Maar wensch van al te zijn ontslagen,
Zoo verr' het kwaad en zondig is;
Ik ben ook willig om te dragen,
Als het mijn 's Heeren will' zoo is.
13. De tijd, de maat, en ook de wijze,
Laat ik vry willig aan u, Heer
Gy blijfd, gy komt, ik wil uw prijzen,
In al uw wegen even zeer.
14. Al wat u hand mijn toe komt zenden,
Dat, en niet anders ik en wil,
Gy zijt 't begin, en ook mijn ende,
Ik wagt op u en zitte stil.
15. 'k Wil u in alles Heilig roemen,
U lieven, loven, prijzen vry,
U goed in all' uw daden noemen,
In alle staten t'aller ty.
16. Dit is mijn wensch door Gods genade,
In mijn gewrogt door 's Geestes kragt,
Ik hang van Iesus af gestade,
Van en door wien ik alles wagt.
17. Ook dat, om dit te blijven wenschen,
Ik wensch en wil steeds voort te spoen,
Tot dat ik kom daar zaal'ge menschen,
Haar wensch verwisselen met doen.

J. Zappius.

*Liefde-Lied.***Op de Wijse: *Van den 103.Psalm.***

1. Myn Iesus zoud ik uw voortaan niet minnen,
 Met al de kragt van ingespannen zinnen,
 Daar ik uw heb in 't Heiligdom aanschouwd,
 Gelijk een Zon van heilig helderheden,
 Een Bron van troost, een Zee van zaligheden,
 Een Edel part van 't blinkend Hemel gouwd:

2. U schoon gaat dat van Absalon te boven,
 U glans komt die van Zalomon verdoven,
 Verschijnd, verblinkt, verbleekt al wat oit blank,
 Noit kwam uit oog zoo zoete liefde-stralen,
 Geen kus en mag by uwe kussen halen,
 Daar uwe gunst my vriend'lijk mee beschonk.

3. Dewijl ik dan uw liefde heb genoten,
 Zoo plotsling in mijn herte uit gegoten,
 In 't midden van devoote oeffening,
 Dewijl mijn geest met heilig innigheden,
 Zig loosden in Godvrugtige gebeden,
 En zoo gevoeld u zoete troeteling.

4. Og! Most ik nu aan uwe voeten leggen,
 En smekende vast zonder zeggen, zeggen,
 Hoe diep u min mijn ziel zy ingeprent,
 Og! Wasse leeg om met de min te vullen,

Of over vol van liefde om te dullen,
Van hem die hy veel meerder weerdig kend.

5. Mijn hert, ten zijn geen herteloose woorden,
In zuivere trouw met egte liefde koorden,
Wil ik aan u ge-egt zijn en gehegt,
Wat moet ik doen, of lijden? Hoe my dragen,
Om door bewijs van liefd' u te behagen?
Spreekt lieve Heer, want ziet ik ben uw knegt.

6. Ik heb geen wil s'is aan u wil gebonden,
Geen zinnelijkheid, s'is in uw zin verslonden,
z'Is zoet, z'is goed, wat gy gebied of doet:
Beproefd my maar, het zy in doen of lijden,
In vreugd of druk, in droefheid of verblijden,
Zoo 't uw beliefd, 'k ben alles wel gemoed

7. Zijt gy 't niet Heer, die my eerst komt te binnen,
Als in den slaap mijn opgewekte zinnen,
Zien 't Morgen rood der verscher Dageraad,
Zijt gy 't ook met waar in ik my verluste,
Des Avonds laat op 't bedde mijner ruste!
Wanneer mijn ziel zoo met u slapen gaat.

8. Als ik den trein van mijn devoote pligten,
Den gantscher dag na u bevel verrigten,
Ziet dan mijn oog gestadig niet op uw?
't Is al mijn lust te doen uw welbehagen,
Dan nergens in my zelven te misdragen,
Ben ik, eilaas, uit grond mijns herten schuw.

9. Indien nogtans mijn vleesch es snoode broosheid,
Of Duivels list, of vleesch es snoode boosheid,
Ten val verrukt door kwade toeverzigt,
Ik heb geen rust voor dat ik aan uw voeten,
Mijn misval koom met heete tranen boeten,
Het wroegend hert werd dan eerst regt verligt.

10. Maar zoo gy nog uw's gunstes liefde stralen
Te rugge houwd, en niet laat nederdalen
U Aanschijns ligt op 't knagende gemoed,
Zoo is 't gelijk de Bruilofts kinderen treuren,
Als hun 't gezicht des Bruigoms niet mag beuren,
Mijn Ziel in schrik in angst in helle gloed.

11. Dog zoo wanneer de droeve Ziel ten troosten,
Dat lieflijk ligt weer daget uit den oosten,
En dat ik slegts een schittering daar van,
Een glimp, een blik, van ver mag aan zien komen,
Dan is 'er aan mijn droeve Ziel geen stroomen,
En niet dat zoo mijn geest vermaken kan.

12. 'k Ben egter zoo gezet niet op die zoetheid,
Of ik wil nog wanneer u wijse goedheid
My die ontrekt, met uw te vreden zijn,
Ik min veel eer den gever, dan 't gegeven,

En hoe gy 't maakt 't is my vast maar om 't leven,
Als ik maar weet gy zijt en blijfd de mijn.

11. En schoon ik dat ook nimmer hier zou weten,
Zoo is nogtans mijn Ziel met liefd' bezeten,
Dat ik uw puur om uwen wil bemin,
Al zouwd ik noit uw goedheid, zoetheid, smaken,
Al zouwd ik noit tot uw genot geraken,
Gy zelf verdiend om uwen 't wil bemind.

14. Ten most niet zijn, mijn lust, mijn rust, mijn vreugde,
Ia God ook niet om dat hy my verheugden,
En zaligde, dat was eigen intrest;
Maar God, als God, van zelfs, zoo overheerlijk,
En van hem zelfs ten uittersten begeerlijk,
Zoo zuiverlijk te lieven dat is best.

15. Og! Kond' ik al mijn zinnen t'zamen houwen,
Om u in uw' volmaaktheid te aanschouwen,
En dat u Geest in die bespiegeling,
Het ouwde mijn ten vollen kwam ontleeren,
En naar het beeld uw's heiligheids formeeren,
Mijn God hoe lief waar die verandering.

16. Dan zouw ik u om uwent wil beminnen,
En bly zijn dat op aarden hier mijn zinnen,
Iets vonden 't geen uw liefde weerdig is,
Een ziele die door 't aanschouw uwer waarheid,
En wesentheid van klaarheid, word tot klaarheyd
Veranderd naar u heer'lijk Even-beeld

17. Dan zou ik voorts uw liev'ling gunst bewijzen,
U haters zijn mijn grouwelijk afgrijzen,
Ik ben der weerd en die aan my gekruist:
Maar al mijn lust zal tot de vroome wesen,
Waar in ik uw gelijkenis kan lesen,
En zien het beeld uw's Heiligheids gehuist.

H. W.

De Na-volginge Christi.

Toon: Amo tre benigne Iesu.

1. Zoete Iesu, Hemels voorbeeld,
Die zuiver zonder smet,
Nergens van zond' veroordeeld,
Volmaaktelijk Gods Wet
Onderhouden hebt, die daar
Zijt het netste exemplaar,
Ei; maakt my, ei: maakt my,

Van u leven een copie;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie

2. Neder'ge Iesu, die ootmoedig,
 Slegt zonder heerlijkheid,
 Schoon in deugden overvloedig,
 Leefde in ned'righeid:
 Die de Aardsche praal en pragt,
 Lof van menschen hebt veragt,
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Dat ik ned'rig ben als gy.

3. Bees'ge Iesu, die noit ledig
 In 't goede zijt geweest:
 's Morgens vroeg en 's avonds bezig,
 's Nagts waard gy in den Geest,
 O! wat waard gy onvermoed,
 Altijd bezig in het goed:
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Dat ik bezig ben als gy.

4. Hemels Iesu, die uit d'aarde,
 En 't wereldsche bedrijf,
 Steeds het Hemelsche vergaarde,
 En tot stigtings gerijf,
 Als een Hemels Alchimist,
 Daar uit iet te trekken wist,
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie;
 EI! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie.

Uit u mond zagtmoedig Lam,
 Noit een toornig woord en kwam
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Dat ik lijdsaam ben als gy.

6. Lieve Iesu, die het leven
 In 't hert was ingeprent,
 En elk een zegt te believeen,
 Waar dat gy kwaamd ontrend;
 Die niet alleen uwen vrind,
 Maar uwen viand hebt bemind;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Dat ik levend' ben als gy.

7. Will'ge Iesu, die geen eigen
 Wil had, of zegt alhier;
 Maar den uwen kwaamd te neigen
 Na 't Goddelijk bestier;
 Hoe gerust, bedaard, en stil,
 Boogd g'u onder 's Vaders wil,
 Ei! maakt my! Ei! maakt my,
 Van u leven een copie;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Dat ik willig ben als gy.

8. Vyer'ge Iesu, die verteerd wierd,
 Door 's Hemels vyer en gloed,
 En yverde dat God vereerd wierd
 Met hert en met gemoed;
 Noit en waard gy kouwd of klam,
 Maar steeds in een Hemel vlam;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Dat ik vyerig ben als gy.

9. Sob're Iesu, die verteerd wierd,

Of drinken noit de maat,
 Hebt van soberheyd vergeten,
 Noit deed gy overdaad,
 Zonder dert'le lekkernie,
 Zonder tongen heerschappie;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie,
 Ei! Maakt my, ei, maakt my,
 Dat ik sober ben als gy.

10. Ted're Iesu! Hoe bewogen
 Waard gy met 's Naastens smert;
 Hoe bermhertig, en medogen,
 Hoe naamd gy die ter hert,
 Yders troost, en hulp in nood,
 Wat was u mee-lijden groot?
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie,
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Dat ik teeder ben als gy.

11. Kuische Iesu, zuiv're Duive
 Zonder de minste smet,
 Die u driften rein te buige
 Wist na des Heeren Wet;
 In u oog was noit een lonk,
 In u hert was noit een vonk;
 Ei! Maakt my, ei maakt my
 Van u leven een copie,
 Ei! Maakt my, ei maakt my,
 Dat ik zuiver ben als gy.

12. Vroome Iesu, die met bidden
 Dikwils den heelen nagt,
 Zeer yv'rig den in het midden,
 Van 't veld hebt doorgebracht;
 O! met wat een heil'g geweld
 Was u bidden dan verzeld;
 Ei! maakt my, ei! maakt my,
 Van u leven een copie,

Ei; maakt my, ei; maakt my,
Zulken bidder, Heer, als gy.

13. Geeft'ge Iesu, ô hoe geest'lijk
En Hemels was u taal;
U woord dat en was noit vleeschelijk,
't Was Hemels altemaal?
Hoe Ziel-stigtend' was het woord
Dat uit uwe mond kwam voort:
Ei! Maakt my, ei; maakt my,
Van u leven een copie;
Ei; maakt my, ei; maakt my,
Dat ik spreken mag als gy.

14. Heil'ge Iesu; wilt uitrukken,
Uit my des Zatars beeld,
En het uwe diep indrukken,
Des Zatars my verveeld;
Dat ik een met u mag zijn,
U gedaante ook de mijn,
Ei; maakt my, ei; maakt my,
Van u leven een copie;
Ei; maakt my, ei; maakt my,
Dat ik, Iesu, ben als gy.

I. Kloek.

Eenzaamheids Troost.

Stemme: Schoonste Numphje van het Woud.

1. Ag; hoe zit ik hier alleen,
Af-gesneen,
En van Vromen, en van vrinden,
'k Zit by na als in een kluis,
In mijn huis,
Zonder enig Mensch te vinden.

2. Treurd niet datje zijt alleen,
Neen, ô; neen,
Misje Vromen, Misje vrinden,
Misje in het Schepsel wat,
Ei; keerd dat
In den Schepper weer te vinden.

3. God die scheid u van den Mens
Tegen u wensch;
Maar het is op dat na desen
Als g'het Schepsel niet en ziet
Nog geniet,
Tragten zouwd by God te wesen.

4. Nimmer is den Mensche meer
By den Heer,
Als wanneer hy word gevonden
In een stille eenzaamheid;
Daar in leid
Zeer veel zoetheid opgewonden.

5. Als ik dit eens overleg;
Weg, weg, weg
Met het Schepsel klein van waarde,
Als ik na by God mag zijn;

Dat is mijn
 Hier een Hemel op der Aarde.
 6. Neen, ik ben niet meer zo bot
 Dwaas en zot,
 'k Treur niet ik ben van aars beraden,
 Schoon ik 't aerds geselschap mis
 Neen gewis
 Die God weer krijgt lijd geen schade.
 7. 'k Weet dat God, mijn eenig al
 Hem weer zal
 Stellen in der menschen stede,
 Door hem zelve 't weer vergoën,
 Aan my doen,
 Dat de menschen eertijds deden.
 8. 'k Zal mijn herte dan wel eer,
 Al te zeer,
 Na 't geselschap plagt te haken,
 Geven een verbet're stee,
 'k Zal daar mee
 By God tragten te geraken.
 9. Beter is het nimmermeer,
 Met den Heer,
 Dan met menschen te verkeeren;
 Wie God heeft tot sijn gezel,
 Kan dan wel,
 't Aerds geselschap hier ontberē.
 10. Waar ik zit, of waar ik ga,
 Waar ik sta,
 'k Stel den Heere my te voren;
 Als my ook geen oog en ziet,
 Niemand niet,
 'k Denk gy kont my sien en horen.
 11. Nimmer ben ik zoo alleen,
 Of 'k vind' een
 Die mijn ziele kan vermaken;
 Als mijn God en ik alleen!
 Anders geen
 Hand'len mogen onse zaken.
 12. Zalig is de mens voorwaar
 Voor en naar,
 Die in sijn eenzame stonden,
 Als hy vromen, vrinden goed,
 Misschen moet,
 Dan na by God word gevonden.

Uit.

*Alzoo ik gezien hebb' de Liefde van de Zangers en Zangereszen, ben ik door
 Pligt-Ampt, genoodzaakt geweest, dese navolgende voor een Tweede Deel, hier agter
 by te laten volgen.*

*Uwer Ed. Dienst-verpligten
 Adr. Van Loo.*

[Tweede deel]

Den Morgen-Wekker der Ziele.

Stem: *Als ik als een Duive kirre. Of twee Versen voor een genomen. Op de Wijse: Van te stryden wil ik zingen.*

Op, mijn Ziel, om God te loven,
 Komt de snelle Zonne voor,
 Die alreed' haar spoed na boven,
 Om met kragt te breken door;
 Op, om uwen God t'ontmoeten,
 Tegen d'opgang van het ligt;
 Op, om met gesmeek te groeten
 Sijn genadig aangesigt.
 2. Met verlangen heeft de Wagter,
 Op den Morgen nu gewagt,
 Die hem bleef te langzaam agter,
 In de lange strange nagt.
 Gy, mijn ziel, behoord veel grager
 Op den Heer te wagten steeds.
 Op dan nu, en word niet trager,
 Ziet 't is hooge tijd alreeds.
 3. Dat een dwaas sijn mond opsperre,
 Op sijn bedd' met leuy gegaap,
 Als een deur op haar gerre,
 Daar op omkeer', sluimer', slaap',
 Gaat gy met het zonne-rijzen
 Na uw werk, tot d'avond-stond.
 Dat 's de lust en rust der wijsen,
 Dat maakt lijf en ziel gezond.
 4. Spild met Gods genade-stonden,
 Kend gelegendheyd van tijd,
 Om nu uit den slaap der zonden,
 Op te waken eens met vlijt:
 Naarder is nu 't heil gekomen,

Dan doe w'hebben eerst geloofd,
 t' Za dan wakker, zonder schromen,
 Haast zal zijn gekroond ons hoofd.
 5. O! Mijn God, wilt my versterken,
 Dat, zoo lang het nog is dag,
 Ik dog immer uwe werken
 Zonder traagheid werken mag.
 Wilt my te bedenken geven,
 Dat de nagt des doods komt an,
 Als men in dit tijd'lijk leven,
 Zoo niet langer werken kan.
 6. Wekt my alle morgen d'oore,
 Wekt my, O! mijn God en Heer,
 Wekt my kragtig dat ik hoore,
 Als die geern' uw wille leer,
 Maakt my mijnes ampts geduerig
 Indagtig, dat ik staag
 Moge zijn van geeste vuerig,
 En noit in 't beneerst'gen traag.

Morgen-Gebed tot Christum.

Stem: *Van den 91. Psalm.*

1. O! Iesu, gy die zijt alleen,
 Des Werelds Zaligmaker,
 En voor u schapen in 't gemeen
 Een sterk' en trouwe waker;
 Gy slaapt, of sluimt, noit op de wagt,
 Dies kom ik u weer danken,
 Dat gy my hebt in dese nagt
 Behoed voor Zatan's ranken.
 2. Wat helpt den Vorst der duisternis
 Zijn wrevel, nijd en liste,
 Daar uw genaden luister is,
 O! zoete Iesu Christe,
 De sterk-gewapende in 't veld,
 Met al sijn helsche magten,

En heeft gantsch niet, o! sterker Held,
 By uw zeegbare kragten.
 3. Gy zijt mijn erfdeel, en mijn goed,
 Mijn heil staat in uw handen;
 Dies bidd' ik, door uw dierbaar bloed,
 Breekt voort des boosen banden;
 Dat, schoon hy my te vangen tragt,
 Ik nogtans niet en glijde,
 Van uwe wegen onbedagt,
 Na d'een of d'ander zijde.
 4. Doet my nu in den morgen stond
 Uw gunst en goedheid hooren,
 Want ik betrouw op u, die kond
 Mijn vyand haast verstooren.
 Maakt my den weg dog kondig na,
 Dien ik hier hebb' te treden;
 Want ik verheff' mijn ziel tot u,
 Met zugten en gebeden.
 5. Wilt desen dag, en al den tijd
 Mijns levens, by my wesen,
 Op dat ik stry den goeden strijd,
 Kloekmoedig zonder vreesen.
 Tot dat ik uit dit jammer-dal
 Zal afgevoorderd werden,
 En zijn gekroond, wanneer ik zal
 Ten einde toe volherden.
 6. Al wat ik heb tog nog gedaan,
 En is al niet te agten;
 O! Iesu, helpt my voortaan,
 Door uwe sterke kragten,
 Waar door ik alle ding vermag,
 Dat ik te regt beginne,
 Na uw believeu desen dag,
 En daag'lijks meer gewinne.
 7. Op dat ik alles wel verrigt',
 En vrugtbaar werken konne,
 Zijt gy my als des morgens 't ligt,

Wen op gaat eerst de Zonne,
 Des morgens zonder wolk of zwerk,
 Wen na een zoeten regen,
 Van haren glans uitspruyten sterk
 Gras-scheutkens aan de wegen.

Klagte en Gebed eens boetveerdigen Zondaars.

Stem: Ik hab mein sach Gotthiem gesteld.

1. O; Heilig God, ik treur' en klaag,
 Dat ik mijn misdaad alle daag,
 Zoo zwaar, zoo groot, en vele maak,
 Hoe wel ik vaak,
 Het ernstig te vermijden haak.
2. Mijn zonden zijn, eilaas, alree
 Geworden als het zand der zee,
 Sy gaan al over d'hoogste top,
 Van mijnen kop,
 En klimmen hoog ten Hemel op.
3. Ag; waar mijn oog een tranen-bron;
 Dat ik genoegzaam weenen kon;
 Want schoon ik kermde nagt en dag,
 Te weynig, ag;
 Zouw nochtans wesen mijn geklag.
4. Waar zal ik my nu keeren heen,
 O: goede God, tot u alleen
 Ik weet en kan niet zeggen meer,
 Dan dit, ô; Heer,
 Ik hebb' voor u gezondigt zeer.
5. 'k Hebb' in den Hemel en voor u
 Misdaan, ô; Vader, en ben nu
 Niet weerd dat ik u kind meer heet':
 Maar 't is my leet,
 Dat ik oyt tegen u misdeed'
6. Ei; neem my aan in uw genaad',
 Al kom ik tot u vry wat spaad';
 Gy kond wel in den diepen grond.
 Der zee terstond,

Weg werpen mijne sware zond'.
 7. Wilt gy, O! God, bekeeren my,
 Dat ik te regt bekeerd zoo zy.
 Gy die my hebt geschapen, Heer,
 Wilt my ook weer
 Herscheppen tot uw lof en eer.
 8. Op dat ik mag van nu voortaan,
 Opregt in uwe wegen gaan,
 Zoo lang ik leev' in 't Aardsche dal,
 Tot dat ik zal
 Verlost sijn namaals heel end' al.

De boetveerdige Zondaresse, weesende aan de voeten Iesu. Luc. 8: 36, enz.

Op de Wijse: Van den 91. Psalm.

1. Wat swarigheyd of droev'ge maar,
 Mag dese Vrouw hier bringen?
 Die midden op de Maaltijd haar,
 Zoo yv'rig in komt dringen?
 Door d'overval van hare smert,
 En kanse niet uytspreken,
 't Gevoel en 't vreemt gewoel van 't hert:
 Wat mag haar dog ontbreken?
 2. Nog spreekse niet, maar zingt en hijgd
 Van weemoed langs hoe swaarder;
 Haar hert als in haar mond opstijgd,
 Als zy den Heer komt naarder.
 O! Helt, O! treurig herte spreekt,
 Wilt 't ampt der tong bekleeden,
 Want Iesus weet wat u ontbreekt,
 Ook eer hy hoord uw reden.
 3. Ziet hoe haar oogen door 't gedrang
 Van tranen open bersten,
 Door ware boed, en levens-dwang,
 Tot Iesum, die haar persten.
 Sy derfd hem niet regt schouwen aan,

Bewust van hare zonde,
 Blijfd agter aan sijn voeten staan,
 En weend uit 's herten gronde.
 4. Sy wil omhelsen haren Heer,
 Maar derf het niet aanvaarden,
 Dies valtse met haar aansigt neer,
 Al weenend', op der aarden;
 Daar maaktse sijne voeten nat
 Met heele trane-plassen,
 Als of sy z'in een water-bad
 Hem vriend'lijk wilde wasschen.
 5. Dewijle niet weer af en laat,
 Hoe langs hoe meer bewogen,
 Zoo neemtse 't hair des hoofds te baat,
 Om daar meed' af te droogen.
 Sy geeft sijn voeten kus op kus,
 En zalfte met haar zalve,
 Op datse 't vyer haars herten bluss',
 Datse hadde sijnen t'halve.
 6. Gy toond, O! Iesu, dat veel meer
 Deez' tranen u verblyen,
 Dan al des Pharizeen en eer,
 Met sijne lekkernyen.
 O! dat ik u dit traan-banket
 Zoo meed' op off'ren konde,
 Op dat gy ook op mijn gebed
 Vergaafd al mijne zonden.
 7. Og, dat mijn hoofd nu water was,
 Een traan-fonteyn mijn ooge,
 Die vloey' met heele stroomen ras,
 En niet zoo haast op drooge,
 Zoo zouwd' ik dag en nagt, ô; Heer,
 Om mijne zonden weenen,
 En 't zouw 't beklemd hert wat meer
 Verligten van sijn steenen.
 8. Dog giet ik nu geen tranen-vloed,
 Tot wassching uwer voeten,

Gy giet een beelt van dierbaar bloed,
 Dat zal mijn druk verzoeten.
 Uw bloed is d'opene fonteyn,
 Die my van alle zonde
 Kan wasschen ende maken reyn,
 Nu en ten eeuw'gen stonde
 9. Die gy niet wascht, en heeft geen deel
 Aan u of uw genade;
 Maar dien gy wascht, is rein geheel:
 Dies roep' ik vroeg en spade.
 Wascht niet alleen mijn voeten, Heer,
 Maar 't hoofd en d'handen t'zamen,
 Ia wascht mijn ziel, en 'k sal niet meer
 My voor u aanschijn schamen.

De Geloovige gevoelende hem selven tot Iesum getrokken, heeft een vast vertrouwen van sijne volherdinge.

Op de Wijse: Als een uytgestorten Balsem.

1. O! Mijn ziel, wilt hem beminnen,
 Die u heeft veel meer bemint
 Als een Vader oit sijn Kind:
 O! mijn ziel, wilt hem beminnen,
 Die u uyt genade jont,
 Dat gy hem beminnen kond
2. Niemand kan tot Iesum komen,
 Zoo de Vader hem niet trek,
 En een dorst in hem verwek,
 Tot de ware levens stroomen
 Hy heeft ons (O! liefdens schat,)
 Niet wy hem eerst lief gehad.
3. 'k Voel, O! Iesu, my getrokken,
 Door uw's Vaders sterke hand,
 'k Voel een zoete liefde-brand,
 Hert en ziel tot u aanlokken,
 't Is uit liefde dat ik koom

- Voor uw aanzigt sonder schroom.
4. 't Moet tot u dog allegader,
Vriendelijke Middelaar,
Ernstig komen voor of naar,
Wat u eenmaal geeft uw Vader,
En die tot u komt, O! Heer,
En verwerpt gy nimmermeer.
5. 'k Ben ook zeker, dat uw Vader,
Die my dus getrokken heeft,
My ook nimmermeer begeeft:
Maar tot u zal brengen nader:
't Goede werk in my gewrogt!
Zal ten einde zijn gebrogt
6. Schoon ik zomtjids koom te dugten,
'k Zal 't dog houden voor een gunst,
Als ik door een heete brunst
Ongeveinst tot u kan zugten,
Mids dat zulks gewerket zy
Door uw's Ouders Geest in my.
7. 't Schaapken, Heer, van u verkoren,
Dat gy by sijn name weet,
Dat gy kend aan sijn gebleet,
Zal uw lieve stem ook hooren,
En zijn willig en bereid
U te volgen waar gy 't leid.
8. 't Eeuwig leven zult gy 't geven,
Nimmer zal 't verloren gaan:
Niemand's magt en zal bestaan,
(Schoon hy met geweldig streven)
Nog zoo sterk daar tegen kant)
Om 't te rukken uit uw hand
9. Wie zal my nu kunnen scheiden
Van de liefde Christi nog?
't Is geheel onmoog'lijk dog,
d'Uitverkoor'ne te verleiden:
'k Worde door Gods kragt bewaard;
Dies mijn ziel, zijt onbezwaard.

10. Want ik weet wien ik geloove,
 Zeker zijnd' hoe hy vermog
 Te bewaren, tot dien dag
 Dat mijn Heiland komt van boven,
 Dit mijn pand, dat by hem is
 Weg-gelegd alsoo gewis.
11. Ik en roem' niet op het mijne,
 Maar op 't fundament mijns Gods,
 't Welk zoo vast staat als een rots,
 Dat de Heere kend de sijne;
 Ia de sijne kend de Heer,
 En zy kennen hem ook weer.
12. Laat de vaste Bergen wijken,
 En de heuv'len wank'len vry
 Sijne goedheid zal van my
 Nimmer wijken, nog bezwijken'
 En sijn heilig vreed' verbond
 Zal niet wank'len t'een'ger stond
13. d'Heere zal 't voor my vol-enden,
 Uwe goedertierendheid
 Is, O! Heer, in eeuwigheid:
 Wilt uw gunst nooit van my wenden,
 Laat niet varen immermeer
 Uwer handen werken weer.

De Geloovige begeert van Christo getrokken te werden, en te loopen.

Op de Wijse: *Op, mijn ziel, om God te loven.*

1. 'k Wil na u alleen verlangen,
 Heere Iesu, t'aller tijd;
 U alleen wil ik aanhangen,
 Want uw liefde my verblijd.
 Wilt my kragtig tot u trekken;
 Dat ik heftig na u loop,
 Wilt vermeerden end' opwekken
 Mijn geloove, liefd' en hoop.

2. Zoo ik kond', ik liep veel snelder
 Als een Hert of Hinde doet,
 Maar mijn vleesch, dien snooden kweller,
 Houwd op d'Aarde vast mijn voet.
 'k Wensch te vlieden als een Arend,
 Waar mijn hert maar los en vry;
 Maar veel dingen, ag! beswaren 't,
 Dat ik als gebonden zy.
3. Loop' ik zomtjids wat ik moge,
 'k Ben ligt traag en moede weer;
 Heff' ik my met kragt om hooge,
 't Duurd niet lang, haast daal ik neer,
 Ia ik kome vaak te glijden,
 En te vallen hier of daar,
 Om dat dese laatste tijden,
 Zoo gevaarlijk zijn en swaar.
4. Als ik dapper voort kan stappen,
 Ben ik in mijn ziel verheugd:
 Als mijn treden weer verslappen,
 Voel' ik niet dan ongeneugt
 'k Ben beschaamd, dat ik zie loopen
 Tot de Weereld 's Weerelds Kind,
 Daar ik naauwlijks koom gekropen
 Tot u dien mijn ziel bemind
5. Trekt my met uw liefde-banden,
 Goede Iesu, trekt my voort;
 Laat tot u mijn vyer branden,
 't'Aller tijd, gelijk 't behoord.
 Alles wat my doet vertragen,
 Of in mijnen weg belet,
 Laat van my, na uw behagen,
 Langs hoe meerder zijn verzet.
6. 'k Zal, zoo gy mijn hert doet open,
 Door 't gevoel van uwen Geest,
 't Pad van uw geboden loopen,
 En zijn nergens voor bevreest;
 'k Zal geen ding te moeyelijk agten,

Om te stellen in het werk.
 Veel vermag ik door uw kragten,
 'k Ben door uwe sterkte sterk.
 7. O! mijn troost in mijn elende,
 O! mijn hulp in mijn verdriet,
 Met u loop' ik door een bende,
 End' en vreese of valle niet:
 Laat een Leger my omringen,
 End' een heir zijn t'zaam gerot,
 Over muuren zal ik springen,
 Als een held, met mijnen God.
 8. Gy mijn sterkte sult mijn voeten
 Maken, als der Hinden, graag,
 Datse vaardig loopen moeten,
 En niet werden moed' of traag.
 Ia op d'hoogten van der Aarde,
 Zult gy my doen rijden trots,
 Tegen al wat my vervaarde,
 Als verlust in 't heil mijns Gods.
 9. Tot dat ik eens werd' ontbonden,
 End' in vrede tot u ga,
 Daar ik u ten eeuw'gen stonden,
 Na mijn zin sal volgen na.
 O! dat door dien aangenamen,
 En gewenschten dag haast was,
 Heere Iesu, komt dog, Amen;
 Ia komt, Heere Iesu, ras.

***Het zugten der Wedergeboorne van wegen de overblijfselen des
 Vleesches.***

Op de Wijse: Hoe leg ik hier in deez' elende.

1. Ag! ik elendig, zwakke, mensche,
 Die 't kwaad doe tegen dank en wil,
 En niet doe 't goed waar na ik wensche,
 Hoe raak' ik dog uit dit geschil?
 'k Hebb' in Gods Wet vermaak inwendig:

Maar 't Vleesch bestrijd den Geest elendig.

2. Zoo lang op my dit zware pak leid,
Ik vall' van d'een en d'and're zwakheid,
Ik struikel' als ik meen te staan.

Zomtijds opregt' ik my eens weder,
Maar ligg' weer onverhoeds daar neder.

3. Wien zal ik klagen dit mijn lijden?
U, goede Iesu, die my zult
Van 't lighaam deses doods bevrijden,
Uw hulpe wagt' ik met geduld,
Die tot den schoot van uw genaden
Roept die vermoeid zijn en beladen.

4. Door u zoo kan ik overwinnen,
End' overheerschen met ter tijd,
Al wat van buiten of van binnen
Mijn ziele met geweld bestrijd.
Gy zijt een hulp en troost der zwakken,
End' helpt haar dragen hare pakken.

5. Gy hebt my van 't geweld der zonde
Alreed' gemaakt zoo verre vry,
Dat ik, als in voorleden stonde,
Haar will'ge slaaf niet meer en zy;
Zoo dat, hoe wel se my aanleve,
Nogtans den Geest daar tegen streve.

6. Ik stry met alle kragt daar tegen,
'k Beklaag my, als ik voelen moet,
Dats' eens verwinning heeft verkregen:
Het welk my voorder hopen doet,
Dat gy, die dit hebt willen werken,
My ook zult meer en meer versterken.

7. Hoe wel ik dien de Wet der zonde,
Met 't vleesch, dat ik hier dragen moet,
Zou dien' ik dog tot allen stonde,
Uw heil'ge Wet met mijn gemoed,
Tot dat gy my in 't ander leven,
Zult gantsch'lijk d'overwinning geven.

De Werelt heeft geen ware rust nog Geluksaligheid.

Stemme: *Als 't begint.*

1. Waarom dog, O! dwase wensch?
 Sy, end' al
 Wat sy heeft, eenmaal zal,
 In der haast,
 U begeven, en vergaan op 't laatst.
 s'Is als een ried // Buiten iet // Binnen niet;
 Als een Glas,
 Dat verbroken werd zeer ras;
 Als een droom // Als een stroom // Als een boom,
 Die nu staat
 Schoon en groen, morgen weer vergaat.
2. Wat sy schoons heeft in schijns,
 En is niet dan doodelijk fenijn,
 Sy verleid
 Ons door haar listigheyd,
 Of se schoon
 Haar zoo cierlijk stellen kan ten toon.
 Wanneer sy lagt // Zoo betragt // Sy met kragt,
 Hoe sy best,
 Ons bedriegen zal op 't lest.
 Haar gelaat // Cierlijk staat // Maar dan kwaad
 Geeftse niet,
 Als men haar eens te regt inziet.
3. Haar vergangelijke vreugd,
 Baard den mensche niet dan ongeneugt,
 Ia ook dan
 Als men niet merken kan,
 Na den schijn,
 Ten geneugten is het hert vol pijn.
 Ag! Weerlds Kind // Onbezint // en verblind,
 Dat gy hier,
 In des Weerlds van plaisier,
 Zoekt uw lust // En uw rust // Onbewust

Zijt gy nog
 Dat het niet en is dan bedrog.
 4. Daarom laat niet meer uw hert,
 Alzoo in de Weereld zijn verwerd:
 Maar om hoog,
 Heft van nu aan uw oog,
 Na die Stad,
 4. Daarom laat niet meer uw hert,
 Alzoo in de Weereld zijn verwerd:
 Maar om hoog,
 Heft van nu aan uw oog,
 Na die Stad,
 Die voor eeuwig zulk een vreugde vervat,
 Die noit kwam in // Onsen sin // Nog veel min
 Door 't gehoor,
 Of gezigt ons oit kwam voor.
 O! die daar // Eenmaal waar // En dit klaar
 Mogt aanzien,
 Wat zouwd' ons blijder dog geschien?

Tegen de ingebeeelde en zorgeloose gerustheyd.

Op de Wijse: Digter, die de blinde Weereld.

1. Valsche ruste van 't geweten,
 Liegt de mensch vast in de slaap:
 Zatan is 'er by gezeten,
 Die ter hand is als een Aap,
 Om te zussen en te zussen,
 Dat hy niet weer op en waak;
 Alles weet hy te vertussen,
 Dat hem niemand wakker maak.
 2. Die tot Iesum niet gevoelen,
 Eens bewogen haar gemoed,
 Maar staag in de Weereld woelen,
 Om het aardsch en tijd'lijk goed;
 Die van dorst nog honger weten,
 Nog tot Christum hebben lust,
 Derven stout'lijk haar vermeten,
 Datse zijn heel wel gerust
 3. Vrede, vrede, zonder zorgen,
 Is 't geschal en wederschall:
 Maar het is voor haar verborgen,
 Wat haar overkomen zal.

Wants' alzoo met klein gedommel,
 Zonder veele wederstand,
 En gelijk met stillen trommel,
 Zeilen na der hellen strand.
 4. O! gy zinneloose menschen,
 Hoe bedriegt gy u door schijn,
 Dat hy met eens leuyaards wenschen
 In den Hemel meend te zijn;
 Slapen, gapen, spelen, kwelen,
 Niemand na den Hemel leid:
 't Is alleen des Zatans streven,
 Soo men anders tot u zeid.
 5. Meend gy in Gods Rijk te komen,
 Zonder dat gy klopt of scheid?
 Neen, het word maar ingenomen,
 Van geweld'gers met geweld.
 Ia als Christi Oorlogs-knegten,
 Moet gy dapper treden voort,
 En met kampen, strijden, vegten,
 Ingaan door de enge poort.
 6. Daar is het niet gelegen,
 Dat gy met den mond slegts roemd,
 Dat u noit op deez' uw wegen,
 Het geweten eens verdoemd,
 Zulk een zekerheyd is gissen,
 d'Alderslimsten zeggen mee,
 Datse met u zullen missen,
 In den Hemel eene stee'
 7. Zalig zijnse regt gepresen,
 Die alzoo doen Gods gebod,
 Dat aan 's levens boom mag wesen,
 Hare magt, haar deel en lot,
 En zy mogen door de poorten,
 Ingaan in de schoone Stad:
 Buiten blijven alle soorten,
 Van die gaan op 't leugen-pad.

Gebed en overdenking eener aangevogten Ziele.

Op de Wijse: *Hoe leg ik hier in dees' elende.*

1. O! Trooster der verslagen herten,
 Der treur'gen vreugd, der zwakken kragt,
 Heelmeester aller onser smarten,
 Verkwikker als de Ziel versmagt;
 Der aangevogt'nen sterken helper,
 Der troosteloose tranen stelper!
2. O! Vader der barmhertigheden,
 Een hoog vertrek in allen nood:
 Ontfermer als men werd bestreden,
 Ia onse leven in den dood!
 Heer, God lankmoedig en verduelig,
 Van goedheid groot en menigvuldig!
3. Hoe lang vergeet gy my gestadig?
 Mijn God, en zult gy nimmermeer
 Uw lieflijk aangezigt genadig,
 Eens over my doen ligten weer?
 Hoe lange zal mijn ziel haar krenken,
 Door haar verdrietig overdenken?
4. Uw pillen zijn in my gevlogen,
 Uw hand is op my neer gedaald:
 Met uwen vriendelijken oogen,
 En word' ik nu niet eens bestraald.
 Gy doet uw grimmigheid vergrooten,
 En schijnd my van u af te stooten.
5. Ik ben verbrijsseld uit'er maten:
 Mijn hert keerd zig om end' om;
 Al mijne kragt heeft my verlaten,
 Mijn Oog beswijkt, mijn mond is stom.
 Ik ben verswakt door veele smerten,
 Ik brulle van 't geruisch mijns herten.
6. Mijn zwaar geweten komt my knagen,
 End' overtuigen van mijn zond':
 De Duivel zoekt my na te jagen,
 Om te verslinden, zoo hy kond':
 Mijn zwak geloove werd bestreden,
 Mijn hope zinkt schier na beneden
7. Uw woord, dat my wel eer verheugde
 Tot in het binnenst' mijner ziel,
 Het welk ik tot mijns herten vreugde,
 En vrolijkheid voor desen hiel,
 En kan my nu geen troost verleenen:
 Mijn smaak daar in is heel verdwenen.
8. De vyerigheid van mijn gebeden
 Ia, zoo my dinkt, geheel verkoeld,

Om dat mijn angstig hert zig heden
 Te heftig overstelpt gevoeld,
 Zoo dat ik 't nu niet wel vermoge,
 Te heffen, Heer, tot u omhoog.
 9. Gelijk als een bevrugte Vrouwe,
 Wanneerse tot het baaren naakt,
 Heeft groote smerten ende rouwe,
 En schreeuwd door hare ween geraakt:
 Zoo ben ik, hoe ik 't wend of keere,
 Ook om uw toornig aanzigt, Heere.
 10. Ik kan mijn droefheid niet verzetten,
 Mijn ziele, door mistroostigheid,
 En kan op geen vertroosting letten,
 Het zy ook wat men tot haar zeid.
 Ben ik, O! God, aan u gedagtig,
 Te meerder werd mijn misbaar kragtig.
 11. 'k Ben flauw, en kan niet dan verschrikken,
 Zoo lang als ik de trooster miss',
 Die mijne ziele moet verkwikken,
 En nu soo verre van my is.
 O! Trooster van my weg geweken,
 Keerd weder, of mijn hert moet kregen.
 12. Zal dan de Heer altijd verstooten?
 Houwd op sijn goedertierendheid?
 Heeft hy door toorne toegesloten
 Zijn liefd' en sijn barmhertigheid?
 O! neen; ik zal, om my te sterken,
 Gedenken aan des Heeren werken.
 13. De sterke regterhand des Heeren,
 Veranderd in een korten tijd;
 En kan in blijdschap haast verkeeren,
 Al 't gene dat mijn hert na lijd;
 Ik zal gedenken met behagen
 Uw wond'ren Heer, van ouwden dagen.
 14. Al kan 't de Mensch niet overwegen,
 Om dat sijn hert is al te dom;
 O! God, zoo zijn dog uwe wegen,
 Al t'zamen in het heiligdom.
 Wie is een God, als gy, O! Heere,
 Die wonder doet tot uwer eere?
 15. Gy wilt uw kragt in swakheid toonen:
 En eindelijk al mijn geduld,
 Met vreed' en vrolijkheid bekroonen,
 Keerd weer, mijn Ziel, tot uwe ruste:
 Verblijd u in den Heer met luste.
 16. Wat buigd gy u, mijn Ziele, neder,
 Wat zijt gy zoo ontrust in my?

Trouwd God ik zal hem loven weder;
 Hy zal my gantsch'lijk maken vry.
 Door sijn zeer lieflijk aangezigte,
 Zoo dat het over my haast ligte.

Gebed om geduld en troost in versoeking

Stem: Psalm 80. Of: Psal. 94. Of: Psal. 105.

1. Getrouwe God, wilt my behoeden,
 Dat ik door veele tegenspoeden,
 Niet in mijn druk en mag vergaan,
 Maar mann'lijk in 't geloove staan.
 Wilt uwen troost my geven maar,
 Zoo zal ik vreesen geen gevaar
2. Mijn ziel is flauw door al 't verschrikken,
 Maar uwen hoofd kan haar verkwikken,
 Zoo zoet en lieflijk, dat sy is
 Te vreden in haar droeffenis,
 En sy, O! God, u swijge still',
 En zegg': Heer sus lust my u will'.
3. Gy wilt behouden op het meeste,
 Die regt verslagen zijn van geeste,
 Zoo weest niet verre nu van my,
 Vermids benaauwdheid is na by,
 Want daar en is geen helper meer,
 Dan gy alleen, mijn God en Heer.
4. Zoo 'k maar kan seggen in mijn smerten,
 Heer, sus lust my u will', van herten,
 Kan my niet schaden eenig dink,
 Schoon allen my ook tegen gink.
 Heer, sus lust my u will', is 't woord,
 Dat ik staag wensch te brengen voort.

Gebed om den wille Iesus te volbrengen.

Op de Wijse: *Als een uitgestorten Balsem.*

O! Iesus, gund my uw genade,
 Datse met my zy en blijv',
 En zoo vast in my verklijv',
 Dat ik van u 't goed en 't kwade
 Geern' ontfang end' in u stil
 Zegg' u Heer, sus lust my u will',

2. Moet ik na uw wille lijden,
Geeft, dat ik mijn ziele dan,
O! mijn trouwe Schepper, kan
In versoekings bange tijden,
Zoo bevelen u alleen
Dats' in alles zy te vre'en.

3. Als mijn ziel in u behoed is,
Tot mijn heil en t'uwer eer,
Doet als dan met my, O! Heer,
Zoo als 't in uw oogen goed is.
Ziet ik hebbe lust, mijn God,
Tot uw will' en uw gebod.

4. Uwen wille zy de mijne:
Mijnen wille volg' alleen
Uwen wil, zoo dats' al seen
Mogen zijn in vreugd en pijn,
Uwen wil, O! Heer, geschied',
En mijn eigen wille niet

5. Zoo der iet wat uit mogt valle
Anders dan ik 't hadde voor,
Dat mijn sulks dan niet verstoer',
Om dat gy 't had voor in allen
Zoo als 't uit gevallen is,
Zonder dat'er 't minst aan miss'.

6. Ik weet wat ik gerne wilde
Gy weet wat ik willen moet,
En wat my is kwaad of goed;
Schoon dan onsen wil verschilde,
Laat my daar in zijn vernoegd,
Dat gy 't nimmer kwalijk voegt.

7. 't Geen my best is, geeft my
Ik begeer het dan of niet:
't Geen waar door my quaet geschiet
Geeft my noit, schoon ik 't begere
Laat uw wille mijn gebed
Tot een regel zijn gezet.

8. Geeft my, dat ik af mag sterven
Al dat in de wereld is,
Dat ik door geen hindernis
Kome van u af te swerven;
Maar dat al mijn wensch en lust
Zy in uwen wil gerust.

9. Laat ik geern' om uwen wille
Onbekend zijn en veragt,
En in d'hoop, die ik verwacht,
Altijd lijdszaam zijn en stille.
Als ik wil en niet en kan,
Stierd my na uw wille dan.

Heilige bedenkinge over de nederige Geboorte Christi tot Betlehem.

Op de Wijse: *Van Psalm 100. Of: Psalm 134.*

1. Komt, laat ons met den herders gaan,
En zien wat God heeft kond gedaan,
Te Betlehem in Davids Stad,
Daar ligt des Weerels hoogste schat.
2. Hy, wiens gebied strekt over al,
Ligt daar verschoven in een stal;
De Heer van Hemel, Aard' en Zee,
Ligt in een Kribbe by het Vee.
3. Die ons bekleed met heils gewaad.
Gelijk met Priesterlijk cieraad,
In slegte doeken, met veel smert,
Bewonden en gebonden werd.
4. O! Kribbe daar 't Lam Gods in leid,
't Welk draagd onz' ongerechtigheid,

- Wie zag dog immer zulk een schat,
 In zulk een Kabinet gevat?
5. Wanneer mijn oog in tranen zwemd,
 En 't hert door droefheid is beklemd;
 Zoo wil ik, om te zijn verligt,
 Hier by alleene slaan 't gezig.
6. O! Heilig Kind, uw heerlijkheid,
 Die gy in desen stal verspreid,
 Dunkt my te zijn zoo groot en klaar,
 Dat ik staag wensch te wesen daar.
7. O! dat dog hier voor u en my,
 Gelijk een Tabernakel zy;
 Want hier te wesen is zeer goed,
 En voor mijn Ziele wonder zoet.
8. 'k Gevoel my opgetrokken schier,
 Als ik kom in uw stal alhier;
 Zoo haast mijn ziel hier nederdaald,
 Words' in den Hemel opgehaald.
9. Al waar ik in een weeld'rig huis,
 Daar 't blinkt van goud, van zijd' en pluis,
 Van purper, en tapijt-cieraad,
 't Waar dog als niet by desen staat.
10. 'k Ben liever in mijns Heilands Stal,
 Daar hy, die 't heeft geschapen al,
 Lijd zelfs gebrek en arremoed,
 Om ons te geven 't eeuwig goed.
11. Al waar ik in een Konings-zaal,
 Daar d'ooge schemerd van 't gepraal,
 Zoo zie ik hier meer heerlijkheid
 Die 't hert lokt met begeerlijkheid.
12. Al wierd' ik daar ook neer gezet.
 Op 't alderzagst' fluweelen bed,
 Zoo rust mijn moede ziel dog meer,
 In d'harde Kribbe van mijn Heer.
13. Al zat ik op een zege-koets,
 Als een verwinnend' Held vol moeds,
 Zoo juigch' en triumpheer' ik dog.

- By Christi Kribbe meerder nog.
 14. Want door dit Kind, dien Held vol kragt,
 Zal zijn verwonnen d'Helsche magt:
 En door sijn Goddelijk geweld,
 Als in triumph ten toon gesteld.
 15. Alzoo belieft het onsen God,
 (Hoe wel 't de Weereld is als spot)
 Dat hy door zwakheid van sijn Zoon,
 Zijn wonderbare kragt betoon',
 16. Hy kond niet meer verheerlijkt zijn,
 Als door deez' nederige schijn:
 Zijn Goddelijke wijsheid doet,
 Dat niet kan vatten ons gemoed:
 17. O! Iesu, alderwaarste Kind,
 Gy die geen plaats in d'Herberg vind,
 Komt, neemt u plaats hier in mijn hert,
 Dat u alleen geopend werd.
 18. Naar uwen wil daar in gebied;
 'k Begeer voor my te houden niet:
 Want onder uwe heerschappy,
 Ben ik na Ziel en Lighaam vry.

't Beginsel van Christi Lijden, geschiet in 't Hofken met een zwaren stryd en bloedig zweet.

Stem: O! Kersnagt, schoonder dan de dagen.

1. Moet dan 't beginsel van uw Lijden
 Zijn tot den bloede toe te strijden?
 Wat droev'ge doop is dit alreed,
 O! Iesu, daar gy meed gedoopt werd,
 Dat uwen angst zoo opgehoopt werd,
 Eer eenig mensch u letsel deed.
2. Eer dat gy met de doorne Kroone
 Aan 't Kruis gehangen werd ten toone,
 Eer dat u Spijs of Nagel boord,
 Zijt gy met bloedig zweet bedroopen,
 Wiens dropp'len over d'Aarde loopen:
 O! wie heeft immers zulks gehoord.
3. Wat zwaren last doet u zoo drukken,
 Dat gy u moet ter Aarden bukken,

Van angst en innig herten-leet?
 Wat Persse doet te voorschijn komen,
 Gelijk een Wijn-pers, dese stroomen
 Van bloed' waar meed' gy verwt uw kleed?
 4. Ag! Ag! Het zijn de sware zonden,
 Die ik end' al de Weereld bonden
 Op uwen sterken rug' alleen:
 Den Wijn-pers bak van d'heete tooren
 Gods des almagt'gen: ons gezworen,
 Ziet m'u, in onse plaats, hier treen.
 5. Wy hadden hier toe gene kragten,
 Maar uwen arm seer sterk van magten,
 Uw Godheid, heeft u heil beschikt,
 Zoo dat gy, zonder te beswijken,
 Hebt all' uw Vyanden doen wijken,
 Ia d'Hel en d'helsche magt verschrikt.
 6. Hier hebb' ik dan in mijn gezigte,
 Den last der zond', en 't zwaar gewigte
 Der Goddelijke grimmigheid
 O! Menschen, die dit niet en weetet,
 Gaat heen, en ziet, hoe Iesus zweetet
 In 't Hofken daar hy neder leid.
 7. Sy die we leer de Zund-vloed zagen
 Of Zodoms schrikkelijke plagen,
 Of het verwoest Ierusalem,
 En konden 't nooit zoo zeer bemerken,
 Als wy het zien in dese werken,
 Die God ons hier betoond in hem.
 8. Zult gy uw zonden nog niet haten,
 En die na uw vermogen laten?
 Voorwaar 't is een verstokt gemoed,
 Dat yemand zig nog zou verblijden,
 In 't gene dat van allen zijden,
 Hem 't bloedig zweet uitbreken doet.
 9. Hy Gods bemind' en een'ge Zone,
 De schoonste boven alle schoone,
 De bron van alle vrolijkheid,
 Moet hier als een verlaten beden,
 Bebloed van boven tot beneden
 En voelen niet dan treurigheid.
 10. Ik voel', O! Iesu, my bewogen,
 En wensche, dat uit mijnen oogen
 Nu braak' een zuiv're tranen-beek,
 Die by uw purp're bloed mogt vlieten,
 Om zoo voor u slegts uit te gieten,
 Mijn hert door medelijden week.
 11. Ik bidd' u, wilt tot allen stonden,
 Mijn ziel met weder liefde wonden

Om dat gy my voor desen strijd,
 Van alles dat my zoude kwellen,
 Ia zelve van 't geweld der hellen,
 Tot in der eeuwigheyd bevrijd.
 12. Een vreugden-oly zijn uw drupp'len,
 Sy doen van blijdschap weder hupp'len,
 't Verslagen en boetveerdig hert:
 Wanneer ik met de dood zal vegten,
 Zal my uw bloedig zweet opregten,
 En heil'gen mijnen angst en smert.
 13. Voor al mijn bangheid en verschrikking
 Is geen zoo kragtige verkwikking,
 Als die ik hier te vinden weet.
 Mijn Heiland, 't heeft u zoo bevallen
 Dat gy aldus hebt eens voor allen,
 Al mijn verschrikking uitgezweet.

Toevlugt tot den Gekruisten Iesum.

Stem: O! Kersnagt schoonder dan de dagen.

Waar zal ik in zoo veel elenden
 My armen zondaar henen wenden?
 Zie ik de Wet des Heeren aan
 Om voor mijn ziel daar rust te zoeken,
 Sy zal regtveerdig my vervloeken,
 Wijl ik se niet en hebb' gedaan.
 2. Verheff' ik mijn gemoed na boven,
 Met redden vind' ik my verschoven
 Van 't ontoegankelijke ligt:
 Mijn zonden eene scheiding maken,
 Zoo dat ik God niet derf genaken,
 Want hy verbergd het aangezigt.
 3. Op Aarden kan my niemand helpen;
 Wie zal dan mijne droefheid stelpen?
 Tot u, O! Christe, wil ik gaan;
 'k Wil door 't geloov' uw kruis aanschouwen,
 En met een kinderlijk vertrouwen
 Daar by steeds vaste blijven staan.
 4. Want als ik tot uw Kruice nader',
 Aanmerk ik, hoe gy uwen Vader
 Met ons weer hebt te vre'en gesteld:

Het handschrift, dat ons deed' verklagen,
 Hebt gy aan 't Kruice vast geslagen,
 Zoo dat geen aanklagt meer en geld.
 5. Gy neigd aan 't kruis uw stervend' oogen,
 End' houd uw bloedig hoofd gebogen,
 Als of gy my een kus aan bood:
 Gy rekt uw handen end' uw armen,
 Als of gy wildet, op mijn karmen,
 My komen helpen in den nood.
 6. Gy wring uw vast geboorde voeten
 Om my met vreugd en heil t'ontmoeten:
 Het bloed, dat uit uw wonden vloed,
 Toond dat gy my magt hebt te verlossen,
 Dewijl 't als zap van druive trossen
 Heeft uwe klee'dren rood besproeid.
 7. Wie is'er die my zal verdoemen?
 'k Wil in geen ander dingen roemen
 Als in het Kruice Iesu maar,
 Waar door de weereld die voor desen
 Zoo aangenaam my plag te wesen,
 My is gekruisigt, end' ik haar

***Maria Magdalene weend by het Graf Christi, aan de welke Christus
 aldereerst verschijnd, uit wiens bevel sy de Discipelen sijn opstanding
 boodschaft. Gesteld by maniere van 't Zamen-sprekinge; uit Iob.
 Cap.20. verss. 11-18.***

Op de Wijse: Van den 9. Psalm.

Maria.

1. Hoe zoud ik van mijns Heeren Graf
 Dog immer kunnen wijken af,
 Eer my is onderrigt gegeven
 Waar dat sijn Lighaam is gebleven?
 2. By 't Graf, dat in bewaring had
 Mijn hoop, mijn vreugd, mijn troost, mijn schat,
 En nu, helaas! is leeg gevonden,
 Blijv' ik dus staan vast gebonden

3. Ween, ô! mijn oogen, ween van druk,
 Beklaag u leed en ongeluk,
 Laat uwe tranen vallen neder,
 Tot dat gy uwen Heer ziet weder.
4. Ween droevig, droev'ge Magdaleen,
 Gy hebt daar toe wel duizend reën;
 Om dat gy nergens weet te vinden,
 Uw zoeten Iesum, uw Beminden.
5. 't Is heden maar den derden dag,
 Dat ik hem 't zware Kruice zag
 Zoo lijdzaam, moed en mat naslepen,
 Doen 't zweet en bloed langs 't aanzigt zepen.
6. Ag! als ik denk, hoe dat ik hem
 Zag leiden uit Ierusalem,
 Na 't Galgen-veld, met smaad en hooning,
 Daar m'hem aan 't Kruis voor elk ten toon hing!
7. Daar hy geheel met bloed bespat
 Zelfs voor sijn vianden nog bad,
 Hoe zouwd' ik my dan kunnen speenen
 Van klagen, kermen, schreien, weenen?
8. Ag! dat ik in sijn grooten dorst,
 Geen water-drop hem geven dorst,
 Doen hy moest Gal en Edik drinken,
 Wie kan dat zonder tranen dinken?
9. O! hadd' ik nu, mijn waarden Heer,
 In sijne dood sijn laaste eer
 Nog met mijn zalving kunnen geven,
 Die zulks niet doen mogt in sijn leven;
10. Zoo mogt ik nog wat zijn bedaard,
 Die nu ben langs hoe meer bezwaard,
 Terwijl zoo veelderlei gedagten
 By na mijn ziele doen versmagten.
11. Hy is van hier genomen weg,
 En niemand is'er die my zegg',
 Of in sijn dood, na mijn vermoeden,
 De Ioden tegen hem ook woeden.
12. Sijn Graf is leeg, en niet te min

Zoo buk ik staag al weer daar in;
Daar 't hert is, zijn ook geerne d'oogen,
Sy zijn niet ligt van daar getogen.

13. Gy Jongelingen, vraagd gy my,
Wat ik dus ween' en treurig zy?
Sy hebben mijnen Heer genomen,
Ik kan hem nergens weer bekomen.

14. Wien zie ik agter my alhier?
't Is zonder twijffel d'Hovenier,
Die in den Hof zoo vroeg komt werken;
O! kond ik iet van hem bemerken.
Christus.

15. Wat weend gy dus, bedroefde Vrouw?
Wien zoekt gy met zoo grooten rouw
Alhier, dus met den vroegen morgen?
Het schijnt gy zijt geheel vol zorgen.
Maria.

16. Ik bidd' u, Heer, dat gy my zegd,
Waar dat gy hem dog hebt gelegd,
Indien gy hem hebt weg gedragen;
Laat u bewegen door mijn klagten.

17. Ik zal hem nemen weg van hier,
En zalven hem op onz' manier,
Begravend' elders hem midse dese,
Om u niet in de weg te wesen.

Christus.
18. Ik ben bewogen door haar smert,
Sy heeft my schier genomen 't hert,
Door 't sterk aanhouden, zugten, stenen,
Door al haar zoeken, schreien, weenen.

19. Maria, O! Maria, ziet,
Wie dat ik ben, en merkt gy niet,
Dat ik het ben, zoo merkt het heden,
Aan mijn bekend gelaat en reden

Maria.
20. Rabbouni, O! mijn waarden Heer,
Ik vall' aan uwe voeten neer,

Mijn tong van blijdschap moet beswijken,
Ei! Wilt dog niet weer van my wijken.

Christus.

21. En raakt my dus niet langer aan,
Maar laat my vry weer henen gaan;
Ik ben nog niet (verstaat my nader)
Gevaren op tot mijnen Vader

22. Eer dat ik van dit Aardsche dal
Nog na den Hemel varen zal,
Zal u de tijd niet zijn ontnomen,
Om wederom by my te komen.

23. Maar gaat tot mijne Broeders voort,
En zegd haar aan dit troost'lijk woord,
Dat haar de Ziele sal doordringen,
Hoe wel se van my loopen gingen.

24. Ik vare na des Hemels top
Tot mijn end' uwen Vader op,
Tot mijnen God, en tot den uwen;
'k Wils' om haar misdaad niet meer schuwen.

25. Terstond Maria Magdaleen,
Ging met deez' blijde boodschap heen,
Om sijn Discipulen te verkonden
't Geen daar se toe was uitgezonden.

26. Hoe dat sy had' gezien den Heer,
Die levend' was verresen weer,
En dat hy haar nog daar beneven
Hadd' dese boodschap meed' gegeven.

27. Wie sal uitspreken met wat vreugd',
Haar dese Vrouw wel heeft verheugd,
Dat Iesus zelfs, na al haar weenen,
Als buiten hoop, haar was verschenen.

28. O! Iesu, als gy voor een tijd,
Met uwen troost geweken zijt,
Wilt tot verdrijving onser smerten,
Ook weder opstaan in onz' herten.

Eynde van het Tweede Deel.

Register van 't Tweede Deel.

- Den Morgen wekker der Ziele.* Op mijn 1
ziel, om God te loven.
- Morgen-gebed tot Christum.* O! Iesu, gy 2
die zijt.
- Klagte en Gebed eens boetveerdigen* 4
Zondaars. O! Heilig God, ik treur' en
klaag.
- De boetveerdige Zondaresse, weenende* 5
aan de voeten Iesu. Wat zwaarigheid of
droev'ge maar.
- De geloovige gevoelende hem selven tot* 7
Iesum getrokken, heeft een vast
vertrouwen van sijne volherdinge O! mijn
ziel, wilt hem beminnen.
- De geloovige begeert van Christo* 9
getrokken te werden, en te loopen. 'k Wil
na u alleen verlangen
- Het zugten der Wedergeboorne van* 11
wegen de overblyfsselen des Vleesches.
Ag! Ik elendig, zwakke, mensche.
- De Wereld heeft geen ware rust nog* 13
geluksaligheid. Waarom dog, O! dwase
mensch.
- Tegen de ingebeelde en zorgeloose* 14
gerustheid. Valsche ruste van 't geweten.
- Gebed en overdenkinge eener* 16
aangevogten Ziele. O! Trooster der
verslagen herten.
- Gebed om geduld en troost in de* 18
verzoeking. Getrouwe God, wilt my
behoeden.
- Gebed om den wille Iesus te volbrengen.* 18
Iesu, gund my uw genade.
- Heilige bedenkinge over de nederige* 19
Geboorte Christi tot Bethlehem. Komt,
laat ons met den Herders gaan.
- Het beginsel van Christi Lijden, geschiet* 21
in 't Hofken met een swaren strijd en

bloedig sweet. Moet dan 't beginsel van
uw Lijden.

Toevlugt tot den gekruisten Iesum. Waar 23
zal ik in zoo veel elenden.

Maria Magdalene weend by het Graf 24
Christi, aan de welke Christus aldereerst
verschijnd, uit wiens bevel sy den
Discipelen sijne opstandinge boodschaft.
Hoe zoud' ik van mijns Heeren.

Uit.